

*Zuid-Afrika
Botswana & Namibië*

Zuid Afrika - Botswana - Namibie

1 september: Amsterdam- Johannesburg	13 september: Etosha
2 september: Johannesburg- Serowe	14 september: Etosha- Opuwo
3 september: Serowe- Gweta	15 september: Opuwo
4 september: Gweta- Moremi	16 september: Opuwo- Mowani
5 september: Moremi	17 september: Mowani- Spitzkoppe
6 september: Moremi- Kasane	18 september: Spitzkoppe- Swakopmund
7 september: Kasane	19 september: Swakopmund- Sossusvlei
8 september: Kasane	20 september: Sossusvlei- Luderitz
9 september: Kasane	21 september: Luderitz- Fish River Canyon
10 september: Kasane- Victoria Falls	22 september: Fish River Canyon- Upington
11 september: Kasane- Grootfontein	23 september: Upington- Johannesburg
12 september: Grootfontein- Etosha	24 september: Aankomst Amsterdam

Great escape, he

Na een voorspoedige incheckprocedu-
re was het tijd om aan boord te gaan.
We vlogen in een rechtstreekse vlucht
van Amsterdam naar Johannesburg in
Zuid-Afrika. Dick verteugt zich al op het
vliegtuigen.

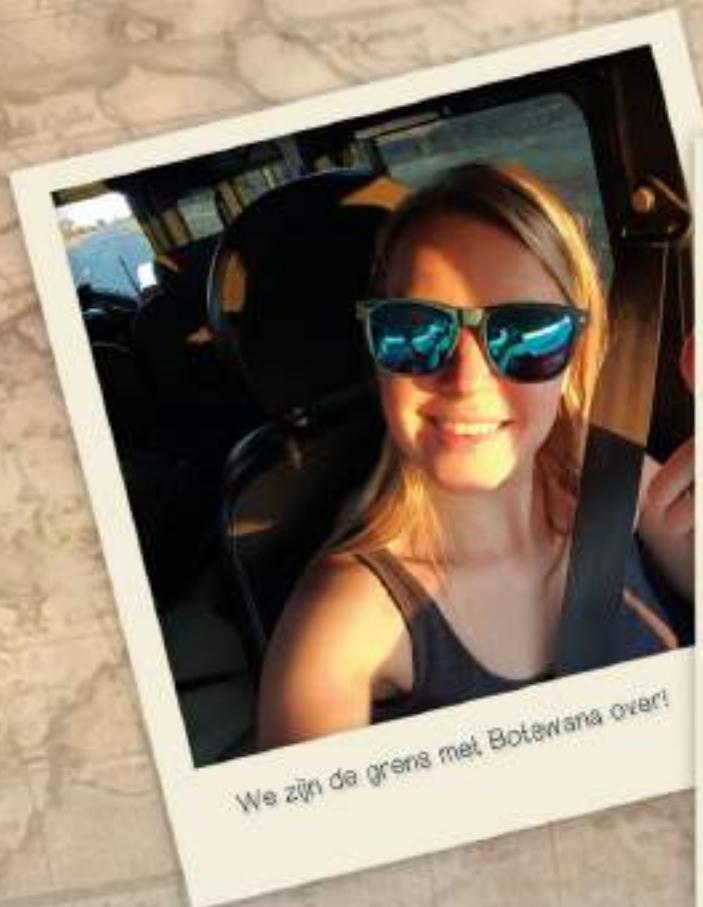
Na een prima vlucht en eerste nacht in een hotel in Johannesburg
werden we door de verhuurder van onze camper opgehaald en naar
onze camper toegebracht. Onze camper ziet er echt monsterlijk uit,
en na alle uitleg over het equipment en onze auto hadden we zin om
op pad te gaan en zag het er veel belovend uit, helaas zouden we
hier later nog wel op terugkomen.

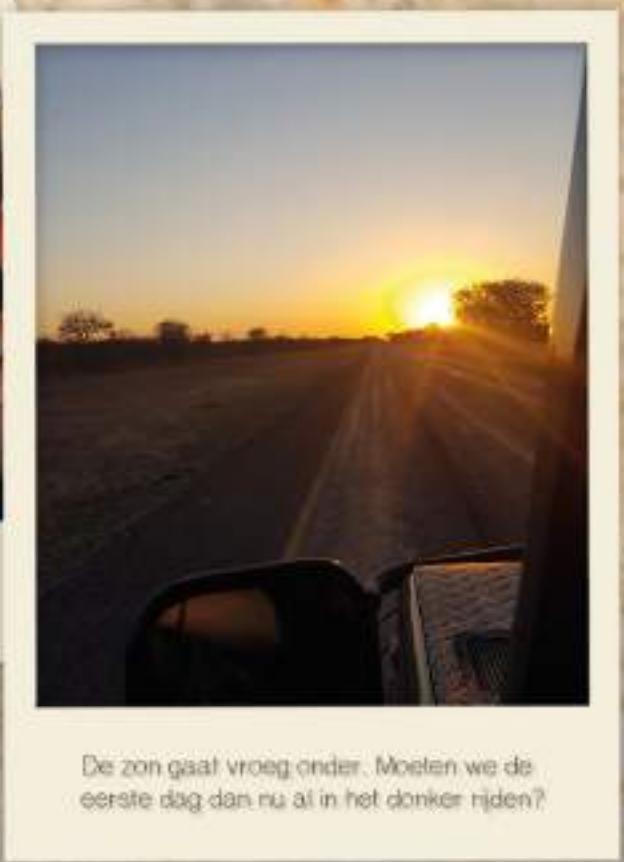

De eerste dag was eigenlijk voornamelijk een rij-dag om boodschappen in te slaan en de grens over te gaan met Botswana. Aangekomen bij het winkelcentrum om de eerste boodschappen te doen wilden we een parkeergarage innijden, maar we bedachten ons nog net op tijd dat onze auto met tent waarschijnlijk te hoog zou zijn om de parkeergarage in te kunnen. Maar goed dat we nog zo scherp waren want ik zag het al gebeuren dat we binnen een uur nadat we de camper meegekregen hadden de hele tent er al af goreden zouden hebben haha.

We zijn de grens met Botswana over!

De zon gaat vroeg onder. Moeten we de eerste dag dan nu al in het donker rijden?

Omdat we niet meer op tijd bij de supermarkt waren werd het diner chips in bed

NO SMOKING

All Vehicles are banned from smoking and use of mobile phones while driving. Please do not drink and drive.

camper meegekregen hadden de hele tent er al af gereden zouden hebben haha.

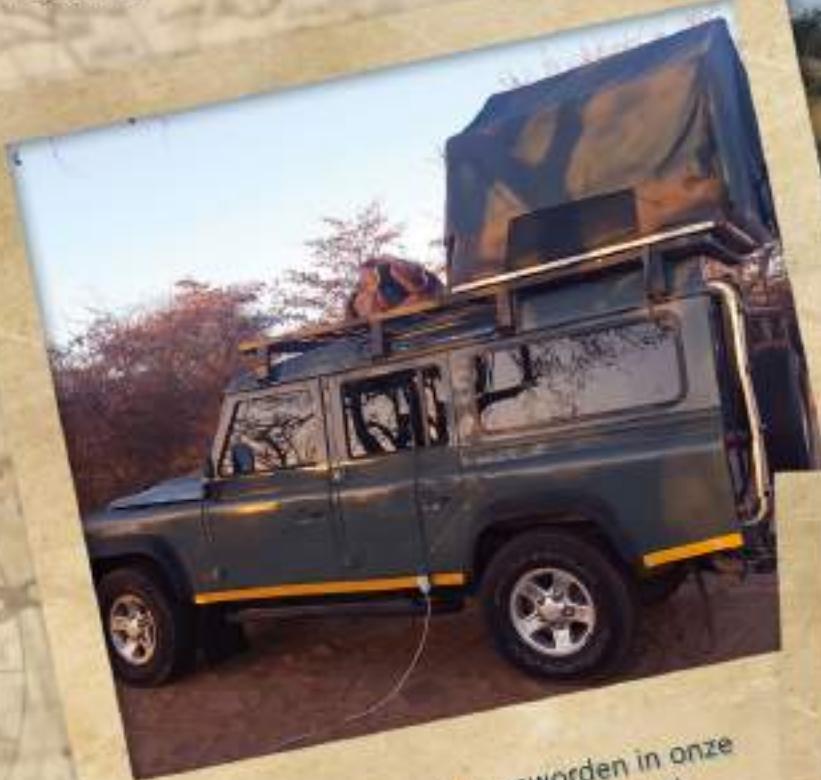
We waren helaas wat langer onderweg dan gepland, maar gelukkig nog wel bij de grens angekommen voordat de grensovergang zou sluiten. Het is een heel gedoe, eerst moet je allerlei formulieren invullen en ga je Zuid-Afrika uit, vervolgens moet je een paar honderd meter verder rijden en bij het volgende gebouw formulieren invullen en nog weer naar een andere baai om te betalen, daarna ga je vervolgens Botswana in. Gelukkig waren er geen lange rijen en waren we er met 45 minuten doorheen.

De zon gaat hier al vroeg onder (rond 6 uur) en kort na zonsondergang is het dan ook al heel snel donker. Bij het ophalen van onze camper hadden we een formulier ondertekend waar onder andere op stond dat we niet in het donker mochten rijden (want dat is hier echt gevaarlijk). We hadden de auto nog geen 10

uur in ons bezit, en gelijk waren we al in overtreiding omdat we in het donker moesten rijden om bij onze camping aan te komen. Dit was serieus. Ik en nooit weer. Wat een ellende. Schijnbaar stond alleen ons stadlicht aan maar waren we in de veronderstelling dat ons gewone licht aan stond, alleen we zagen echt helemaal niks met die verlichting, zelfs een koelkastverlichting zou nog meer licht afgeven. We hebben dus maar heel irritant bijna de hele weg met groot licht gereden (de niet continu aan wilde waardoor je de hendel handmatig ingedrukt moest houden. Ik heb toen dus maar een uur over de middensteun heen gehangen om in een benarde positie die hendel in gedrukt te houden zodat Dick normaal kon rijden en focussen op de weg en de wilde koeien die er continu langs en overheen liepen). Wij waren er na 10 minuten al zo klaar mee dat we besloten om hoe dan ook een zelfde situatie voortaan te vermijden. Gelukkig vonden we de volgende ochtend wel hoe de verlichting nou exact werkte haha.

De eerste dag was eigenlijk voornamelijk een rij-dag om boodschappen in te slaan en de grens over te gaan met Botswana. Aangekomen bij het winkelcentrum om de eerste boodschappen te doen wilden we een parkeergarage inrijden, maar we bedachten ons nog net op tijd dat onze auto met tent waarschijnlijk te hoog zou zijn om de parkeergarage in te kunnen. Maar goed dat we nog zo scherp waren want ik zag het al gebeuren dat we binnen een uur nadat we de

In Botswana en Namibië zijn verschillende grenzen binnenin het land. Dit zijn de zogenaamde vet-fences en zijn er om er voor te zorgen dat ziektes (zoals mnd en klauwzeer) zich niet verspreiden over het hele land. Dit houdt in dat je geen dierlijke producten zoals vlees en zuivel mee zo'n grens over mag nemen. We hadden dus gepland om zodra we dicht bij onze camping zouden zijn daar naar de supermarkt te gaan om vlees en wat andere producten te halen, maar het was donker en we wilden geen enkele meter extra rijden in het donker, dus werd ons avondeten een zak chips in bed. Onze camper nadat we deze geparkerd hadden ook voor de zekerheid maar een paar meter verderop gezet, omdat deze eerst tussen de twaalf in ieder geval ook opscherpoden hofeffau stond.

Eerste ochtend wakker geworden in onze monstercamper. Tijd voor avonturen!

De volgende ochtend vroeg vertrokken omdat we weer een beste rit voor de zoek hadden. Vandaag wilden we over de zoutpannen rijden, maar veel informatie over de route was er niet beschikbaar. We wisten alleen dat de route en de zoutpannen niet te berijden waren in het natte seizoen omdat deze dan helemaal onder water stonden en alles in modder veranderde. En het verleden waren er ook regel-

Eindeloze wegen...

POST CARD

CARTE POSTALE

Communicatie-Caféseptim2004

244000-247000

matig mensen overleden die
daar vast kwamen te staan.
Gelukkig is het nu het droge
seizoen en zou het vanaf
eind augustus geen problemen
moeten opleveren. We hadden
gezien dat we ook nog langs
een entrance gate zouden
komen, dus dan zouden we

daar wel wagen in koeffer het
wel of niet verantwoord was om
die weg te gaan rijden. Maar goed
eenmaal bij die gate aangekomen
(al bijna 3 uur onderweg) was er
helemaal niemand en besloten we
(nadat we in onze spiegel zagen
dat er nog 2 auto's aankwamen)
toch verder te rijden.

Bijna bij de zoutpan aangekomen

Makgadikgadi zoutpan: de grootste zoutpan ter wereld

Makgadikgadi Salt Pans

Omdat er zo weinig informatie bekend is hadden we in ons hoofd een beeld van de route en de wegconditie gevormd, maar dit bleek niet helemaal juist. Wij dachten dat er 2 wegen waren, maar dit bleken er uiteindelijk wel 1000 te zijn. Op een gegeven moment raakten we dus ook een soort van de weg kwijt en was ik er even helemaal klaar mee. Zelfs met een navigatie bij de hand die 120 van de 1000 weggetjes wel kent, is het nog erg verwarrend. Zeker als de weg in het echt ophoudt en volgens de navigatie gewoon doorloopt. Of er volgens de navigatie maar 1 weg is, maar in het echt een weg naar links, een weg naar rechts, en een derde weg helemaal naar rechts. We. Werden. Er. Gek. Van.

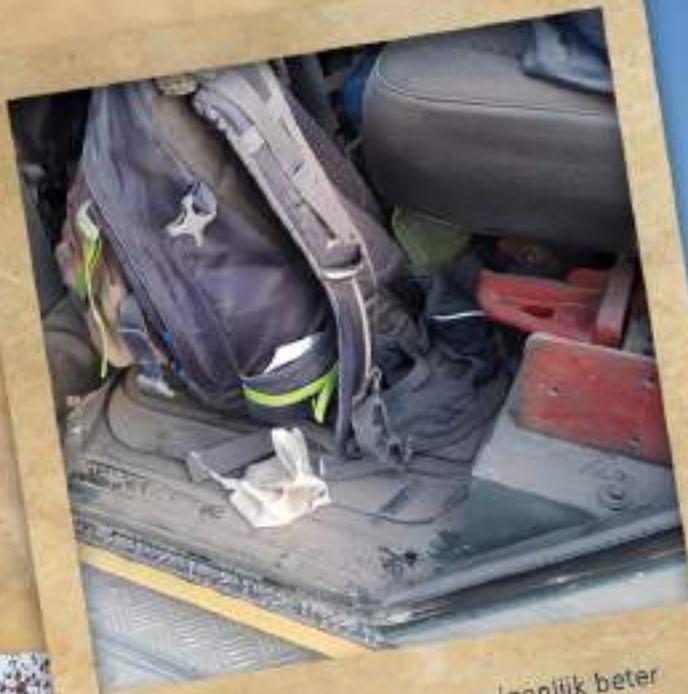
Na een tijdje kwamen we wat locals in deze godsvergeten afgelegen plek tegen die ons de weg naar Gweta naarwezen, dit was weer een andere weg dan onze navigatie aangaf. Ik vertrouwde er alleen geen klootje van wat hij zei, en nadat we hem geld hadden gegeven (hier vroeg te lekker brutaal om) wilden we toch de navigatie volgen, maar toen we de dus de kant opreden die de navigatie ons aangaf begon hij wild te fluiten en en te wijzen dat we toch echt de andere kant op moesten. Onze navigatie vond, nadat we een tijdje de route van de jongen volgde, nog steeds dat we de andere weg moesten volgen, dus toen we bij een splitsing aankwamen en de navigatie hier ons dus niet bij kon helpen was ik er echt even helemaal klaar mee. Het werd dus op ons gevoel rijden, en daarna hebben we nog box een keuze moeten maken. Wat een takke-tering weg.

Er had ook al heel lang geen auto meer langs gereden leek het, want we leken net een berrmmaier met onze auto, alle uitstekende takken werden door ons gesnoeid terwijl we er langs reden met onze auto. En dat niet alleen, ook waren we volgens mij een stofzuiger, want er zitten zoveel koren in de auto dat er meer stof opwaait en in de auto zit, dan buiten de auto. Alles zag eruit alsof het al 10 jaar in de auto lag en nog nooit was afgestot. Super, maar niet hous.

Helemaal verstoofd, alsof we in een zandbak hadden lopen rollen

Onderweg kwamen we bij een van de weggetjes ineens een pickup truck met pech tegen ten je kon er niet zomaar omheen! We waren buiten de 2 auto's van eerder vandaag verder nog geen enkele andere auto tegen gekomen. We vonden het een beetje vreemd, want als je in de middle of nowhere met

O-VER-AL stof. We hadden eigenlijk beter met mondkapjes in de auto kunnen zitten.

...pech staat en er komt een andere auto aan, dan zou je verwachten dat je dan een gat in de lucht zou springen. Maar deze twee mannen niet, die stonden buiten de auto, maar met hun hoofd in de auto gebukt, alsof ze iets wilden pakken ofzo. We konden het ons ook maar zo voorstellen dat ze een telefoontje gehad hadden (ookal hadden wij zelf geen bereik) van de jongen die ons de weg had gewezen, en dat hij deze mannen verteld had dat er over een tijdje 2 toeristen aan zouden komen die ze konden beroven ofzo. Misschien wat overdreven, maar je weet maar nooit! Zeker omdat het gedrag van de mannen wat vreemd was. Dick heeft toen zijn mes maar bij de hand gepakt haha. Uiteindelijk wilden de mannen visdraad om het probleem met hun auto te fixen. Dat hadden we niet bij ons, maar we boden aan om hulp te sturen vanuit Gweta als ze dat wilden. Dat hoefde niet. Oke doe! We waren dan ook echt superblij toen we uiteindelijk voor het donker toch onze camping wisten te bereiken. Bij het inchecken vroeg de man achter de balie wat we toch gedaan hadden en of we al gezien hadden hoe we eruit...

Wat zien we er uit!

...zagen (we zagen er zo stoffig uit dat het leek alsof we een zak cement over ons heen hadden gegooid). Toen we hevestigden dat we wisten hoe we eruit zagen zei hij 'really?? Have you made pictures of each other?' Hij kon het eigenlijk niet geloven dat we ons dus zo durfden te vertonen haha, maar hij vond het wel grappig.

POST CARD

CARTE POSTALE

Communication—Correspondance

Address—Adres

's Avonds lekker wezen uitrusten en ons opge maakt voor een volgend avontuur in Moremi National Park (wildlife park). De weg er naartoe was ook al zo'n feest. Dit keer wel een groot stuk verhard, waardoor we er zin in kregen en wat tempo maakten. Naast dat het er hier regelmatig armoedig en oud uit ziet hebben ze schijnbaar toch ook

wel nieuwe sirt, want de politie stond gewoon te luieren langs de weg, en werden we van de weg afgeplukt. Een boete. Een verhaal dat onze navigatie aangaf dat we harder mochten rijden maar uiteindelijk niet baten. Gelukkig kregen we voor de 15km die we te hard reden maar een boete van 30 euro. Daarna maar iets langzamer...

BARBARIA

Shit, politiel

gereden al wonden we daar door de conditie van de weg ook wel toe gedwongen. Er zaten zoov veel en grote gaten in de weg dat je eigenlijk de hele auto aan gort zou rijden. Sommige gaten waren zo groot dat je er wel 4 kratjes bier (2x2 breed en ook zeker een kratje diep) in een gat kon zetten. Het duurde wel 50 kilometer lang en er waren denk ik wel 1000 gaten, wederom was ik helemaal klaar met de weg.

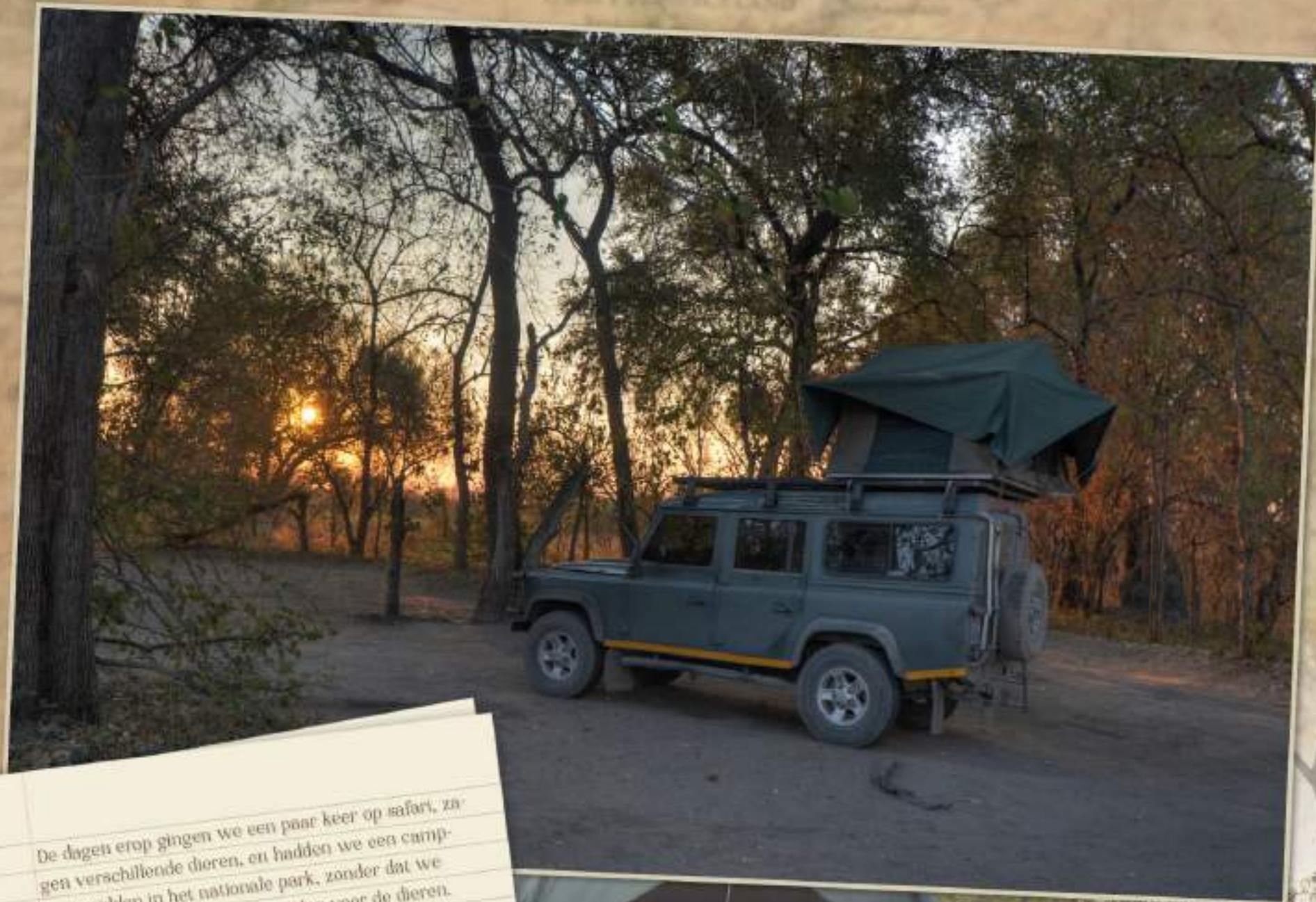
Gweta - Moremi

Botswana

De dagen erop gingen we een paar keer op safari, zagen verschillende dieren, en hadden we een campspot midden in het nationale park, zonder dat we door hekken afgeschermd werden voor de dieren. De eerste avond zagen we al olifantenpoep op onze kampeerplek, en toen we in onze tent wilden gaan slapen en we een olifant in de bosjes hoorden voelde het toch wel ineens heel dichtbij. Maar dat was nog niks vergeleken bij de dag erna. We waren onze tent aan het uitklappen en ik keek ineens naar rechts, zag ik ineens een mega huge-ass olifant recht op onze camper afkomen. Ik bedenk me geen moment, binnen 3 seconde schreeuw ik 'olifant' naar Dick, ren ik om de camper heen om de achterdeur dicht te gooien en spring ik zelf de camper binnen. Dat beest rent niet eens, maar in een chill tempo en met 3 stappen is ie toch binnen no time ineens 20 meter dichterbij. Gelukkig liep de olifant op 3 meter afstand toch langs onze camper heen, maar ik durfde hem niet in zijn ogen aan te kijken. Hartslag 200.

Op safari in Moremi Game Reserve

Handwritten text in the bottom left corner, partially obscured by the photo collage. It appears to be a date and location: '17-11-2014' and 'Moremi'.

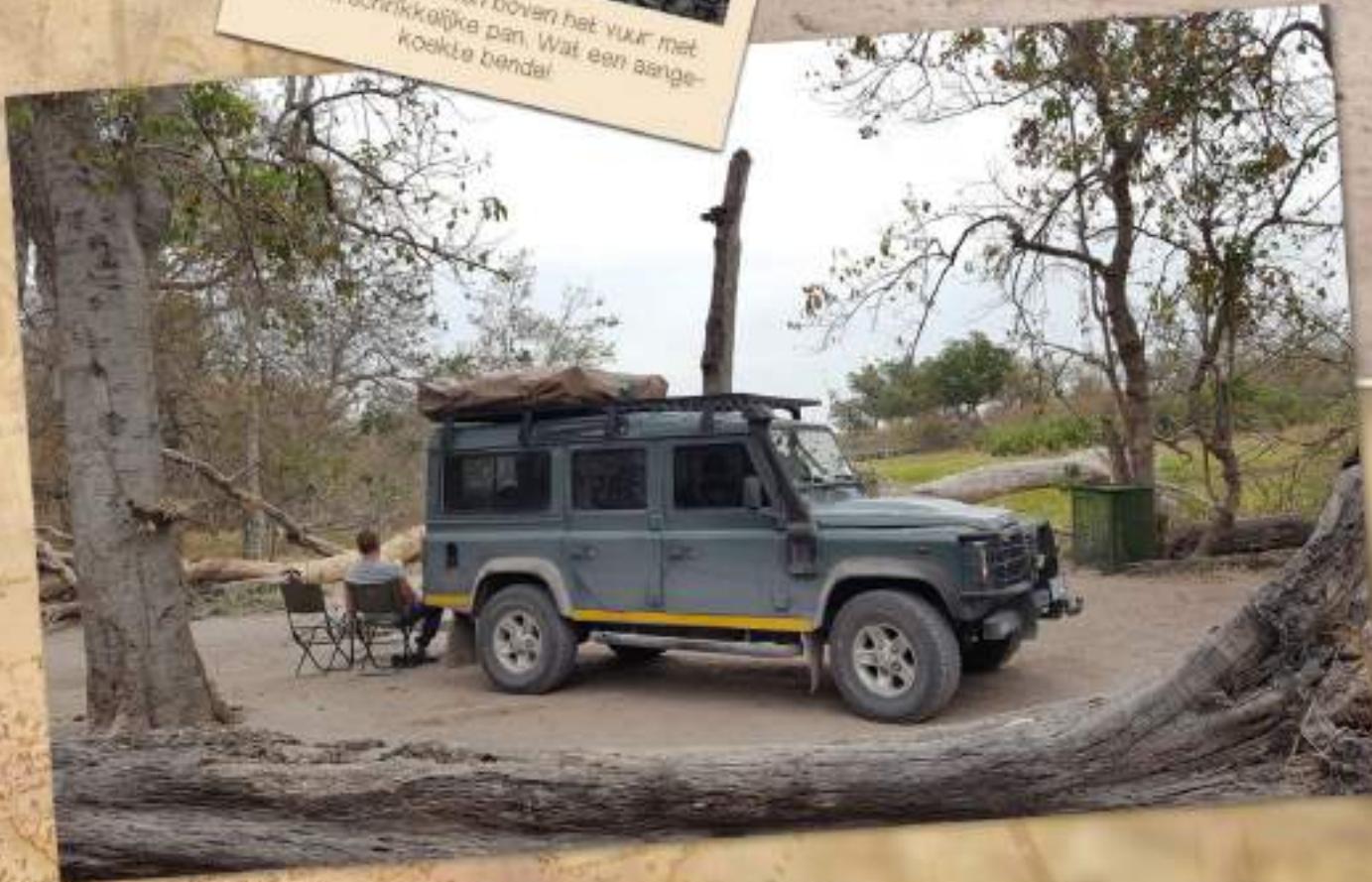
De baboone die aan het vloetenplukken
zijn, maar intussen goed in de gaten hou-
den of ze ons eten kunnen stelen

Laatste keer koken boven het vuur met deze verschrikkelijke pan. Wat een bange-koekte bandal!

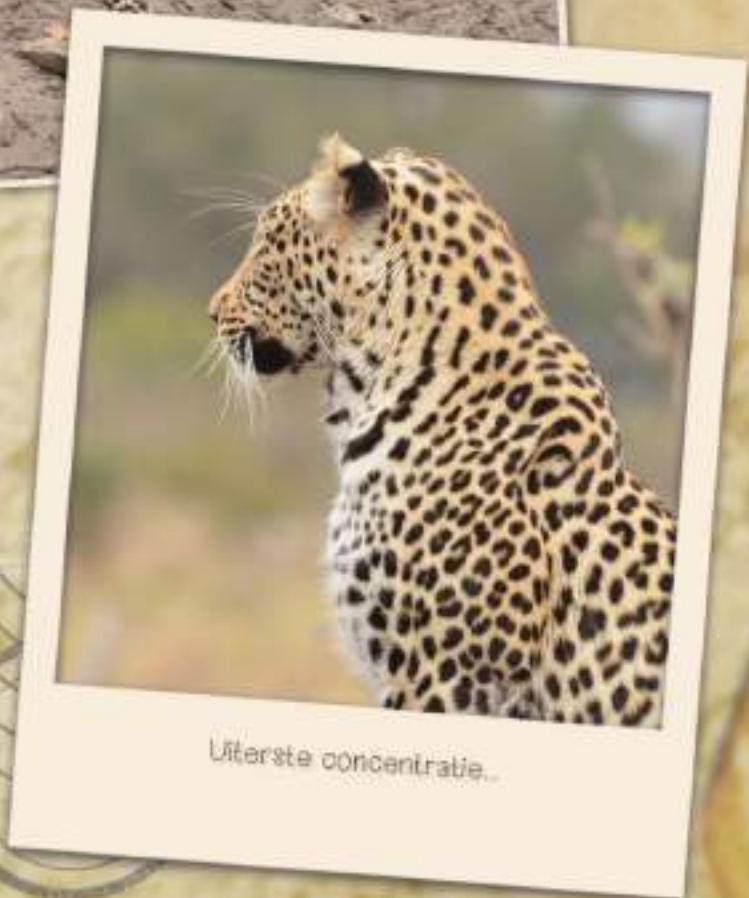
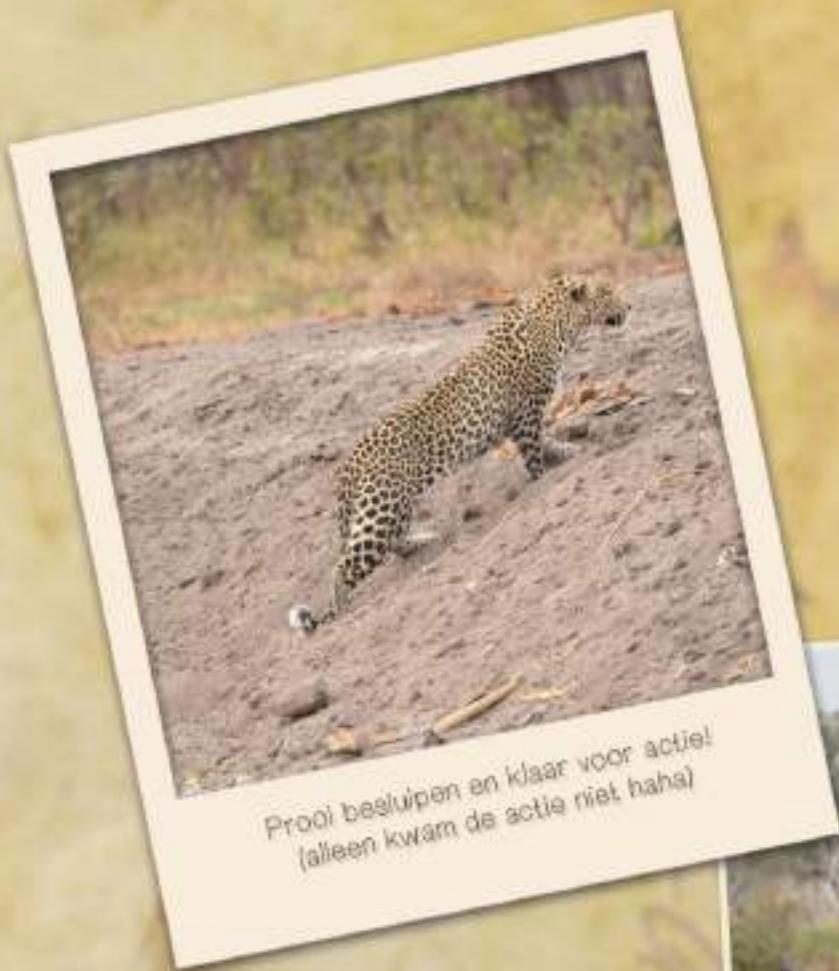

Toen we bij een brug aankwamen zagen we dat deze te smal was voor onze Landrover. Er zat maar 1 ding op: dan maar langs de brug en dus door het water.

De olifant liep verder en verdween
na de campsite van onze buren in
de bossjes om daar aan de bomen
te trekken. Heel voorzichtig gingen
we uit de camper, pakte Dick zijn
camera van de achterbank en dacht
er daarbij 1 moment niet aan om
de autodeur dicht te doen, en voor
we het wisten zaten er 2 apen in
onze auto op zoek naar eten. Snel
de apen eruit gejaagd en de deuren
dicht gegooid, opgeroep! Die bees-

POST CARD

CARTE POSTALE

Communications - Culture - Tourisme

2.500000 - 2.500000

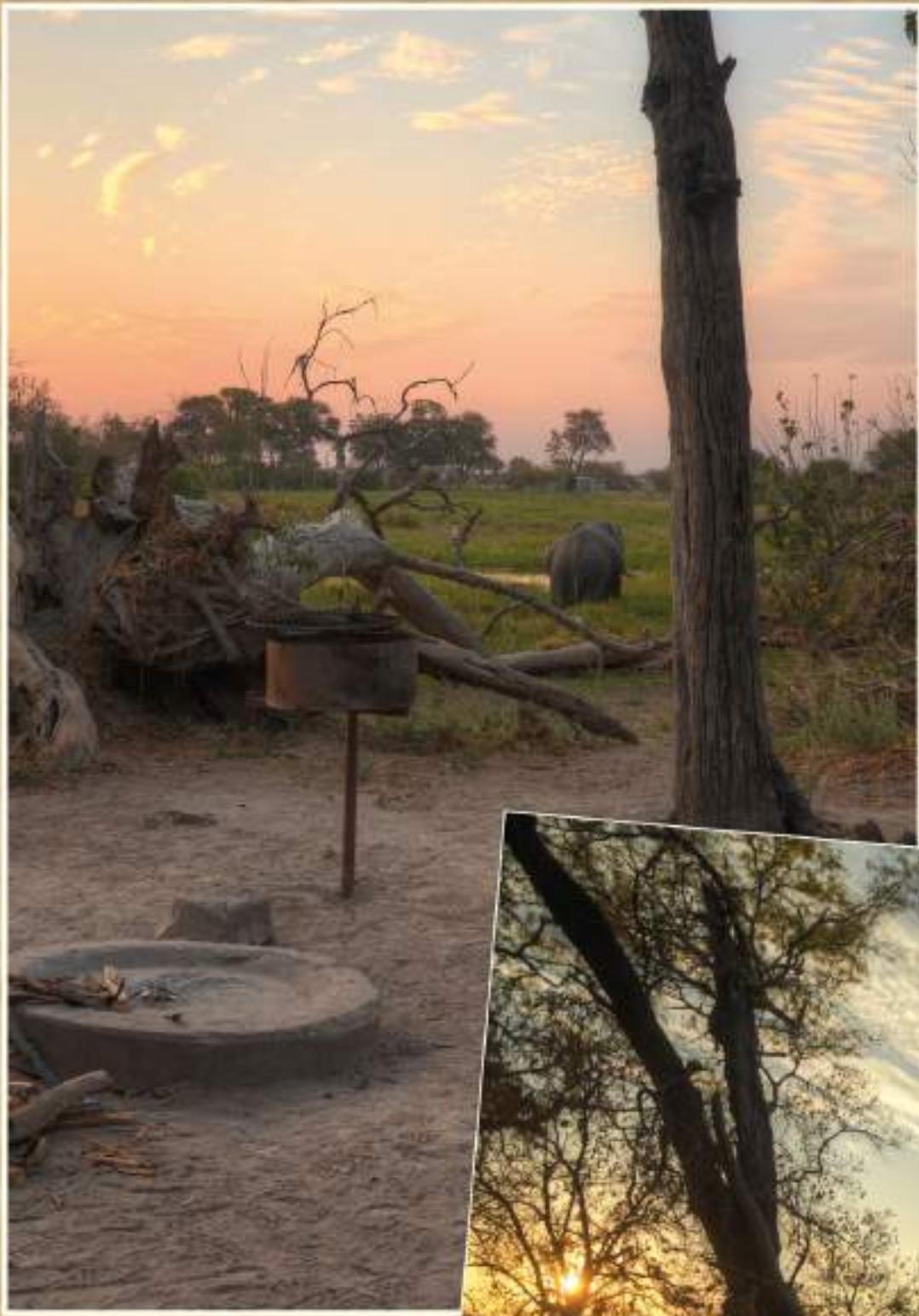

ten stelen namelijk zo een
boterham van je tafel als
je zit te eten, of trekken
het eten uit je auto (die ze
soms gewoon open breken),
dus het waren onze vrienden
niet. De olifant bleef
nog ruim een uur grazen bij

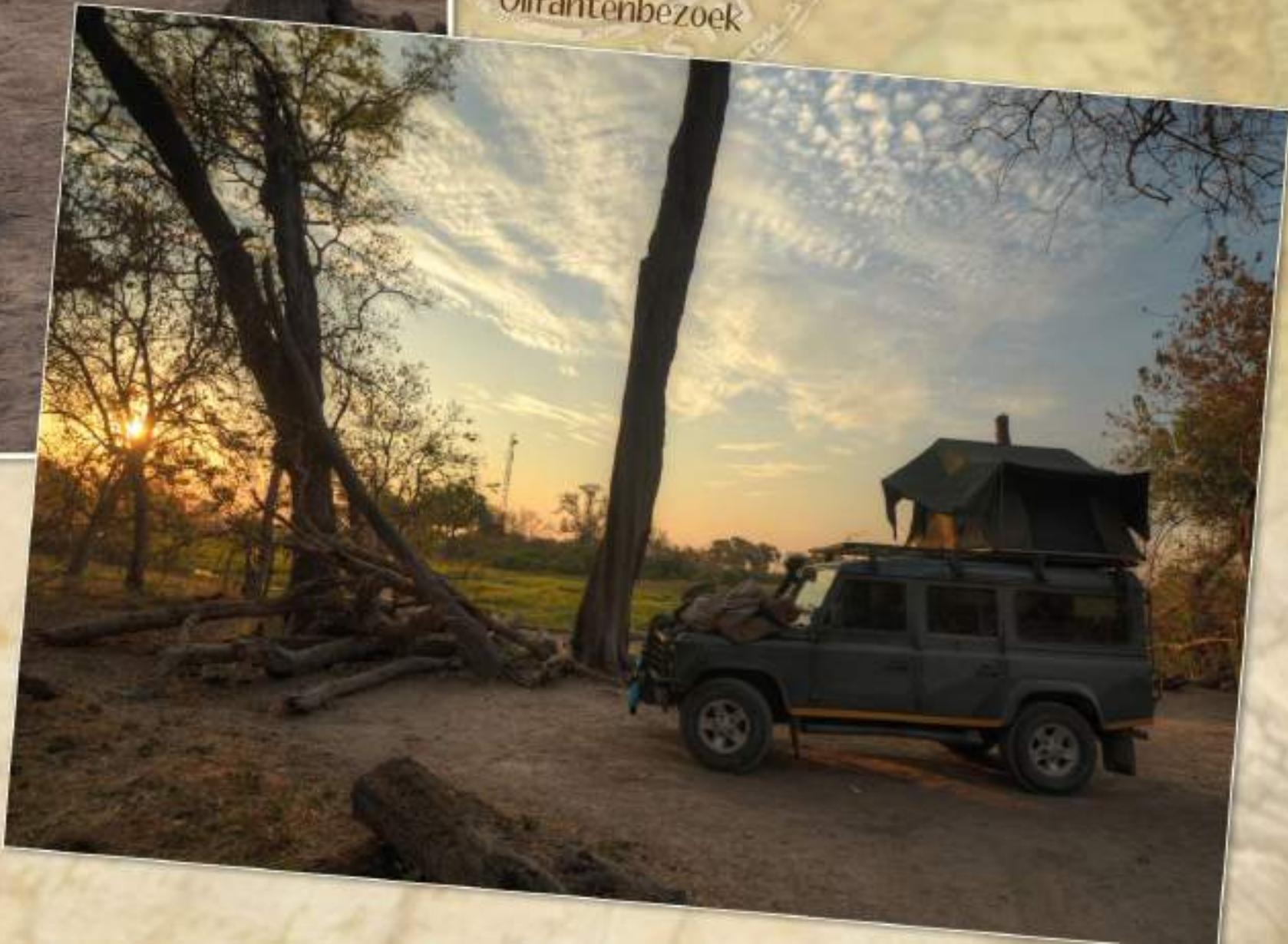
onze campsite in de buurt, dus
we bleven alert toen we een
kampvuur gingen maken.

Binnen no-time was deze joekel dicht
bij onze camper!

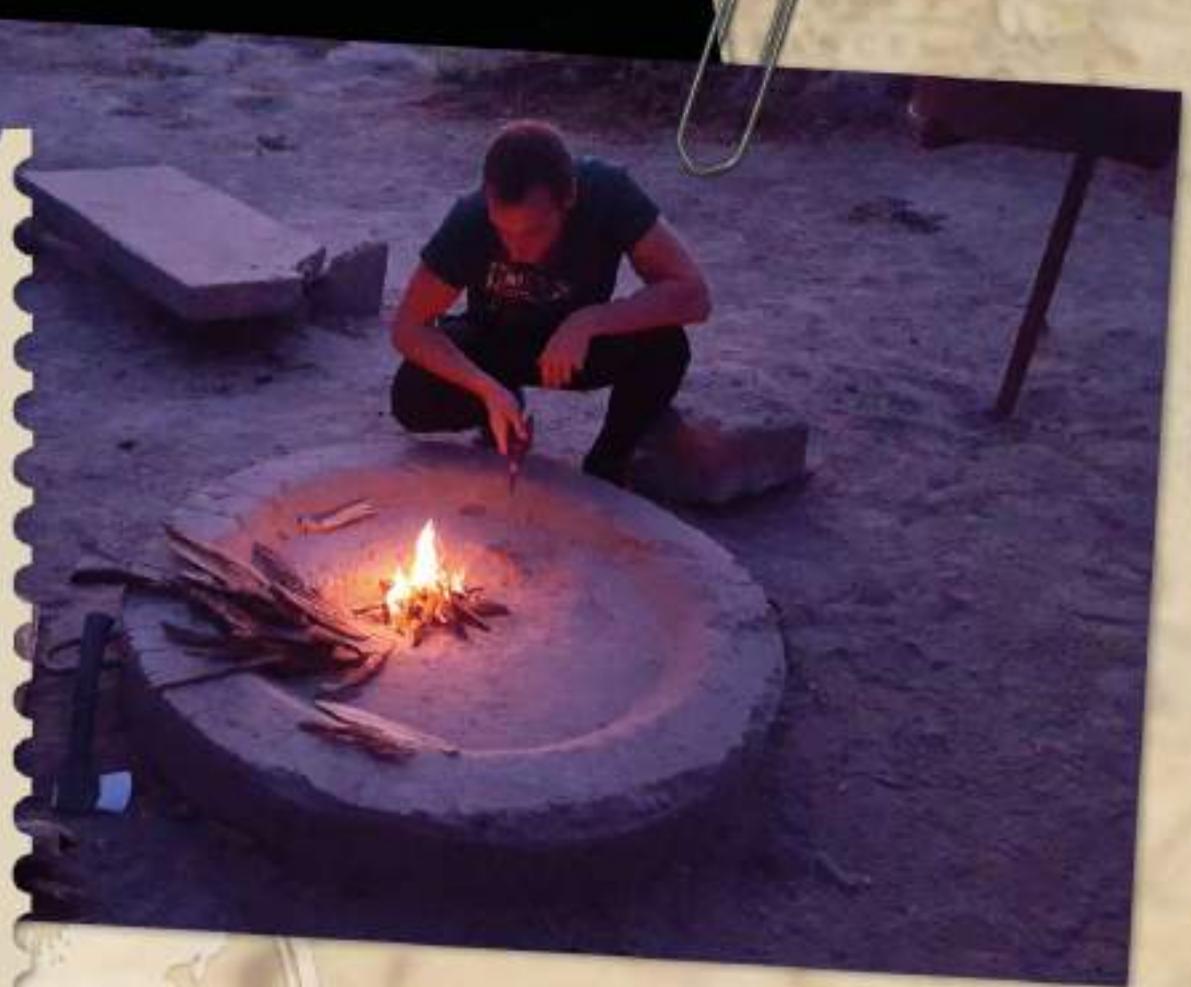
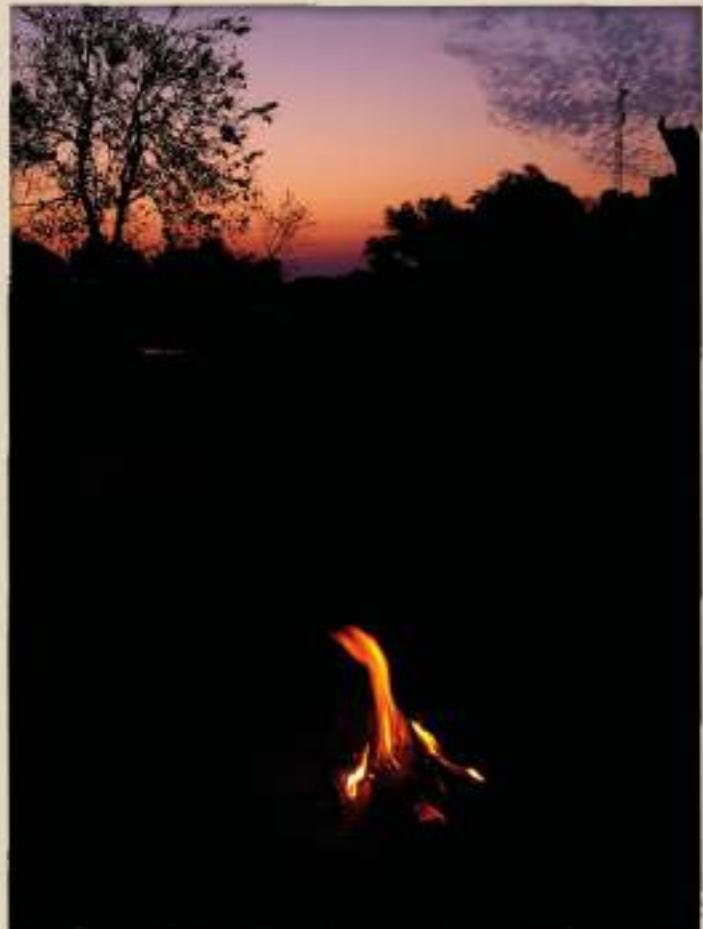

Olifantenbezoek

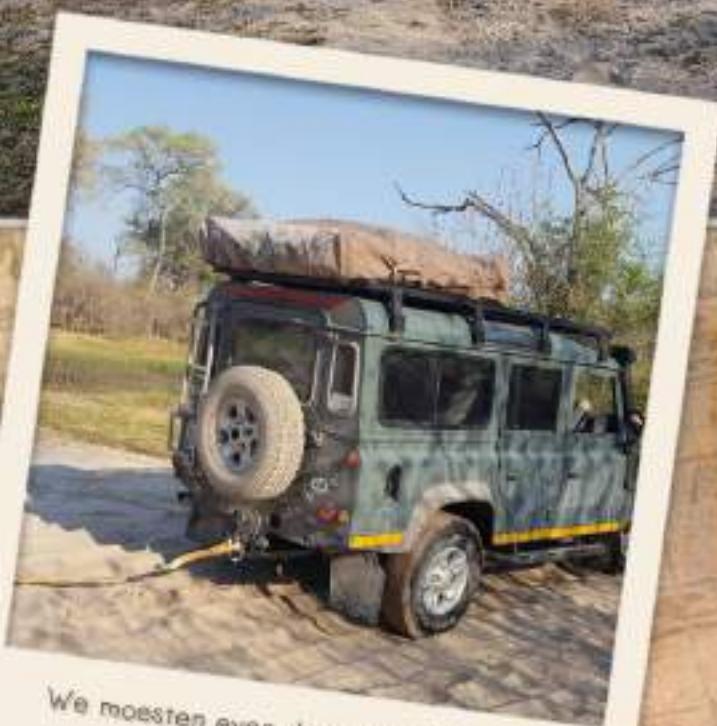
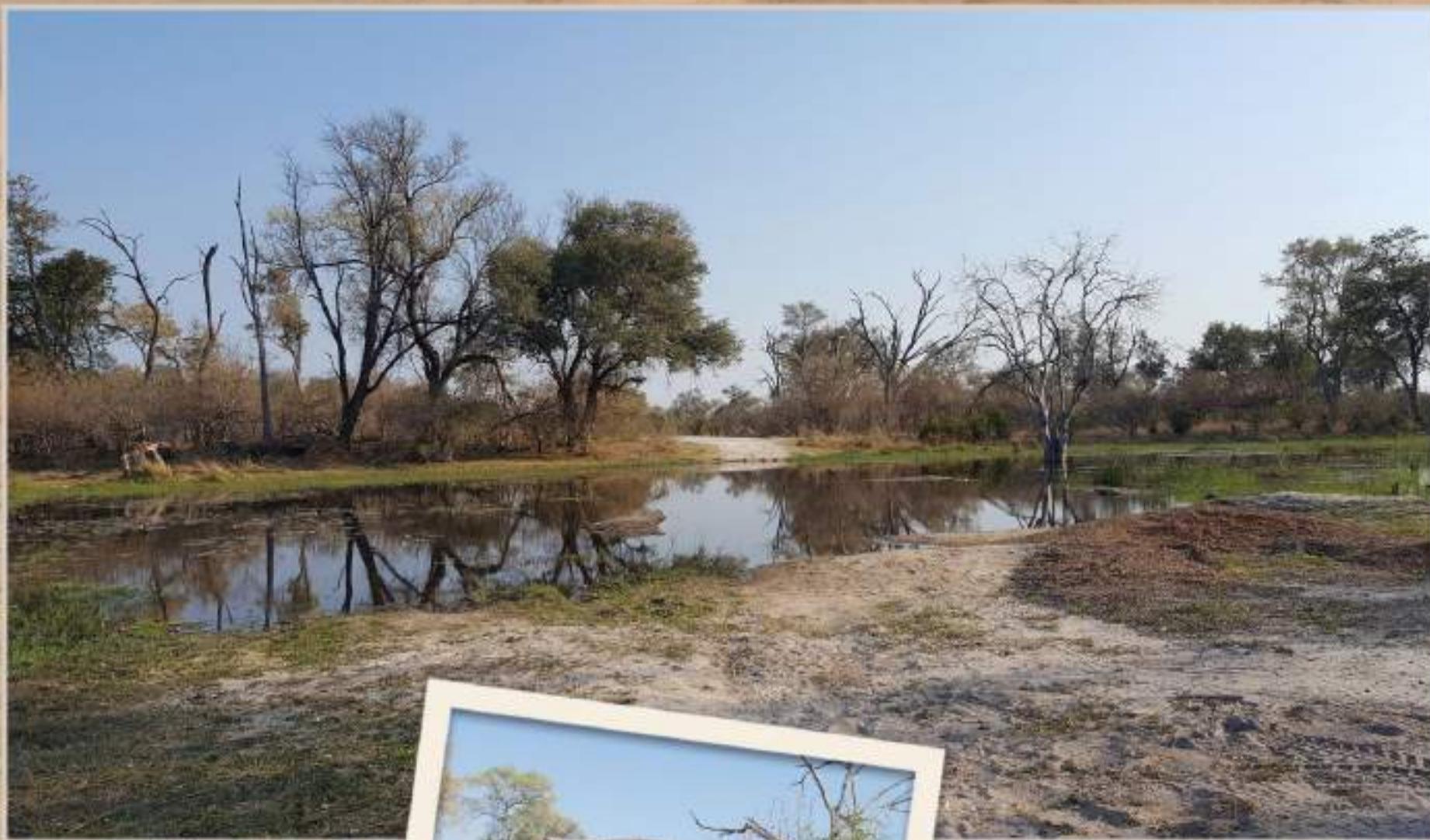

Nadat de rust was wedergekeerd op de camping (naat de olifant weg was) en we ons bed in de camper weer klaar hadden gemaakt hebben we van het brandhout dat we hadden gekocht (we hadden eerst zelf hout gesprokkeld, maar werden hier door een parkranger op aangesproken dat dit niet mocht) een vuurtje gemaakt en nog lekker even met een drankje rondom ons kampvuurtje gezeten

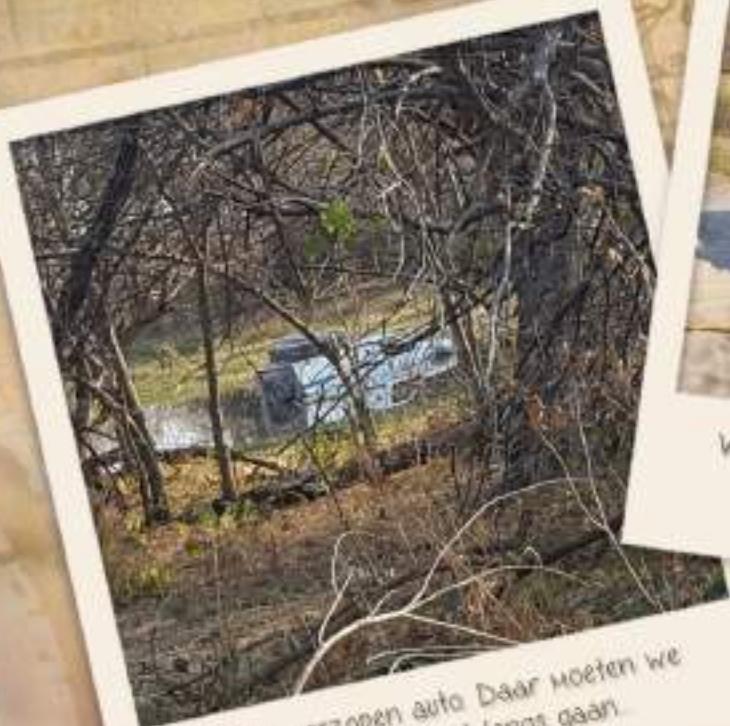

*Sunset bij Khwai campsite in
Moremi Game Reserve*

We moesten even de reddingsbrigade
uithangen

Kijk die verzopen auto Daar moeten we
in ieder geval niet langs gaan.

Toen we het park verlieten kwamen we bij een watercrossing aan waarvan een gids ons de dag ervoor had gezegd dat we daar absoluut niet doorheen konden rijden, het water was te diep. We namen toen dus een zijweggetje waar je uiteindelijk op 3 plekken door dezelfde rivier kon gaan. Wij keken naar de 2 meest rechtse opties en zagen toen bij de linker optie gewoon kats een camper in het water staan (verlaten). Dat was natuurlijk geen goed teken, de linker kant konden we dus sowieso niet nemen, maar het schrok ons ook behoorlijk af om een van de 2 rechter opties te nemen. We besloten terug te rijden en kwamen andere mensen tegen die vertelden dat zij de 2 mensen van de verzopen camper net bij het 'dorp' hadden afgezet.

Een enorme buffelinvasie van wel
100 buffels...

Ze vroegen of wij een van de andere opties gingen proberen en het op het moment toen we aangaven dat we een heel stuk om wilden rijden om deze rivercrossing te vermijden, kwamen er 2 andere jeeps aan. 1 Jeep met een dorpbewoner en de 2 mensen van de verzopen camper, en een jeep met nog een paar gidsen. We vroegen aan hen of we door de rivier konden rijden met onze auto, als zij het bevestigden zouden we het wel aandurven. Ze gaven aan dat we achter hen aan moesten rijden zodat we konden zien waar precies we door de rivier moesten rijden.

Gelukkig belandden we heelhuids en met een lopende motor aan de andere kant van de rivier. Uiteindelijk hebben we samen met de jeep van de locals en onze camper de verzopen camper uit de rivier getrokken. 1 auto was niet voldoende om de camper eruit te trekken, deze was namelijk ook helemaal volgelopen met water. Nou dat was wel weer even wat actie op de vroege ochtend.

We reden verder naar de camping die op 1,5 uur rijden lag. Maar op een gegeven moment kwamen we ook op een plek waar we door een grote rivier moesten rijden en die afgezet was.

Zo'n mul zand, hier doorheen rijden was echt een hel en een keer leken we vast te zitten. Gelukkig kwam het toch nog goed

hier zouden we doorheen moeten rijden om onze camping te bereiken. cingen we mooi niet doen.

WARNING
Be safe to drive, use seat belts!
Careless driving and
drinking will result in an
accident!
Your Adventure!

In het noorden van Botswana zagen we vele bosbranden

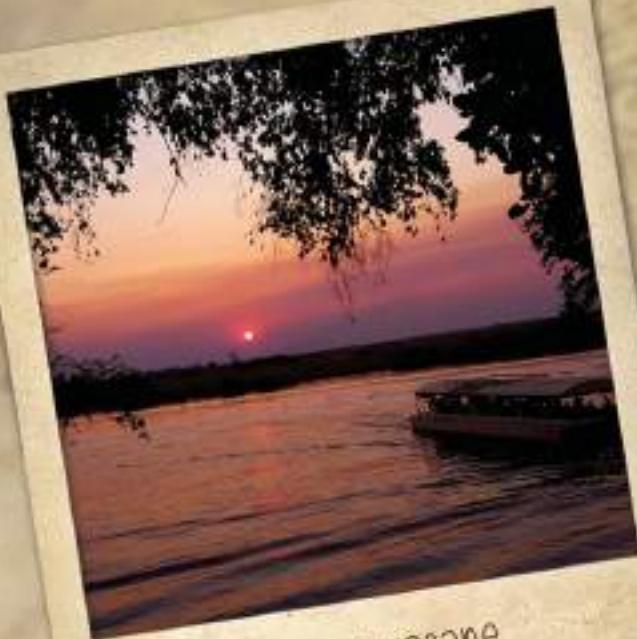
Hier konden we met geen
mogelijkheid doorheen. Er ging
een klein weggetje naar links,
die in eerste instantie langs
de rivercrossing leek te gaan,
maar na een paar kilometer dit
weggetje gevolgd te hebben
leek deze ons helemaal niet in
de goede richting te brengen.
Oneindig konden we ook niet
doorrijden omdat we dan niet
voldoende brandstof zouden
hebben om een alternatieve
plaats te kunnen bereiken.

Moremi - Kasane
Botswana

In Botswana is namelijk maar op een paar plekken in het land een tankstation, dus moet je zorgvuldig je route plannen en daar niet te veel van afwijken.

We besloten niet langer rond te dwalen, onze geboekte camping voor die avond te skippen en een heel eind door te rijden naar het noorden van Botswana. We moesten nu in plaats van 1,5 uur over een redelijk begaanbare weg nu 9 uur rijden door de hel. Deze weg was net zo erg als alle verschrikkelijke wegen bij elkaar die we ervoor hadden gehad, als vast zaten en 9 uur lang rally moesten rijden.

sunset in kasane

We hadden aan het eind van de dag geen polsen meer over van het verkrampde rijden.

Gelukkig bereikten we het noorden voor het donker en konden we 's avonds aanschuiven bij een buffetdiner. Verder hebben we de 2 dagen erna gerelaxed bij het zwembad van deze lodge, cocktails gedronken bij de bar bij zonsondergang en hebben we genoten van een ontspannende massage.

Dit hadden we ook echt even nodig omdat we behoorlijk houten rug krijgen van het slapen in onze camper en door de stress en irritatie die we van de camper krijgen. De motor is perfect, maar van de camper zelf, en het meegekregen equipment krijgen we echt de toring.

POST CARD
CARTE POSTALE
Communication—Correspondance   Address—Adresse

Zo kan een van de deuren niet op slot
recht superhandig met alle waarde-
volle spullen in de auto, zoals laptop,
drone en alle camoraspullen), is onze
koelkast zo smerig (met schimmel
en af en stinkt deze zo erg dat we
niet een rondrijdend mortuarium zijn
is schijnbaar gewoon smerig aan
ons meegegeven maar kwamen we
pas achter toen we de eerste dag al

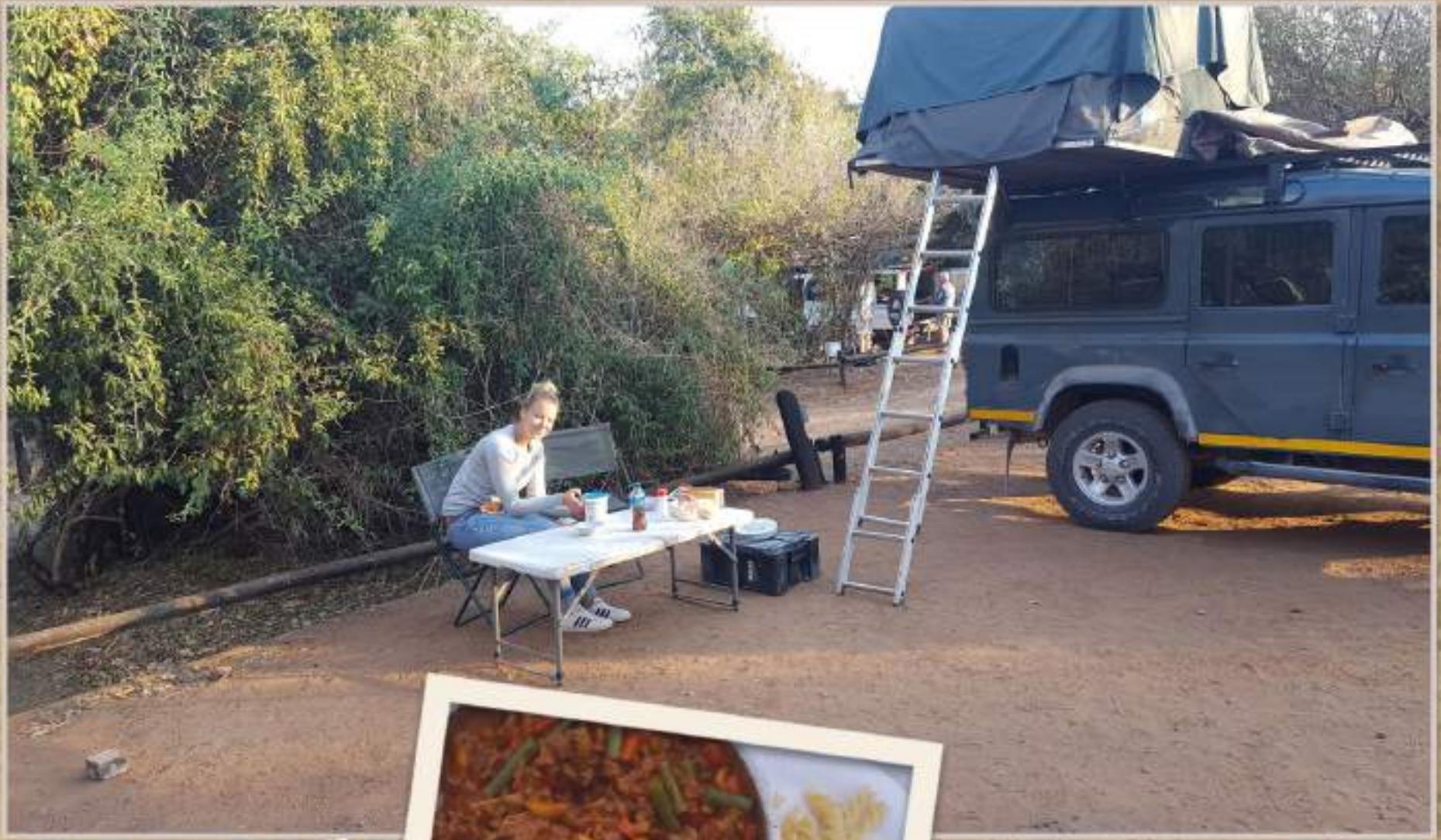
honderden kilometers gereden had-
den), is het gaspitje op onze gasfles
kapot waardoor we al een week
niet kunnen koken (t frusturerend!
is de jerrycan met back up diesel
lek waardoor deze leeg loopt in de
camper tussen onze spullen en de
hele camper dus naar diesel ruikt,
n we dus geen backup brand-
stof hebben) (wat wel zo handig

Is als je in een land rijdt waar
zo weinig tankstations zijn en
meer. Maar goed, we proberen
dit onze vakantiekeer niet al te
veel laten verpesten en gaan we
de komende dagen opnieuw op
safari en richting de Victoria Falls
in Zambia/Zimbabwe.

Kasane

Botswana

Lekker een paar daagjes chillen, zodat we de camper niet weer in en uit hoeven te pakken. Dachten we. Want door het gekloot met de camper moesten we toch op pad voor een nieuw gaspitje en opzoek naar een garage omdat het slot van onze camper kapot was en we de camper dus niet af konden sluiten. Wij opzoek naar Mario's garage, maar niemand kende het of kon het aanwijzen voor ons. Wij maar weer terug gegaan en smsen met Karel van het verhuurbedrijf, maar die gaf geen gehoor meer. Super.

Lekker barbecuent!

sunset + 500+ safari
over de kasane river

we waren heel blij met onze
medepassagiers. NO+.

Lekker chillen in de zon

Ze kwamen echt dichtbij de boot. Supersaft

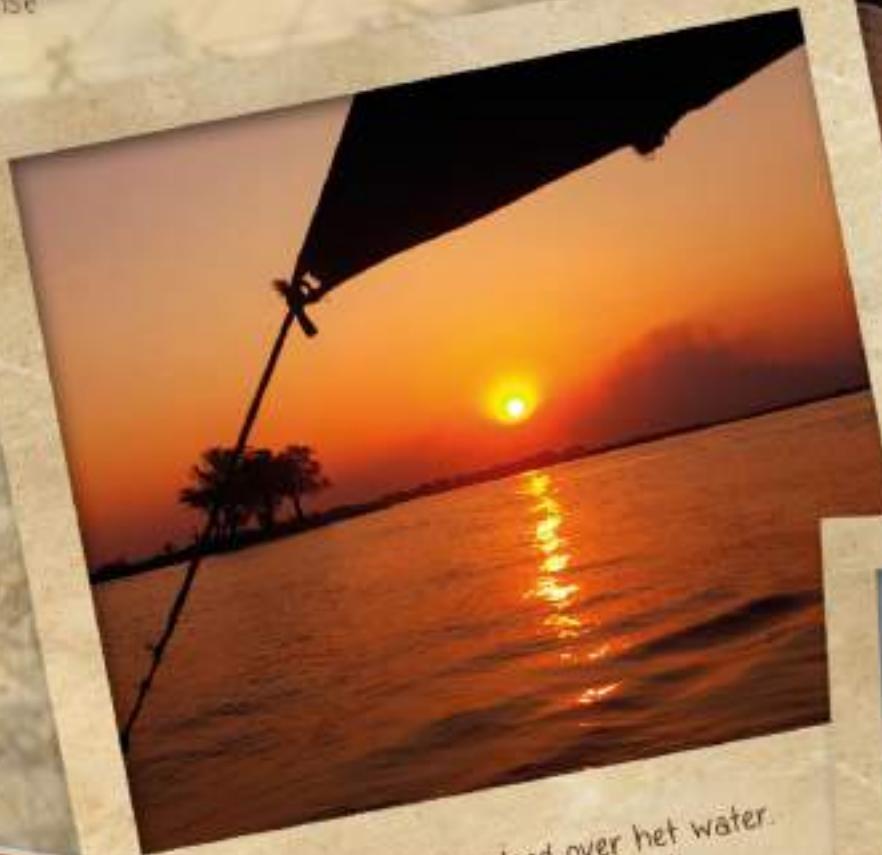
Lekker badderent

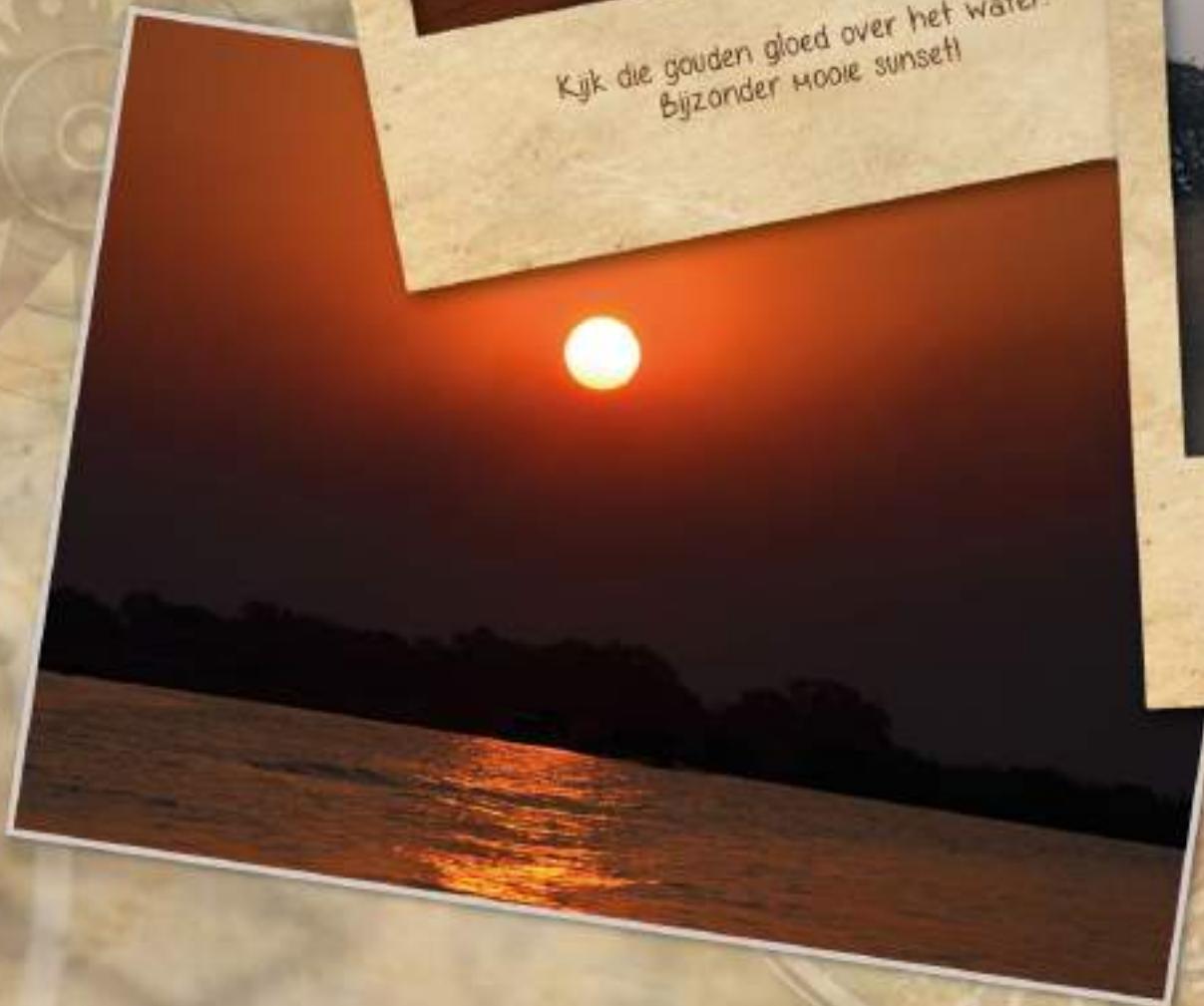

Indrukwekkende bootsafari

Nadat we 2 dagen gechilld hadden werd het tijd voor weer een activiteit. Een sunset bootsafari over de Chobe river. We zaten in een klein bootje (+/- 15 man) omdat we niet in z'n grote massale boot wilden. We werden helaas als laatste opgepikt, waardoor we geen gunstige zitplekken in het bootje hadden want we zaten allebei aan het gangpad. Er zat schijnbaar een Afrikaanse familie van 8 man bij ons in het bootje, en in plaats van dat ze netjes bij elkaar gingen zitten, verspreidden ze zich zo n

Kijk die gouden gloed over het water.
Bijzonder mooie sunset!

Goed opletten tijdens de terugweg. Het begint te schemeren maar de dieren steken gewoon de weg over

Sunset bootsafari
over de Kasane River

breetje over het hele bootje zodat iedereen van hen een zitplek aan de zijkant van de boot claimde en dus goed zicht op alles hadden. Behoorlijk aso. Maar goed, die gast die naast mij zat was terwijl hij dus zo'n goede plek geclaimd had drukker met prutsen met zijn telefoon dan kijken naar wat er te zien was tijdens de safari, dus die gast wilde ik eigenlijk heel graag overboord gooien.

Daarnaast zat 1 van de familie voorin in het bootje, en moest diegene voor elk familiaal foto's maken. Dat betekende dat er continu telefoons en tablets doorgegeven

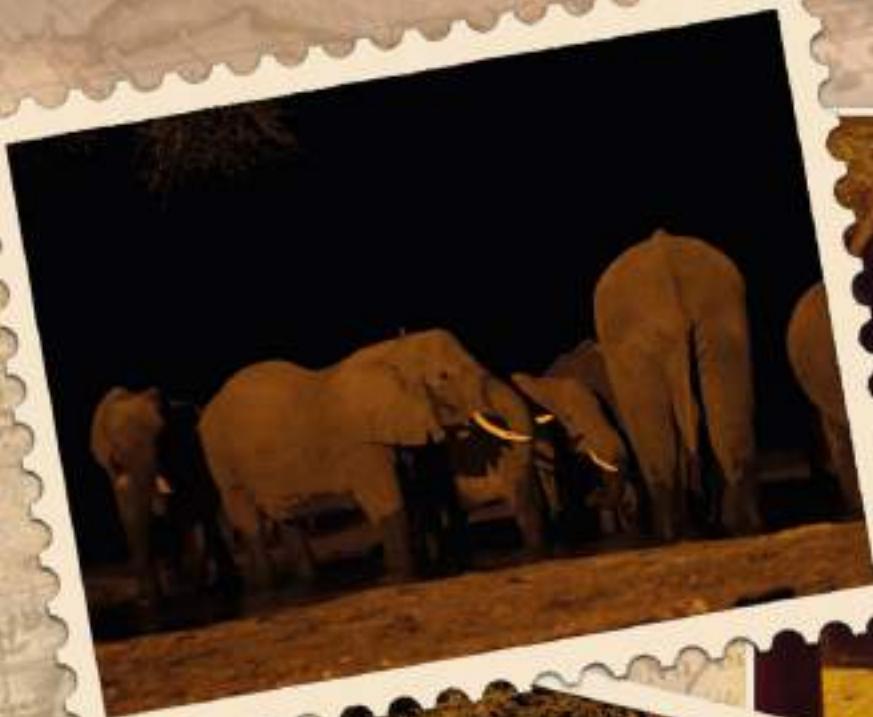
werden naar voren in de boot en weer terug naar achteren. Dick en ik werden ook zo nu en dan gevraagd om de telefoons even door te geven of even op zij te gaan zodat de telefoon er langs kon. Ook die telefoons had ik graag overboord gegooid.

Verder zat er ook nog een domme Duitser in de boot die, toen we bij een krokodil aan kwamen, die rustig te zonnen lag op het droge aan de waterkant, met zijn hand in het water de krokodil nat ging zittende spetteren. Ik weet niet wat die idioot bezield, maar die dacht zeker dat een krokodil net zo onschuldig was als een schat-

tig lammetje afza. Hij wacht niet alleen zichzelf in gevaar, maar natuurlijk ook de rest van de boot. Dus ook hem had ik graag overboord gegooid. Oke, eigenlijk wilde ik gewoon alles en iedereen overboord gooien en een privé bootje voor ons alleen hand.

Verder was de bootsafari wel geslaagd en zagen we olifanten, kudus, nijlpaarden, krokodillen, een groep van 300 buffels, diverse vogels, antilopes en een giraf. Door het kleine bootje konden we extra dicht bij alle dieren komen dus dat was perfect! Daarnaast hadden we een super mooi uitzicht op de ondergaande zon.

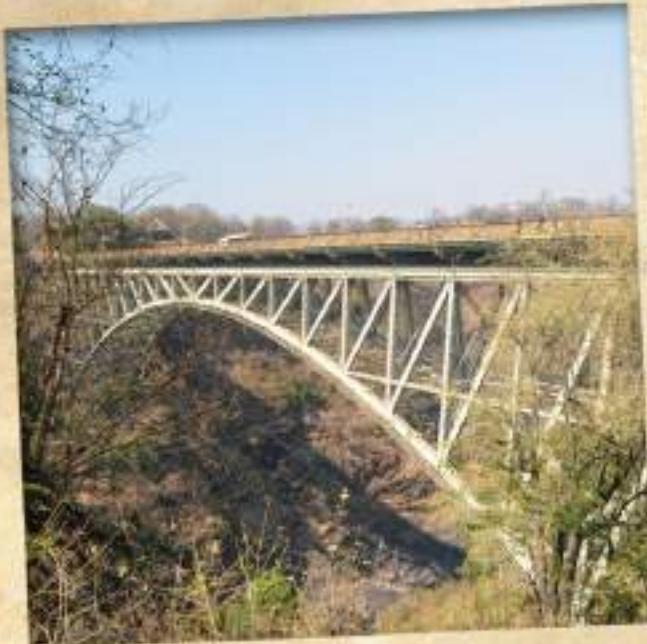

Onze volgende camping plek was ook iets om niet meer te vergeten. De bar van de campsite had uitzicht op een waterpoel waar ontzettend veel olifanten uit de hele omgeving naartoe kwamen om te drinken en een bad te nemen. De camping had ook een ondergrondse bunker gebouwd zodat je nog dichterbij de olifanten kon komen. We hebben 's avonds dan ook volop genoten van een wijtje en een biertje met uitzicht op het olifantenschouwspel.

Ook om deze camping was geen hek en hoorden we 's nachts meerdere keren een leeuw brullen en hyena's huilen. We hadden al gehoord dat er ook zo nu en dan een leeuw en/of buffels bij de waterpoel kwamen, maar als een leeuw dan toch werkelijk zo dicht bij je auto is. We bleven dus maar al te graag in ons tentje liggen.

De volgende dag was het tijd om de grens over te gaan naar Zimbabwe om een bezoek te brengen aan de Victoria falls. Het was relatief maar kort rijden (iets meer dan een uur), maar met alle rompslomp erom heen met

Brug tussen Zambia en Zimbabwe

papieren voor de grens en de auto en de autoverzekering (om met de auto de grens over te mogen moet je alleen al even 100 dollar afkicken, en dan heb je verder nog niks geen visuma, en moet je ook nog weer terug de grens over naar Botswana) duurt het toch nog best wel lang voordat je er bent.

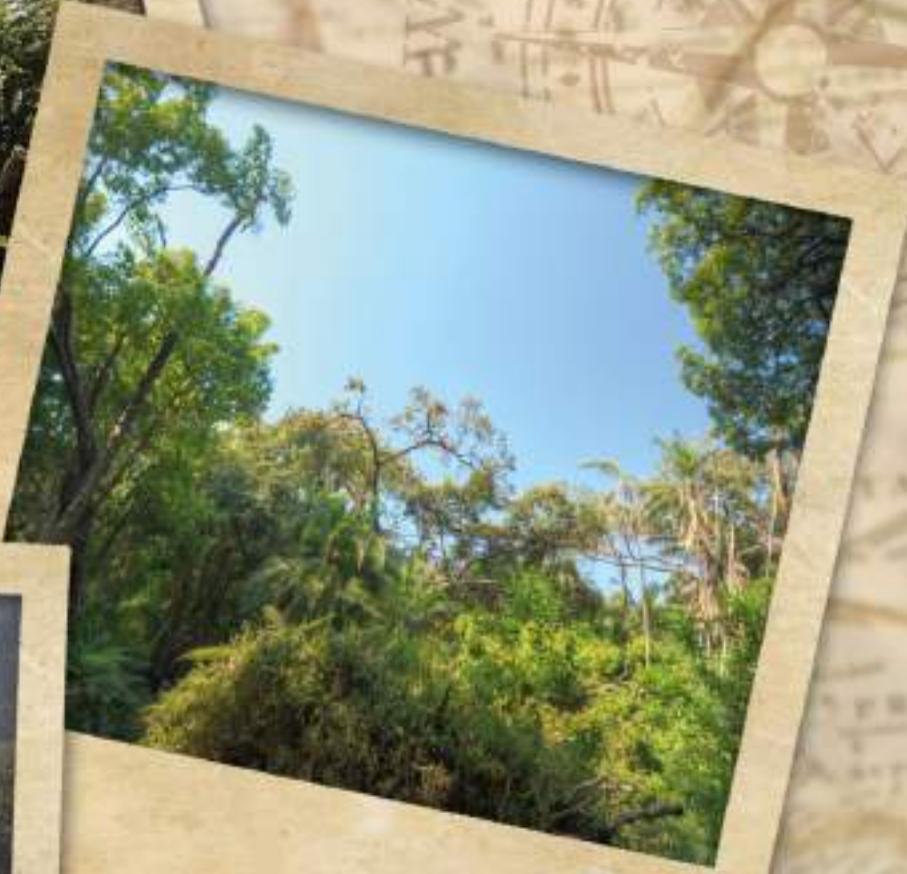

In Zimbabwe moet je ook kunnen
aantonen dat je minimaal 2 geva-
ren driehoeken, veiligheidshesjes
en nog een aantal van dat soort
dingen hebt. Dus toen we eenmaal
de grens over waren werden
we na 500 meter aangehouden
door de politie en moesten we
leren zien dat we deze zaken op
orde hadden. Gelukkig hadden we
dit goed geregeld, want streken
doorrijden was geen optie aange-
zien de politie daar rond liep met
AK47's

Victoria Falls

Zimbabwe

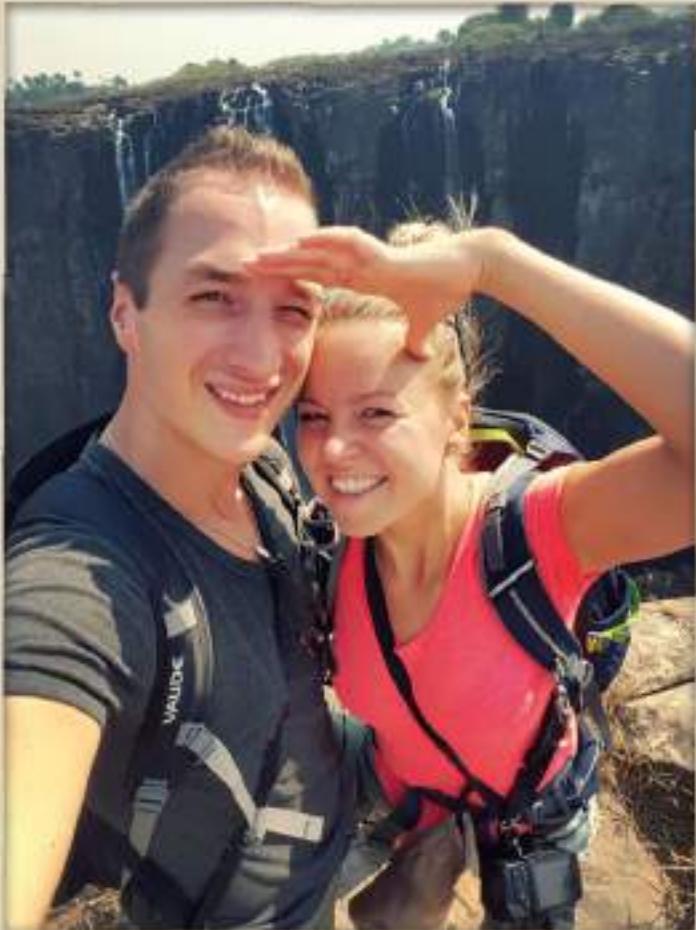

Een indrukwekkend bezoek
aan de Victoria Falls

Ondanks dat we er in het droge seizoen waren kon ik over de Victoria Falls niets anders zeggen dan dat deze prachtig waren. Deze falls zijn 1,7km lang, 108 meter hoog en liggen op de grens tussen Zimbabwe en Zambia. Je kan deze dus ook van beide kanten bekijken, maar we hadden echter geen zin in nog weer een grensovergang en al die kosten om ook de watervallen van de Zambianse kant te kunnen

POST CARD

CARTE POSTALE

Commissaris - Catevymissas

2 0000 - 2 0000

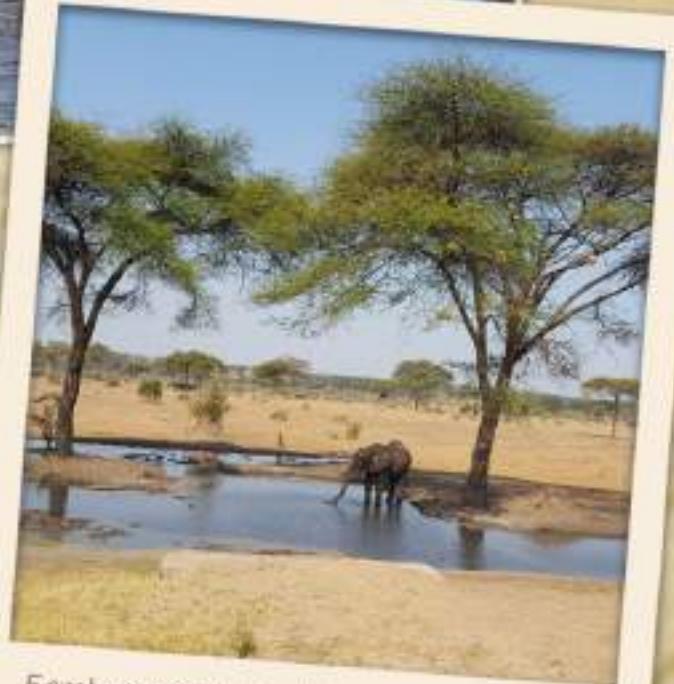
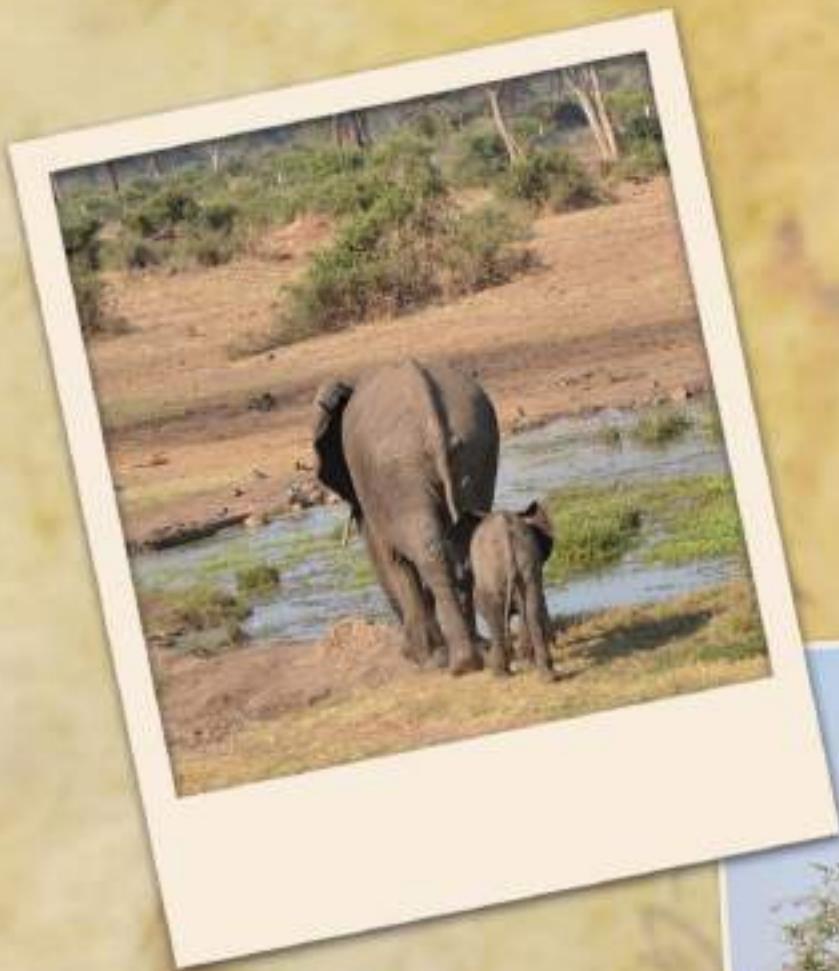
bekijken. Daarnaast was in het droge seizoen ook de Zimbabwaanse Kam, waar wij dus waren, het spectaculairst. Na ons bezoek aan de falls zijn we terug gereden naar Botswana met weer een lev-

ke grensovergang. Het was weer een hoop gedoe en ik kon de officiers maar slecht verstaan want achter ons hing een hele grote tv waar een voetbalwedstrijd op was en waarvan het geluid zo hard stond dat je het in Nederland nog zou kunnen horen.

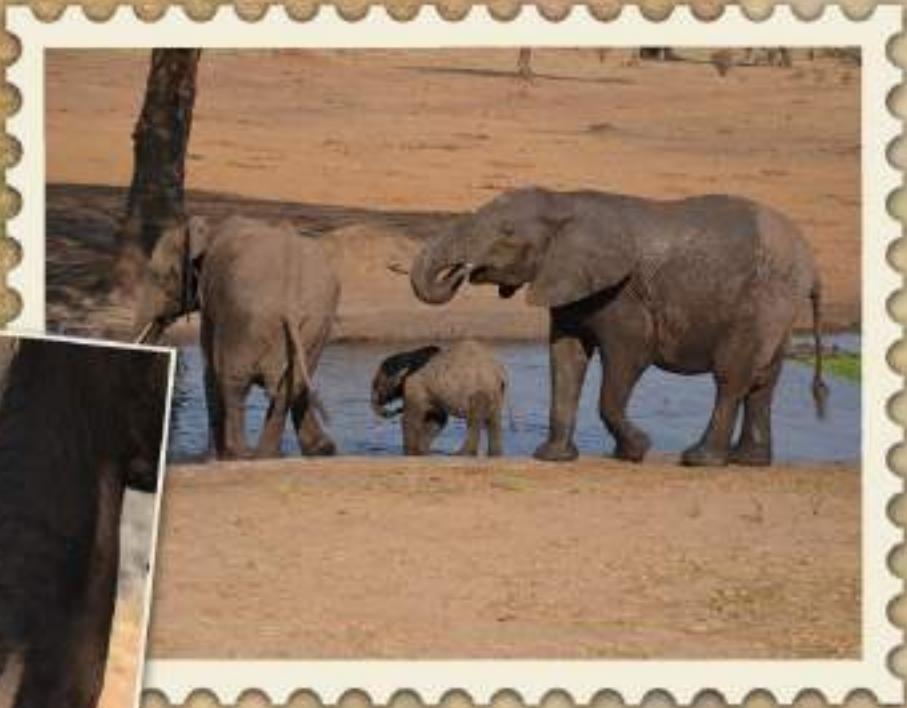
0119 0107
17-8

Eerst was er 1. En binnen no-time leek de hele olifantenfamilie opgetrommeld

TRAVEL TRAVEL TRAVEL

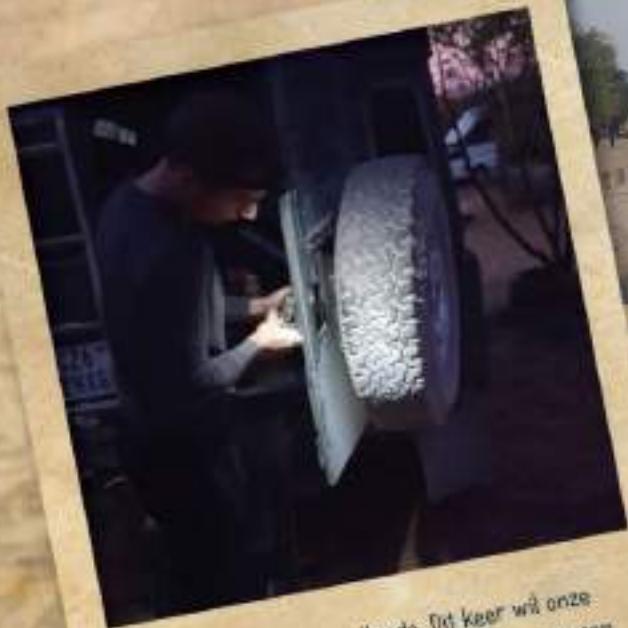

Bij terugkomst hadden we de tijd om maar te gaan relaxen bij de bar en bunker met uitzicht op de waterplas. Eerst was er maar 1 olifant, maar binnen no-time kwamen er tientallen olifanten aan. Het

was een spectaculair schouwspel. We gingen nog even kijken in de bunker (zo kwam je echt dichtbij de waterplas met olifanten). En zijn daarna even een plansje gaan nemen in het zwembad.

Senyati Safari Camp

's Ochtends weer ellende. Dit keer wát onze achterdeur niet dicht, dus moest Dick weer aan het sleutelen

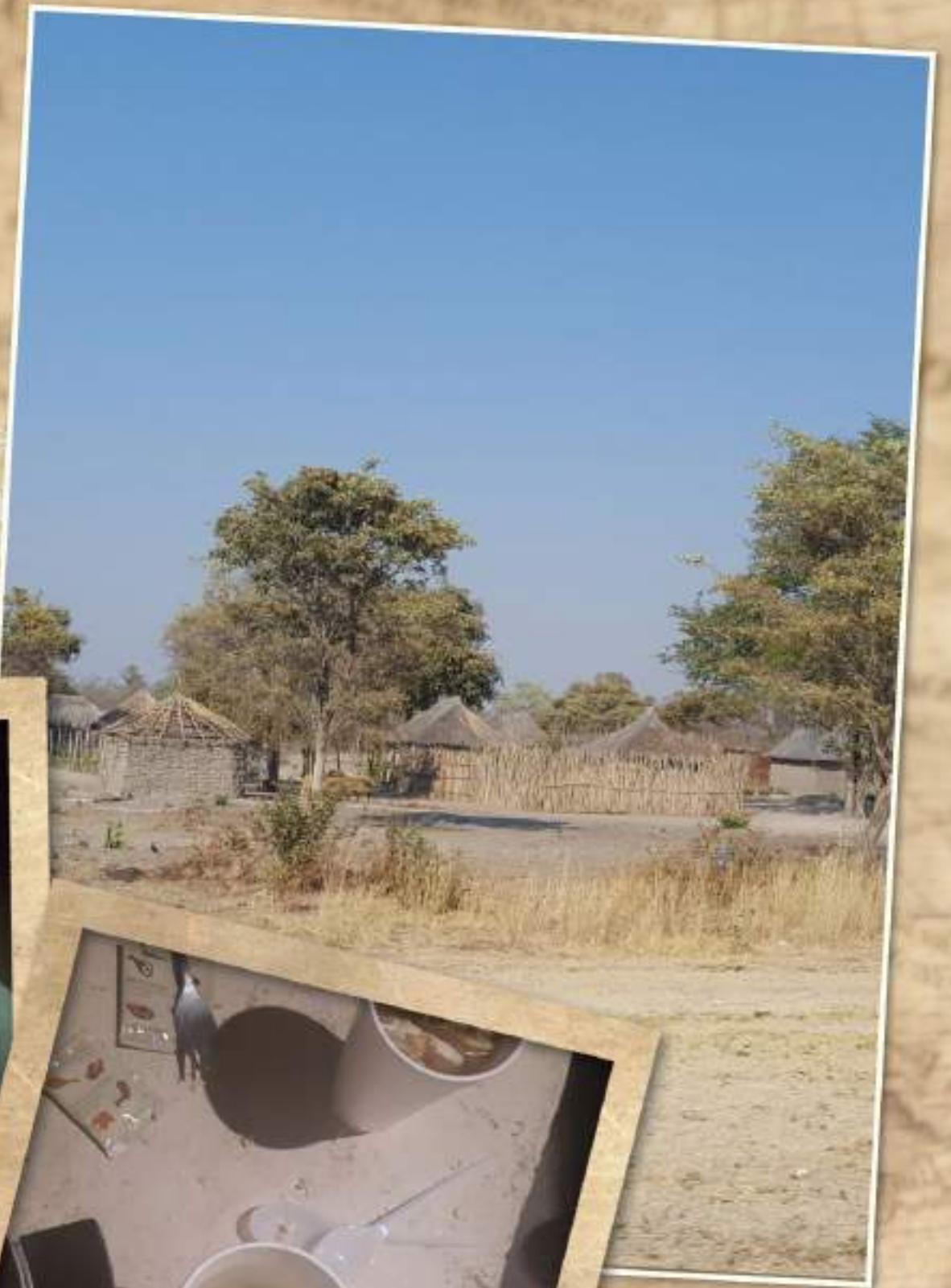

De volgende dag de grens overgestoken met Namibië. Je zou bijna denken dat we niets anders doen dan grenzen oversteken, en dat voelde die dagen ook echt een zo haha. We moesten door de Caprivi strip rijden. Gelukkig is deze strook land (tussen Angola en Botswana in) tegenwoordig een stuk veiliger. Een heel aantal jaren geleden waren hier conflicten en werden er een paar toeristen omgebracht. Ik had onlangs ergens in een boek nog gelezen dat het niet aan te raden was om in deze streek te stoppen maar volgens mij is die informatie wat achterhaald. Gelukkig hadden we ook geen reden om te stoppen in deze streek.

Het ziet er hier in het Noorden van Namibië allemaal echt heel erg primitief uit, mensen leven in hutjes met weinig bezittingen, iets waar wij ons maar weinig bij voor kunnen stellen en wij beseffen ons maar weer eens hoe bevoorrecht we zijn dat we in Nederland wonen en daar eigenlijk alles zo goed geregeld is.

Na weer heel wat papierwerk zijn we in Namibië aangekomen!

Deze noodles en brood met knakworstjes smaakten meer naar kattenvoer. Kon er ook nog wel bij vandaag haha

Etosha National Park

We moeten wel toegeven dat ze hier erg op hun kinderen gesteld zijn want de toegestane snelheid op de snelweg waar we overheen reden door de Caprivistrip veranderde van 120 naar 100 zodra we in een dorp kwamen en er stond dan een bord met pas op voor spelende kinderen. Haha even serieus, dan kan je er net zo goed met 120 langs knallen, wat een grap.

Toen we aan het eind van de Caprivistrip bij de plaats Rundu aankwamen en we wilden tanken hadden we naast alle problemen die we al hadden met de camper (koelkast die naar mortuarium stonk, deuren die niet op slot konden, lekkende jerrycan waardoor alle spullen onder de diesel zaten, niet kunnen koken door een niet werkende gaspit, etc.) kwam er ineens een nieuw probleem bij. Na het tanken wilde de auto niet meer starten. Stonden we daar mooi te koekeloeren bij het tankstation op een plek waar we het liefst eigenlijk gelijk weer verder wilden rijden. Er gebeurde gewoon helemaal niets als we op de start-knop van de auto drukte, geen enkel geluidje, zelfs niet dat er een beroep op de accu werd gedaan.

De moed zonk in onze schoenen. We wilden het verhuurbedrijf bellen en pakte onze 'quick-guide card' erbij waar het noodnummer op stond en een korte handleiding van de auto. Er stond op dat de tank niet 'overfilled' moest worden, vol is vol. Hmm, zou dit dan het probleem zijn? Met wat gedoe hebben we 5 liter diesel uit de tank gehaald en wilde de auto daarna weer starten. We vonden het vreemd, maar waren al lang weer blij dat de auto het deed en we door konden naar onze camping.

We hadden een echt lange rijdag en kwamen door de problemen met het starten en problemen die we sochtends met de sloten van onze auto hadden wat aan de late kant aan bij de camping. Rond 17u meldden we ons en werden we naar onze kampeerplek begeleid. Helaas was de camping overboekt en liep die vrouw samen met ons naar de allerlaatst beschikbare kampeerplek. Het was een plek waar we niet eens met de auto konden komen, dus mooie grap was dat. Die vrouw bleef volhouden dat het de enige plek was die ze nog hadden, en wij bleven volhouden dat we er niet met de auto konden komen (wat ook echt zo was). De eigenaar van de camping vond uiteindelijk gelukkig nog plek dus waren we blij. Voor even. We konden namelijk nog steeds niet koken omdat we nog steeds geen nieuw gaspiti hadden. Dus we dachten mooi bij de camping in het restaurant te kunnen eten, was deze ook volgeboekt. Nouja dat werd dus knakworstjes eten en noodies die naar kattenvoer met krantenpapier smaakten, ergens konden we er ook wel om lachen.

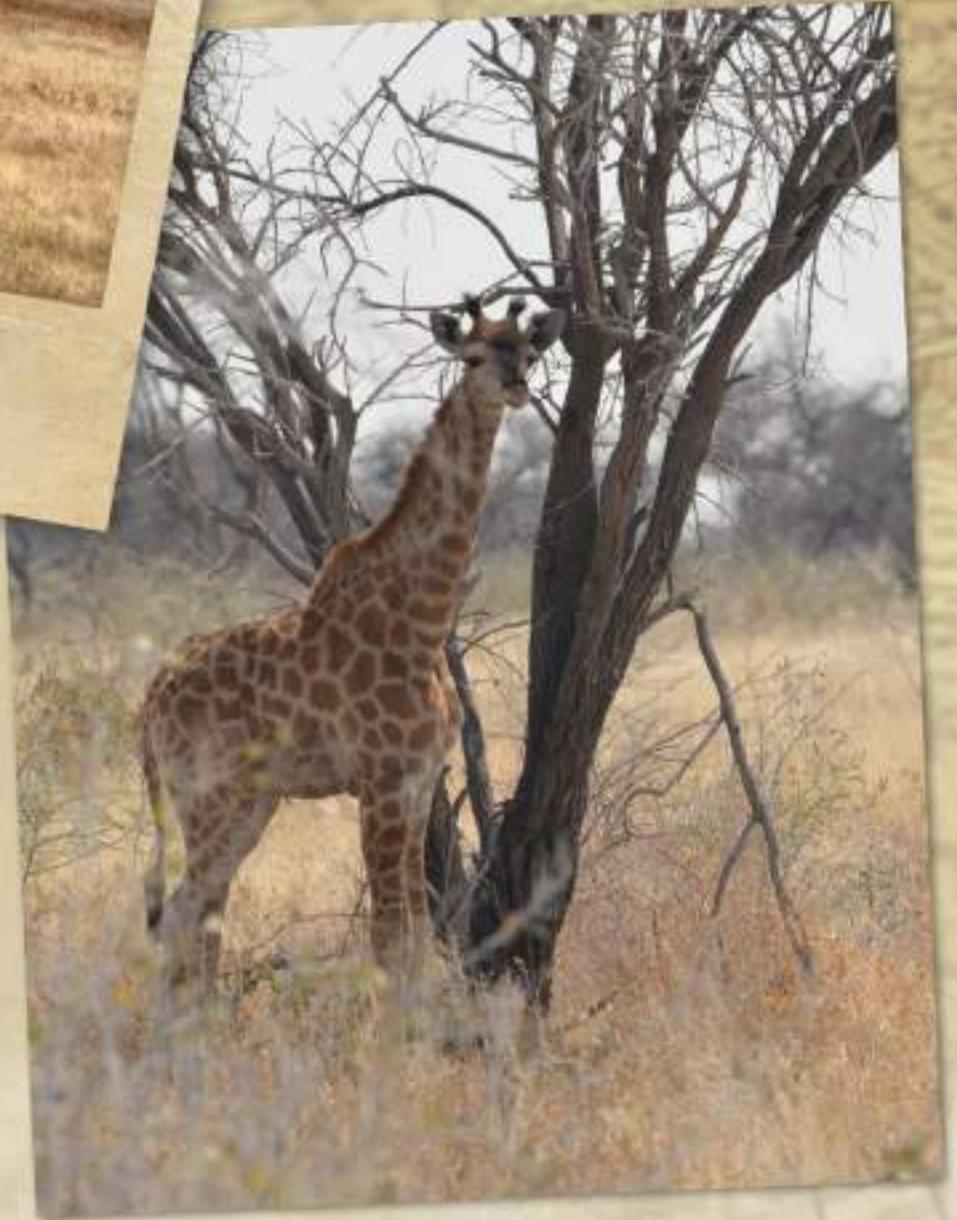

east
west
1/11/11

We waren in ieder geval blij dat we een kampeerplek hadden, totdat we de auto van de receptie op wilden halen en naar de kampeerplek wilden rijden. Wilde de auto weeeeer niet starten. Was het dus niet de brandstof geweest, want de tank was nu al een stuk leger. We zagen het

niet zitten om de middle of nowhere in te gaan met een auto die af en toe niet wilde starten. Onze klomp brak echt en we bekden met het verhuurbedrijf. Mijn kookpunt was bereikt (dacht ik op dat moment, maar later zou blijken dat het nog erger kon haha) en ik trok die gast aan de andere kant nog net niet door de telefoonlijn heen.

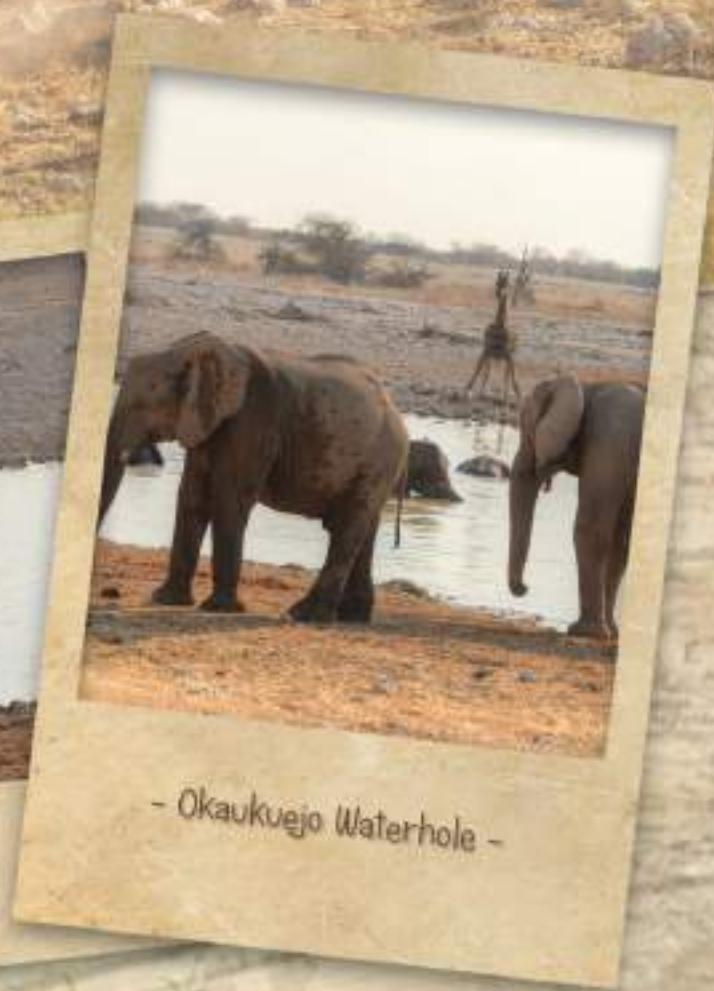
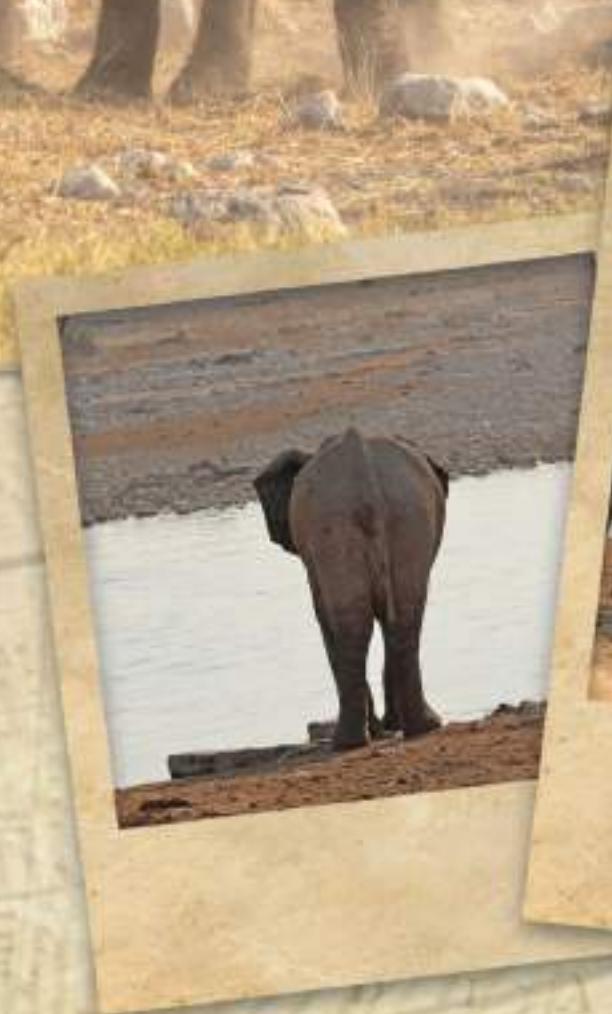

Het is hier heel stoffig, maar
schijnbaar kunnen de dieren hier
prima overleven.

- Okaukuejo Waterhole -

Elke dag verzekerd van een indrukwekkende zonsopgang. Door de grote hoeveelheid stof aan de horizon lijkt de zon elke dag als een rode vuurbal onder de horizon te zakken

We spraken op de camping nog wat mensen die ook problemen met de auto hadden gehad. Zij hadden na 2 dagen al een klappand gehad. Dat kwam doordat de hand die geklapt was, 2 millen groter was dan de andere 3 handen die eronder zaten. En ze wisten nog een verhaal te vertellen van mensen die een compleet afgebroken achteras hadden.

Die konden dus niet verder rijden en moesten wachten op een nieuwe auto. Toen de nieuwe auto kwam zagen ze tot hun verbazing dat die auto gewoon hetzelfde probleem had want de achteras was even een beetje gelast. Schijnbaar is de opbouw op die auto gewoon standaard te zwaar. Maar zo goed gaan

ze hier dus om met hun auto's. Je krijgt dus gewoon een fisher price auto of een Hello Kitty auto uit een happymeal mee afzo.

We moesten de volgende ochtend met de auto naar de garage en daar zouden ze er wel naar kijken. Bij de garage aangekomen

konden ze helaas niets vinden, het zou de startknop zelf kunnen zijn, maar dat duurde superlang om te onderzoeken en de sloten van onze auto konden ze ook niet maken omdat de onderdelen uit de hoofdstad moesten komen en niet op voorraad waren. Dus gingen we maar weer

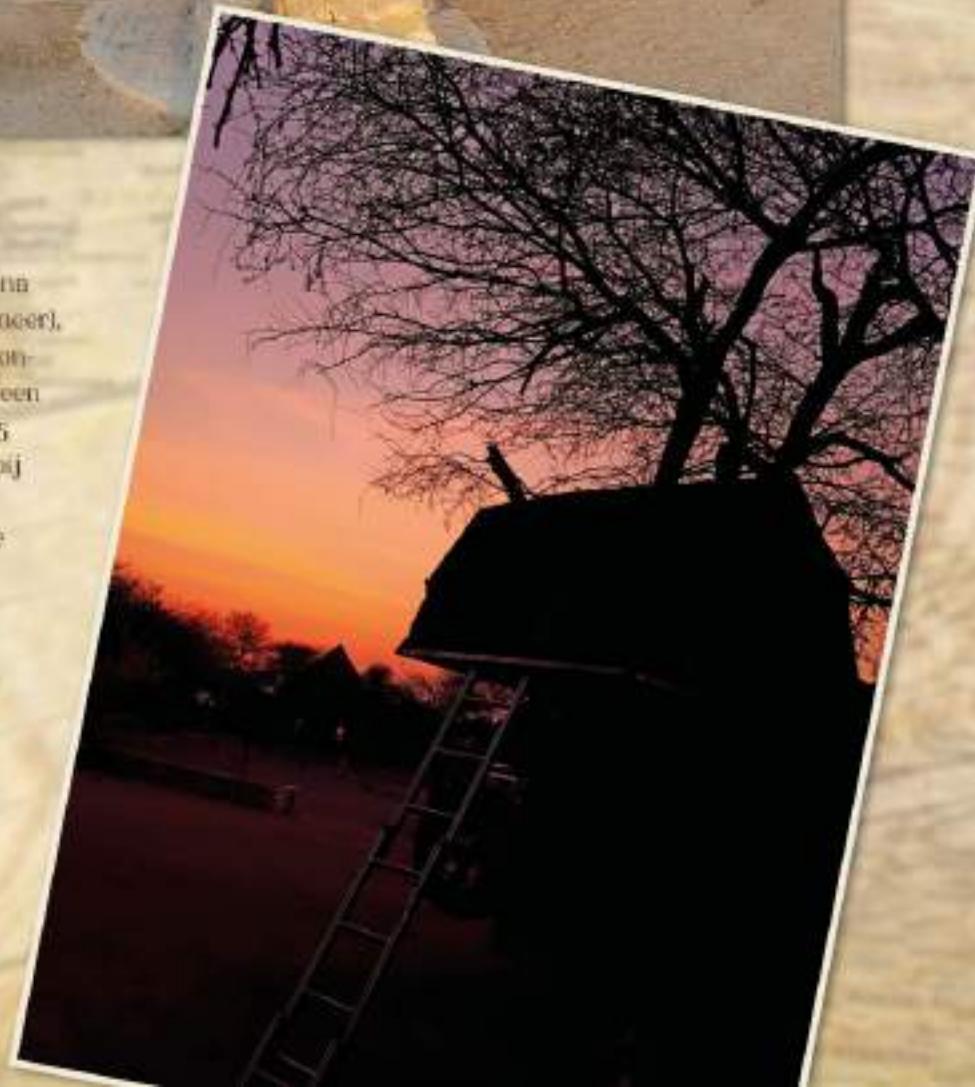
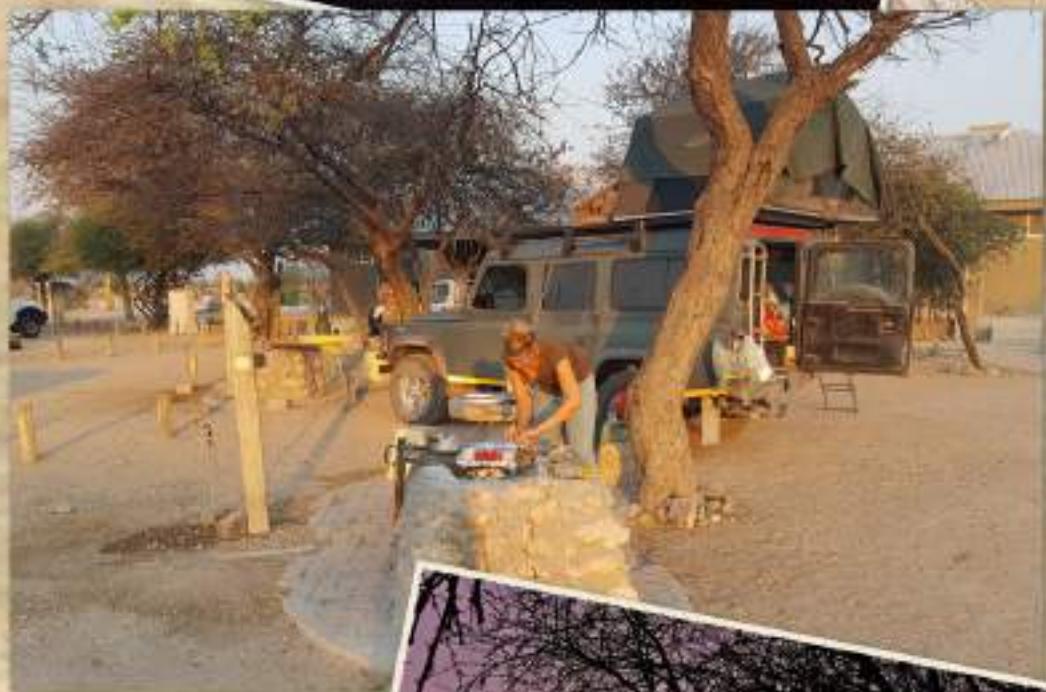

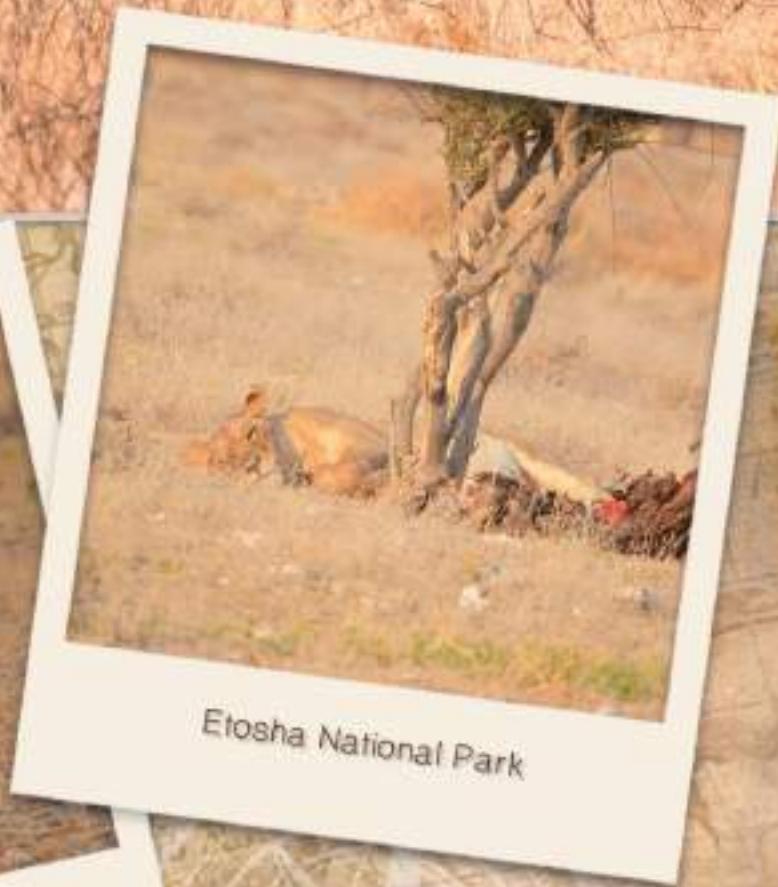
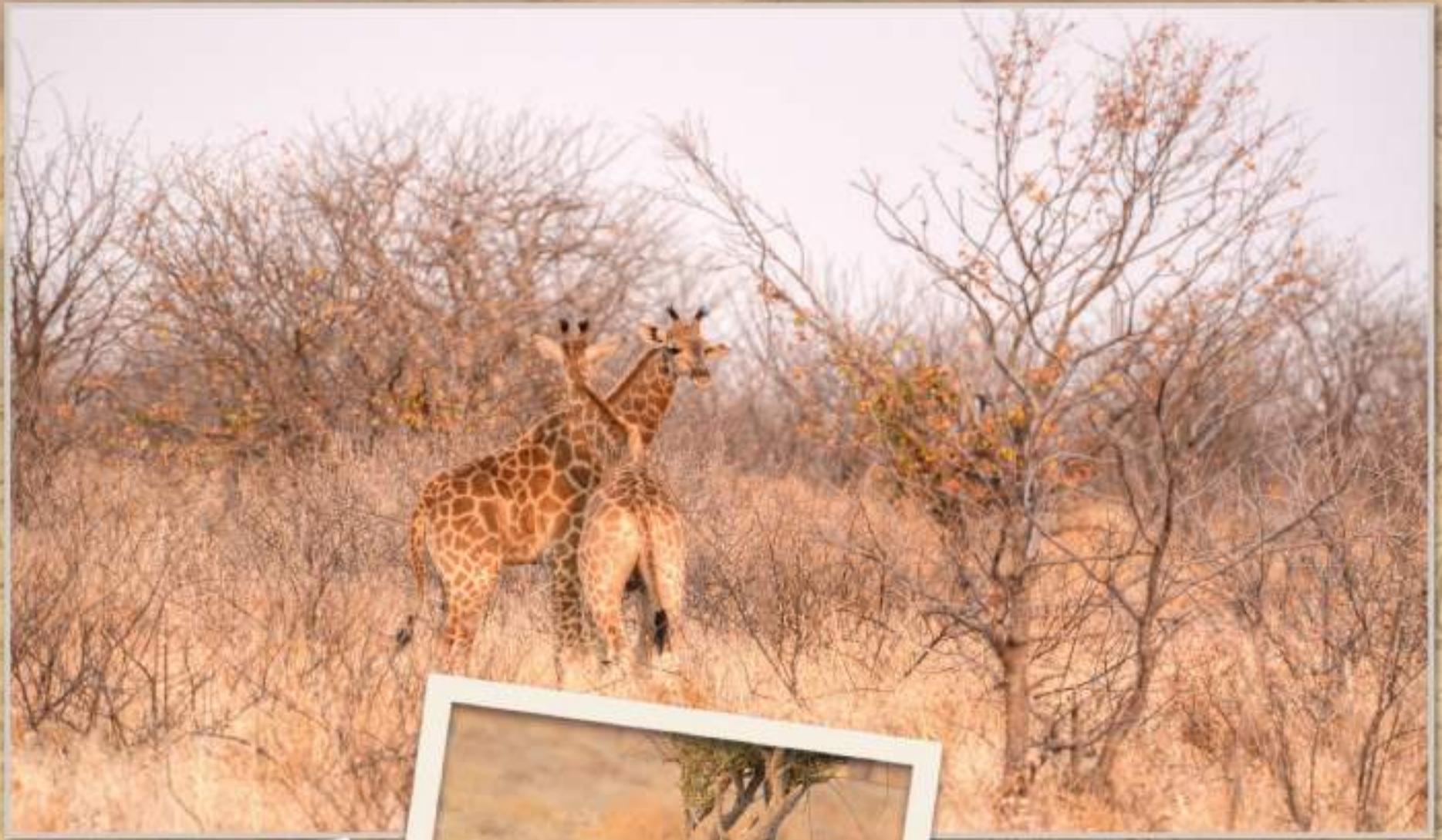
En we steken nog een keer weer de barbecue aan...

verder. Dit keer wel met een adres op zak waar we een gaspitje konden kopen. Gelukkig de winkel snel gevonden en een gaspitje ingeslagen. Wij waren echt helemaal gelukkig! Ook hadden we de dag ervoor allemaal plastic bestek en borden en bekertjes gehaald zodat we ook niet hoefden te afwassen. Wat wil een mens nog meer

Onze volgende bestemming was Etosha National Park. We gingen weer op safari en hadden er zin in! We kwamen aan in het park en zagen gelijk dat dit heel anders was dan de 2 andere nationale wildparken die we in Botswana bezocht hadden. Etosha National park bezit een hele grote zoutpan (vroeger een heel groot meer), en heeft echt onwijze droge vlaktes waar zover je ook kijkt je helemaal niets ziet. Echt bijzonder. Zeker als je dan toch ineens een rij giraffen over deze uitgestrekte vlakte ziet lopen. Of een groep van een paar honderd zebra's. Een prachtig gezicht! We hebben in Etosha ook de Big 5 gecompleteerd. Op de tweede dag in het park vonden we 's ochtends gelijk 2x leeuwen die bij een gevangen prooi lagen en uitgebreid van hun maaltje aan het genieten waren (je zag ze echt het vlees er vanaf trekken). Het is ook bizar hoe goed alle dieren gecamoufleerd zijn. Je denkt dat je een grote olifant wel snel ziet, of een grote giraf, of leeuwen. Maar ze kiezen (logisch ook) hun leefgebied uit waar ze zich goed kunnen verstoppen. Leeuwen zie je dus niet in het gele hoge gras, olifanten zie je hoe groot ze ook zijn bijna niet tussen de bomen, en hetzelfde geldt voor giraffen (als ze met hun nek omlaag gaan om wat te eten zie je ze zelfs niet tussen lage bomen)

Na de leeuwen vonden we ook een neushoorn. Helaas hebben we deze niet op de foto gekregen omdat de remmen van onze auto erg piepen. En dus elke keer als we stoppen voor de wilde dieren, schrikken deze van de remmen en rennen ze als een dolle weg. Super. Maar goed, we hadden hem wel gezien en kunnen dus de Big 5 afvinken!

13 september 2017

POST CARD

CARTE POSTALE

Communication—Correspondance

Address—Adresse

Na het Etosha national park was het de
bedraving om nog een stuk noorderlijker te
rijden in Namibië naar Opowa waar afrikaanse
stemmen nog echt op een traditionele wijze
leven. We moesten echter nadat we onze cam-
ping in het national park verlaten hadden nog
wel een heel stuk door het park zelf rijden om
het park uit te kunnen. We verlieten het park
via het minst bezochte deel van het park omdat
dit de kortste en snelste route was.
Ben er een paar keer dieren waren die de weg

overstoken en ik moest rammen merkte ik al
dat de remkracht niet helemaal was hoe het
zou moeten zijn maar ik dacht dat het mis-
schen aan de onverharde weg lag en schonk
er verder nog niet al te veel aandacht aan.
Ben het echter slechter bleef rammen heb ik
toch maar even met Dick van plek gewisseld
zodat hij het ook even kon testen. Gelukkig
was ik toch geen debiel want Dick merkte het
ook. We zijn doorgereden naar een volgende
restcamp om daar even naar de remkracht

te kunnen kijken. Je kan in het park
namelijk niet zomaar overstappen en
uit de auto gaan omdat er leeuwen etc.
rondlopen.
Bij het restcamp aangekomen werkten
de remmen steeds minder goed en na
een snelle inspectie zagen we dat de
remvloeistof bijna op was. Alles was
onder de motorkap gesputterd en bij een
van de achterwielen was gewoon kals de
hele remleiding afgebroken en lekte de
remvloeistof weg. Elke keer als we dus de
rem in traptien spoot daar de vloeistof weg
en kwamen we pas heel laat tot stilstand.
Dit ga je toch gewoon echt niet meen.
Weer de auto.

Etosha National Park

Namibie

De mooiste dieren van de hele savanne!

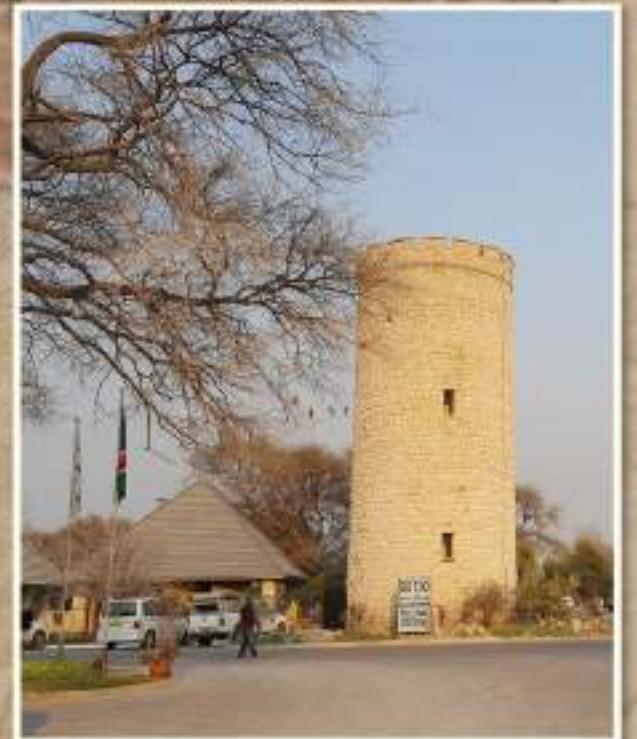
sneaky hyena komt nog even voorbij lopen om te kijken of de leeuwen nog iets van hun prooi overlaten.

We belden gefrustreerd het autoverhuurbedrijf op (die ons in-
middels wel uit konden kotsen, en wij kunnen hen ook wel
utkotsen), en die man zei dat we door moesten rijden naar de
volgende plaats (250km verderop) en daar maar naar een garage
moesten gaan en hij zei gewoon dat we van een klein probleem
geen groot probleem moesten maken. Are you kidding me? Hij
stuurde ons gewoon verder op pad zonder dat onze remmen
werkten. Dit schoot Dick ook in het verkeerde keelgat en we wa-
ren gewoon te verbouwereerd om hier op te reageren. Dus Dick
hing maar op met 'ok we will drive there and you will hear from
us. Dead or alive.' Wat een asshole.

We hebben toen dus gewoon nog een heel stuk in het park moe-
ten rijden en daarna nog 200 km buiten het park zonder remmen!
In het park zijn we nog bijna tegen een giraf op gereden (nood-
stop door heel hard aan de handrem te
trek-

ken! We waren er zoooo
klaar mee en zaten er gewoon
serieus even aan te denken om
de auto gewoon ergens langs
de kant van de weg te laten
staan, een taxi te hellen (als
we bereik zouden hebben) en
naar het dichtstbijzijnde vlieg-
veld te gaan en terug te vlie-
gen naar huis. Maar dit was
toch eigenlijk geen manier om
de vakantie te beëindigen..

We moesten weer eens langs de garage. Het houdt niet op. Aan het eind van de vakantie kunnen we bijna zelf als auto-mechanici aan de slag.

Dus reden we door naar Opuwo, gelukkig was het voornamelijk een rechte weg maar was er wel steeds vee dat de weg overstak en waar we dus voor moesten remmen. En ook heel fijn dat we een heel gedeelte van de weg geen bereik hadden.

Uiteindelijk levend aangekomen in Opuwo reden we door naar de garage die we door hadden gekregen van ons verhuurbedrijf. We waren nog niet uitgestapt of er kwamen al allemaal mensen om ons heen staan om geld vragen en eten en weet ik het allemaal wat. En om dingen aan ons te verkopen. Het was echt super intimiderend. Of ik geld had, en of ik een armbandje wilde kopen. Een armbandje? Ik wil verdomme remvloeistof en een nieuwe auto. Dus ophoepelen graag. Ik weet dat het echt niet aardig is maar ik was zo ongeveer in alle staten.

Op een gegeven moment dropen de mensen wel af en konden we het probleem uitleggen aan de automonteurs. Ze stonden er met 5 man omheen te kijken naar het probleem en te prutsen. Ze hebben het voor elkaar gekregen om een nieuw eindstukje op de remleiding te zetten en vast te maken aan het wiel (of hoe dat ook gaat, ben geen automonteur haha), maar professioneel zag het er niet uit. Ze konden ook de remleiding niet ontluchten (wisten niet fatsoenlijk hoe dat moest) dus dat was ook superhandig. We moesten maar even een testrit maken en een van de monteurs stapte bij Dick in de auto en ik moest achterblijven bij het autobedrijf. Dit vonden zowel Dick als ik absoluut niet relaxt maar het was even niet anders. Gelukkig was er net 2 minuten daarvoor een ander busje aan komen rijden en op het moment dat Dick wegreed zegt die man tegen mij: ook autofproblemen? Ik was echt even zo blij om de Nederlandse taal te horen en dat ik dus even bij dat busje met die Nederlanders kon gaan staan.

Dick heeft een testrit gemaakt en gewoon op de hoofdstraat waar iedereen lang-sleept (zoals dat zo chaotisch in Afrika verloopt) moest hij ontzettend hard gasge-

ven en een noodstop maken haha. Niet te geloven. Ook de monteur vond het te zot voor woorden dat we 250km zonder remmen hadden moeten rijden.

Na de toerit moesten we de rekening betalen en moesten we er

maar vandoor gaan met een remleiding waar allemaal lucht in zat. We voelden dus echt niet veilig en zeker niet met de wetschap dat we de komende dagen door een berglandschap moeten rijden. Dus hebben we het verhuurbedrijf opnieuw opgebeld. De situatie uitgelegd

(5x ofzo), en daarna vroeg die man what do you want me to say. Ja euh gaat ie aan ons vragen wat hij moet zeggen. Hij is de mede-eigenaar van het bedrijf en verantwoordelijk voor zijn auto's enzo. Laat hem maar even met een goede oplossing komen. Uiteindelijk konden

we er voor kiezen om over 2 dagen een nieuwe auto te krijgen, of met deze auto opnieuw naar de garage. Nou die garages vertrouwen we niet, dus dan moeten we ons schema maar wat aanpassen en willen we graaaaaaaaggggg een nieuwe auto.

POST CARD

Communication—Correspondance

CARTE POSTALE

Address—Adres

De volgende ochtend gingen we ook weer even wat leuk doen. Je zou gewoon bijna vergeten dat we hier verder ook veel leuke dingen doen haha. Maar we hadden een tour geboekt naar de Himba's. Een afrikaanse stam die nog steeds op traditionele wijze leeft. Niets vooropgezet of toneelgespeeld dus, maar die mensen leven nog echt zo. Ontzettend primitief en in-

drukwekkend om te zien. Een van de meest indrukwekkende dingen vond ik nog wel dat de vrouwen zich vanaf hun 18e niet meer douchen. Haha niet te geloven, en ze worden gewoon 90 jaar die mensen!
De Himba's leven in kleine dorpjes. Elk dorpje zijn een aantal hutjes met een hek van houten stakken eromheen.

op bezoek bij een traditionele Himba stam

In 1 dorp woont 1 familie, en zodra iemand gaat trouwen gaat de vrouw bij de familie van de man wonen. Of eigenlijk moet ik zeggen 'het meisje' bij 'de jongen', want de ouders van de man zoeken een geschikte vrouw voor hun zoon. Ze worden dus simpel gezegd gewoon uitgehuwelijkt op een leeftijd van nog maar 16 jaar.

Van families met veel dochters zal uiteindelijk dus maar een klein dorp overblijven aangezien de dochters allemaal naar de dorpen van de mannen vertrekken.

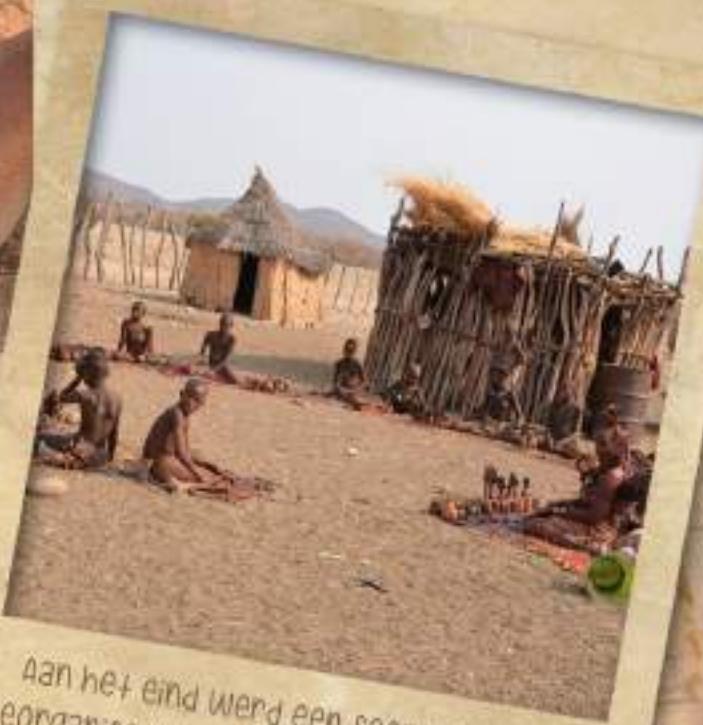
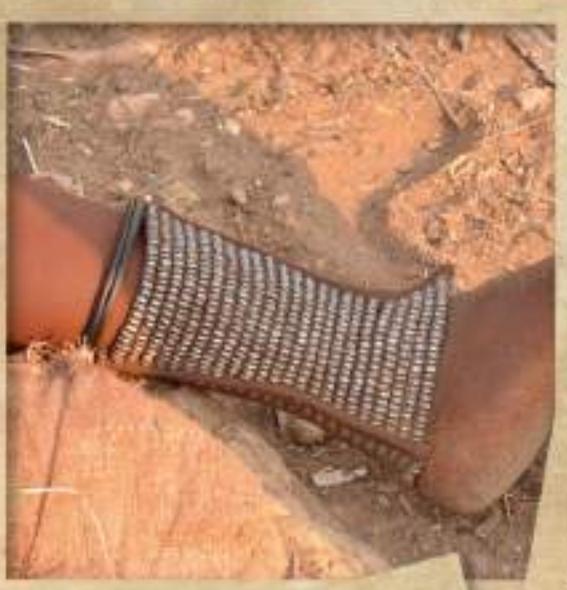
Opuwo

Namibia

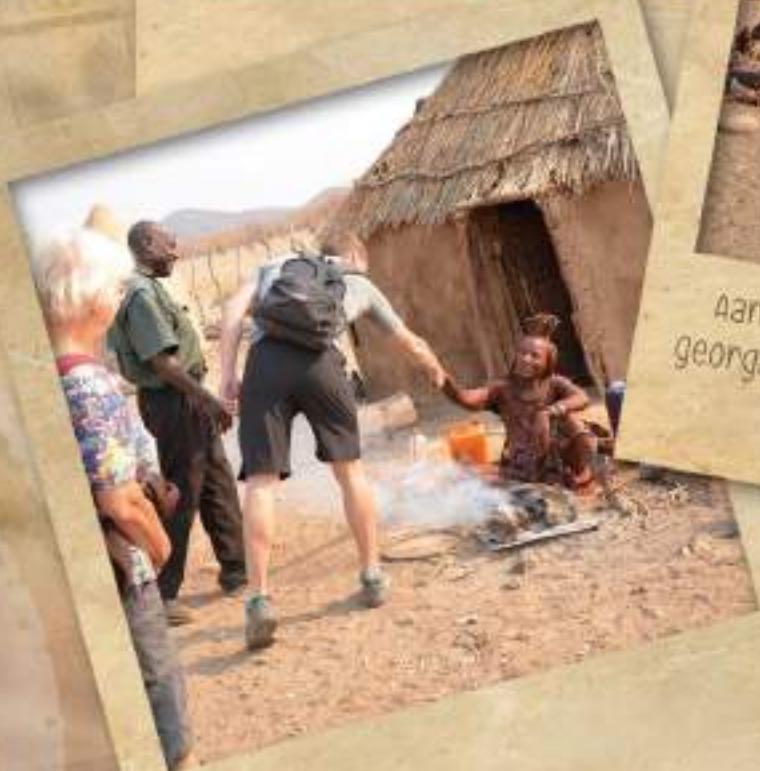

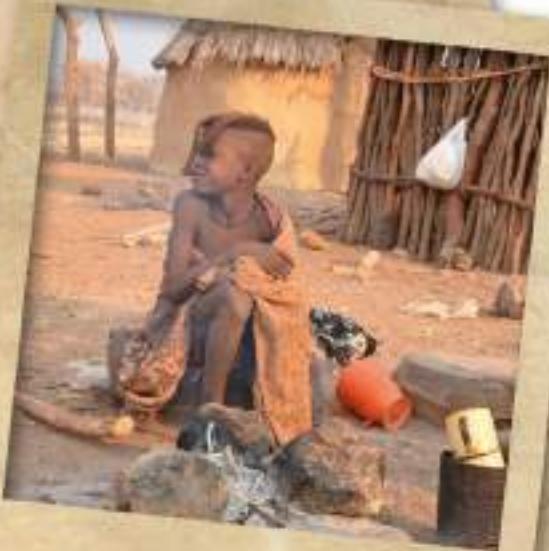

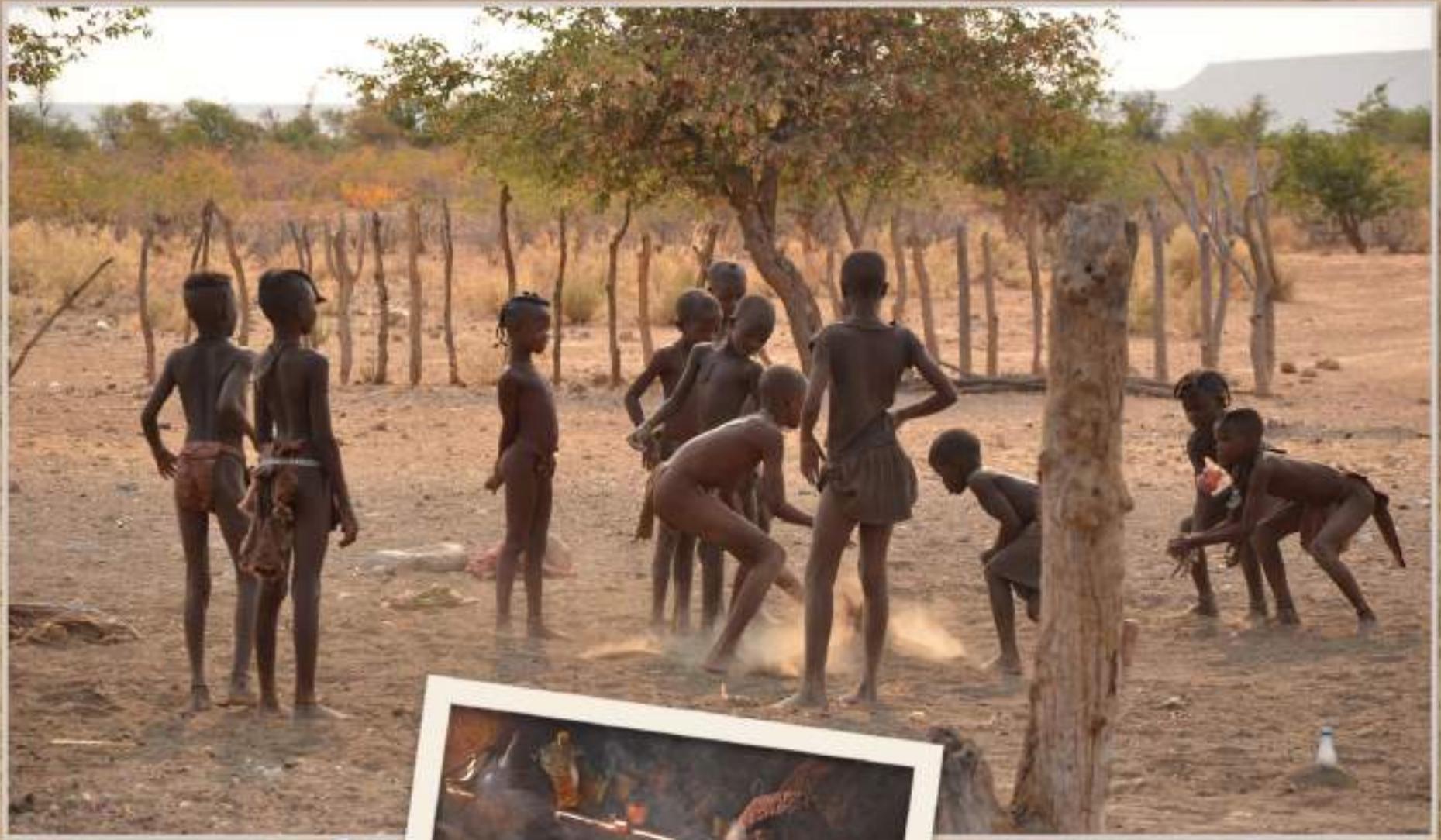
Nou
Fra
Chilaga

Aan het eind werd een soort marktje
georganiseerd en kon je wat kopen om de
stam te steunen

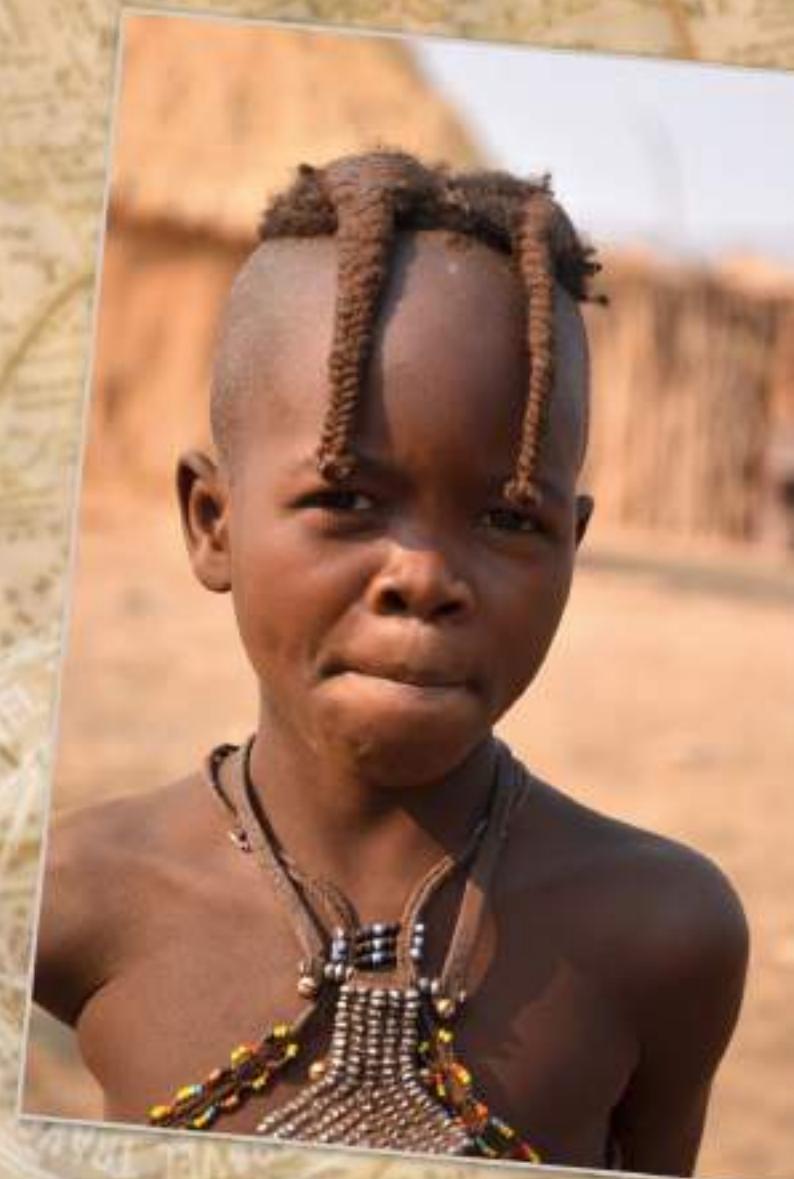

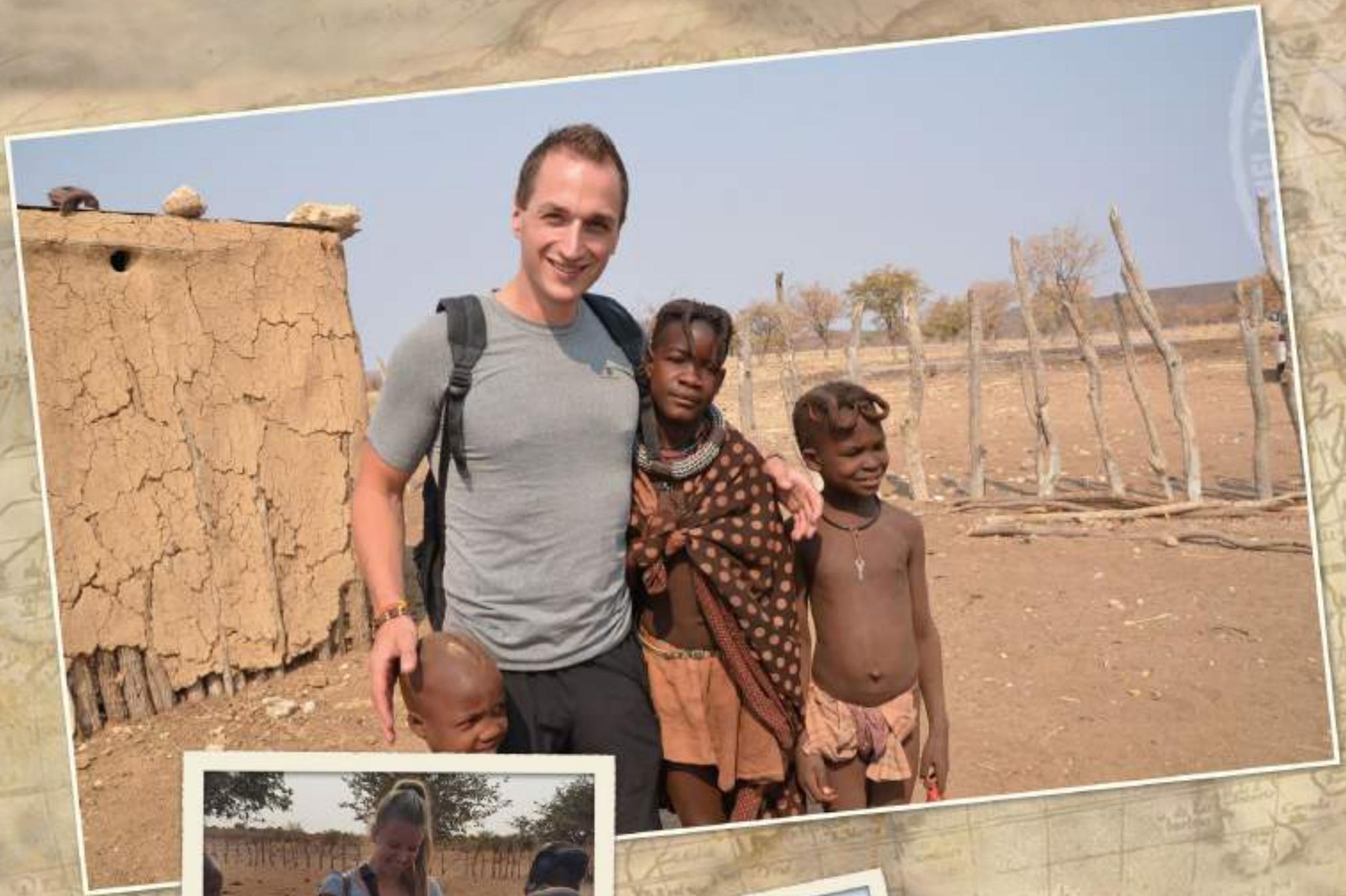
Daarentegen krijgt de familie van de vrouw wel 12 stuks vee van de familie waar de dochter mee trouwt. In ieder geval fijn om te weten dat je 12 koeien of 12 geiten waard bent...

De kinderen waren druk aan het spelen met een waterflas (leuk om te zien dat het gewoon zo simpel kan) en ik moest op een gegeven moment meespelen. Ze vroegen mijn naam en iedereen wilde zich maar al te graag aan mij voorstellen. Ik kon hun namen echt niet allemaal onthouden maar het was wel aardig. De himba's kleden zich in een paar dierenhuiden en de vrouwen sieren zich in met een okar-ameersetje. Erg indrukwekkend en we kregen veel informatie. Een gestaagde tour!

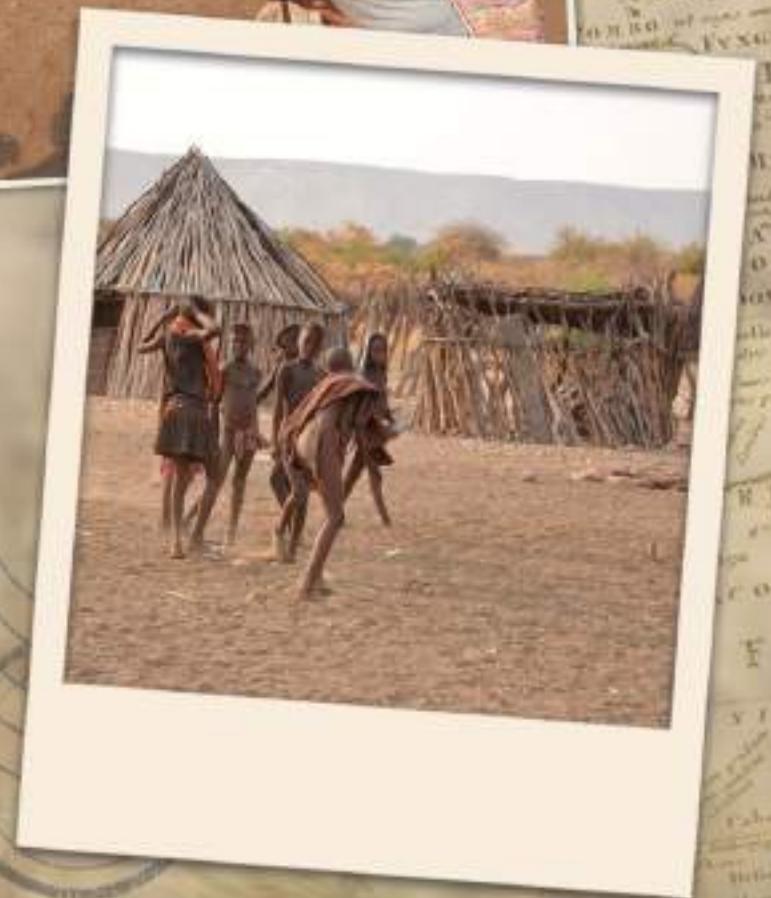
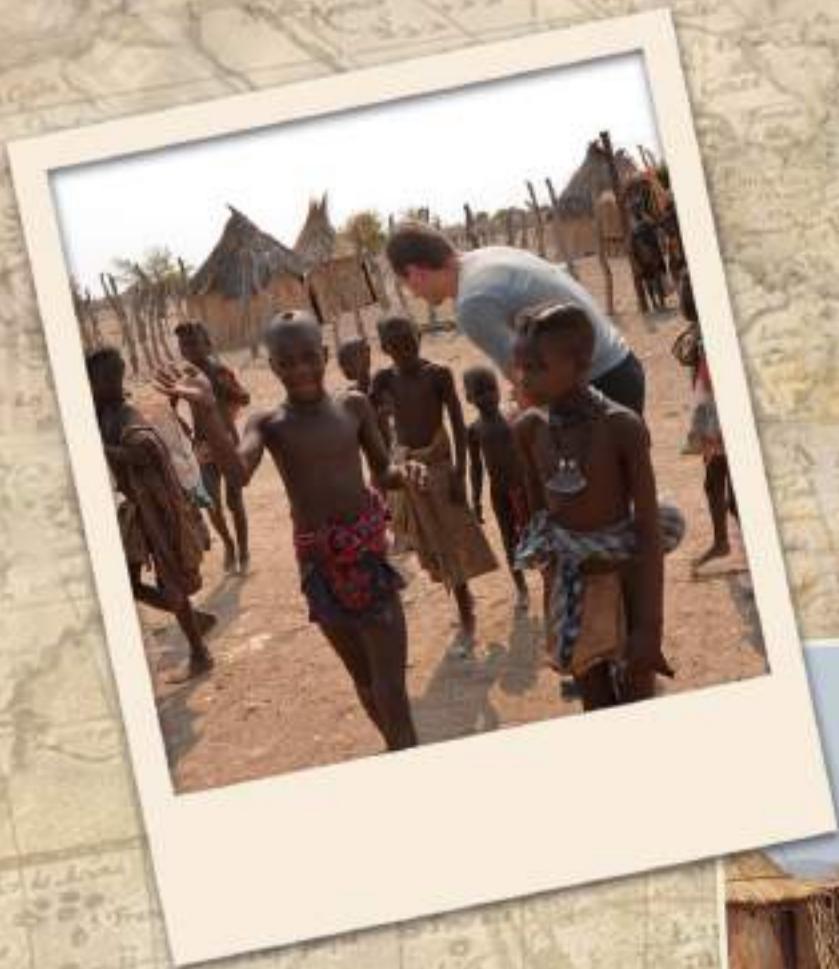
De kinderen spelen met een lege waterfles, ze weten eigenlijk niet beter.

mijn blonde haren waren erg interessant.

POST CARD

Communication—Correspondance

CARTE POSTALE

Address—Adresse

Aan het einde van de tour was het de
 bedoeling dat je iets van hen kocht
 (een sjaarve, sieraden, hoop strand
 of iets dergelijks). Toen we in een van
 de hutjes waren om daar uitleg over
 voorales en nog wat te krijgen zeitten
 de kinderen een soort van marktje op.
 Ze gingen in een cirkel zitten, sprekt-
 den hun verkoopwaar uit en hoopten
 maar dat we bij hen wat kochten.
 Oongezien ze daar met 20 kinderen

zaten konden we echt niet wat bij
 iedereen kopen, maar iedereen wist
 wel mijn naam, dus alle kinderen zalen
 mijn naam te schreeuwen en dingen
 aan te wijzen die ze aan mij wilden
 verkopen haha. Wederom aardiglijk
 maar we konden echt niet bij iedereen
 wat kopen. Na een aantal armbanden
 gekocht te hebben zijn we uiteindelijk
 terug gegaan naar onze lodge waar
 een fantastische infinity pool is.

BARBARIA

schorpioen gesignaleerd

opuwo country Lodge

Hier konden we doordat we moesten wachten op de nieuwe auto een dag extra genieten. Het zwembad en ook onze campsite hebben uitzicht op droge stoffige bergen en het doet ons ergens denken aan het beeld dat we van Afghanistan hebben haha. Het slaat nergens op, maar door het

stoffige, de bergachtige omgeving, de rondlopende geiten en geitenhouders, en de schoten die we af en toe horen (zal wel op wild zijn), hebben we toch een Afghaans idee.

Tijdens het betalen van de extra nacht op de camping kwam ik

er ook nog achter dat mijn creditcard geskikt is bij de victoria falls en hadden we ook nog een lekke band, dus even een relaxt dagje aan het zwembad met een lekker hapje en drankje konden we goed gebruiken. We hebben hier ook echt even genoten!

De volgende dag zouden we 's ochtends de nieuwe auto krijgen, fijn want we moesten nog 6 uur rijden vandaag. Komt uiteindelijk die man pas om half 4 de auto brengen. Daar waren we echt niet blij mee want nu moesten we een groot gedeelte

Ontsmetten voor de veterinary grens

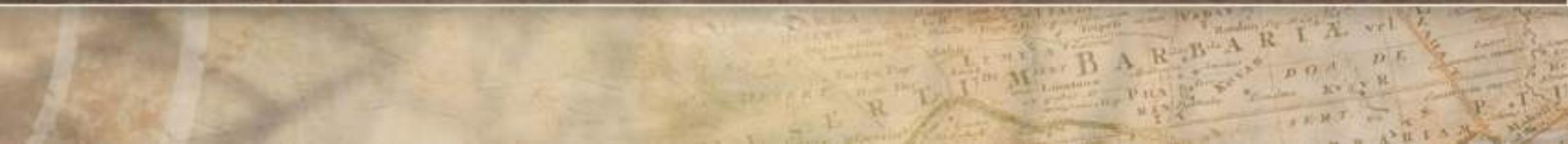

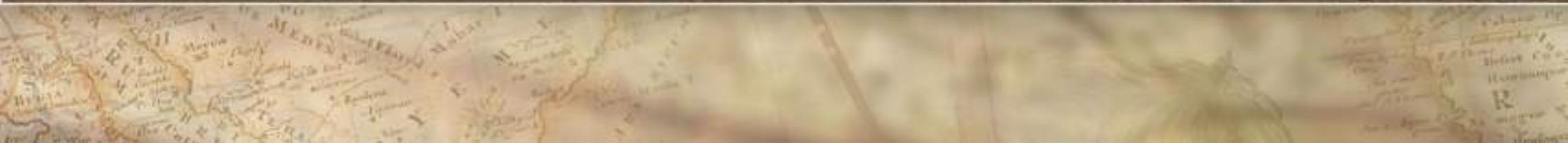
in het donker rijden. We waren in ieder geval wel blij dat we van deze stinkende koelkast afwaren, dachten we. Want die man ging gewoon onze koelkast overzetten in deze nieuwe auto, en deze koelkast past zo super in deze auto dat je het deksel maar 10cm open kan doen waardoor je niet eens in de koelkast kan kijken. Maar goed we hadden een nieuwe auto.

Onderweg kwamen we nog weer bij een checkpoint van de politie langs en die vroegen waar we naartoe gingen. Die vonden ons plan ook behoorlijk ambitieus. Ik vroeg of het in Namibië toegestaan was, als we te moe waren of niet meer verder wilden rijden in het donker, langs de weg mochten kamperen. Het mocht wel maar dat moesten we voor onze eigen veiligheid absoluut niet doen, er konden namelijk gewoon olifanten of leeuwen langskomen die tegen je auto aan zouden gaan beuken. Oke stop maar, we rijden gewoon door tot aan de camping haha.

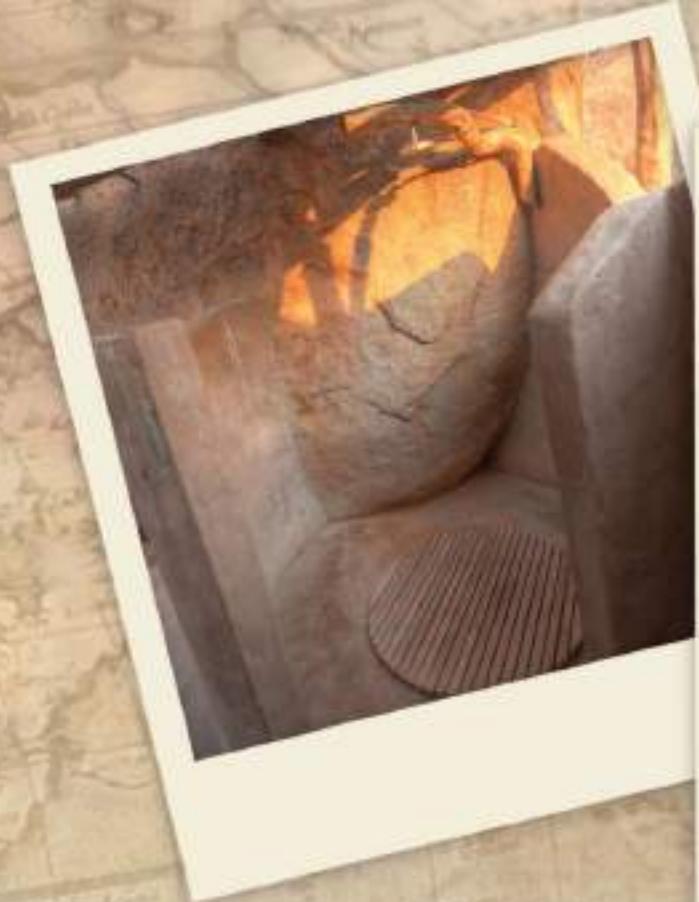
Het was een helse weg in het donker, omdat je de weg niet kent, de weg onverhard is en er dieren gewoon op de weg kunnen staan. Dick aan het rijden en ik aan het navigeren. 'er komt zo een bocht naar rechts', 'er komt een rivierbedding', 'ik zie lichtjes, er staan koeien op de weg'. Uiteindelijk kwamen we om 10 uur 's avonds zonder kleerscheuren op de camping aan. Het mooie was dat toen we 's ochtends wakker werden geen idee hadden dat we 's avonds in zo'n mooie omgeving gereden hadden, want het uitzicht en de natuur was hier werkelijk waar prachtig.

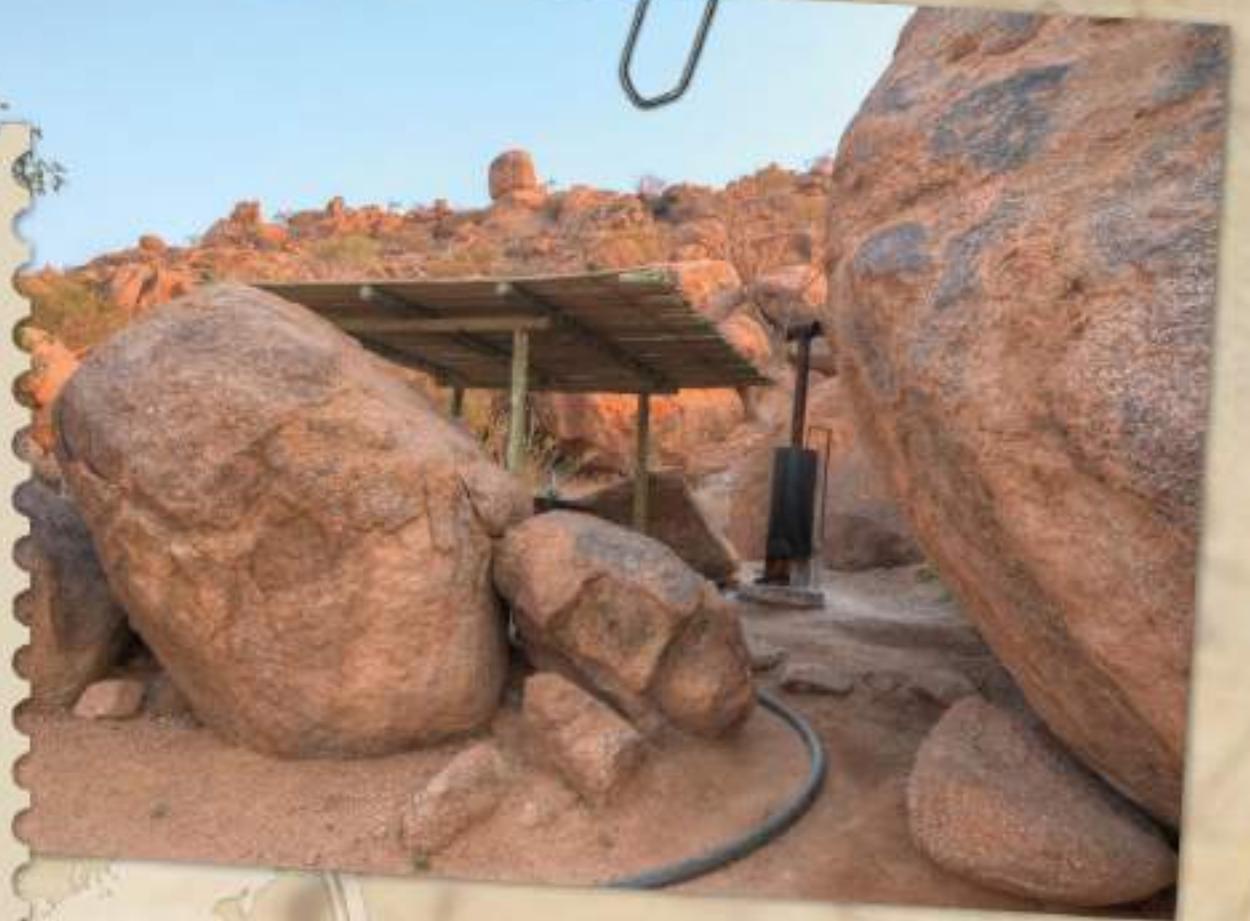

Buitendouche met fantastisch uitzicht,
wat wil je nog meer?

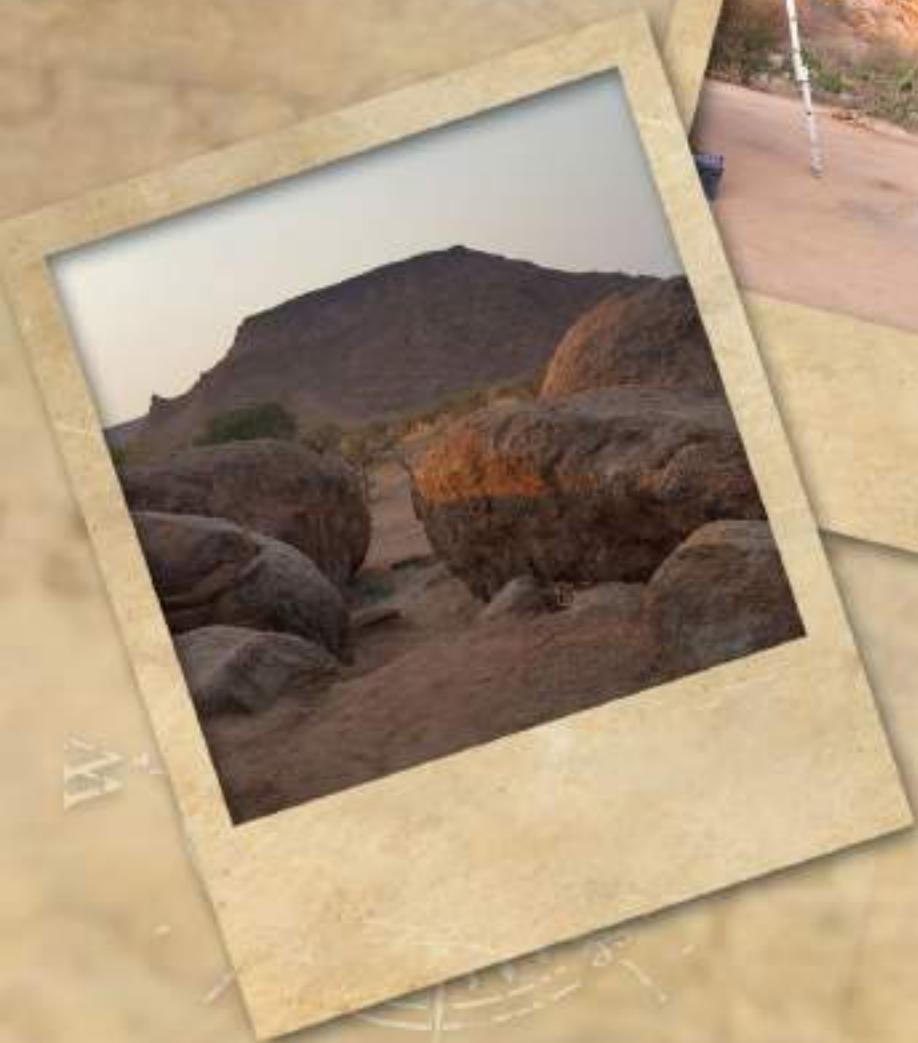
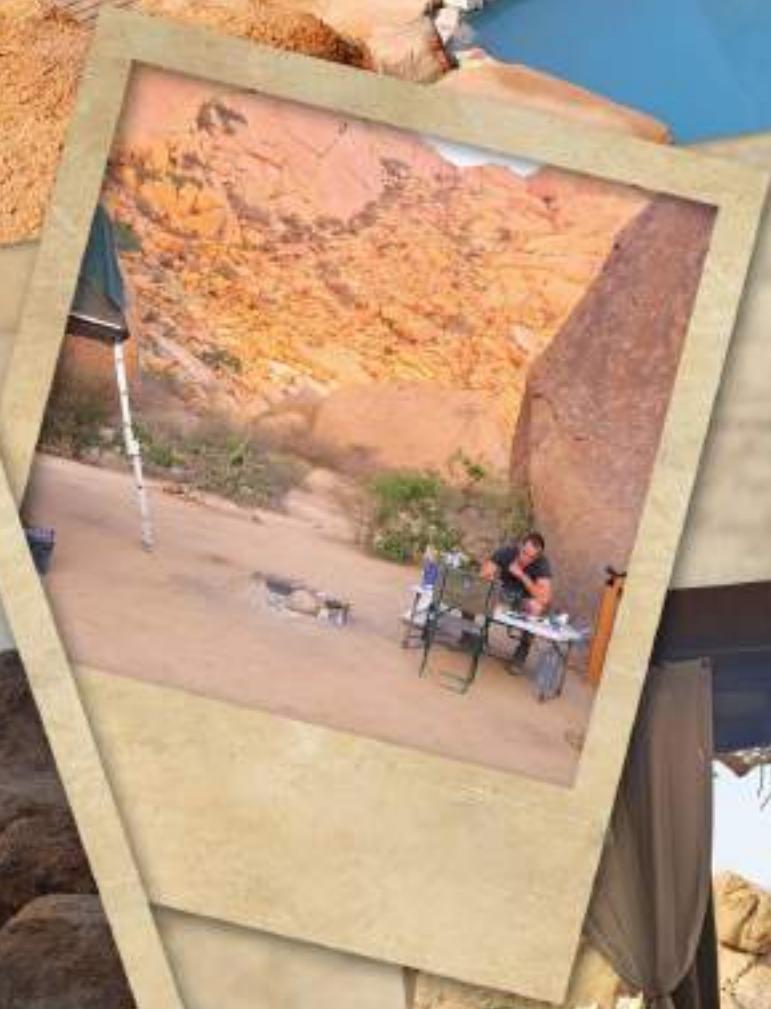

Ergens vinden we het natuurlijk
zammer dat we onze stoeve landro-
ver in moesten ruilen voor een ande-
re auto, maar rijt wel een stuk
comfortabeler. We kunnen tijdens
het rijden nu namelijk normaal met
elkaar praten in plaats van als een
stel tokkies naar elkaar te lopen
schreeuwen (om boven het geluid
van de motor uit te komen). Ook
kunnen we nu gewoon relaxt in de
auto zitten want in orde..

...vorige auto was het hirteschild lek, waardoor we elke keer als gefrituurde garnaditjes uit de auto stapten na een wat langere rit.

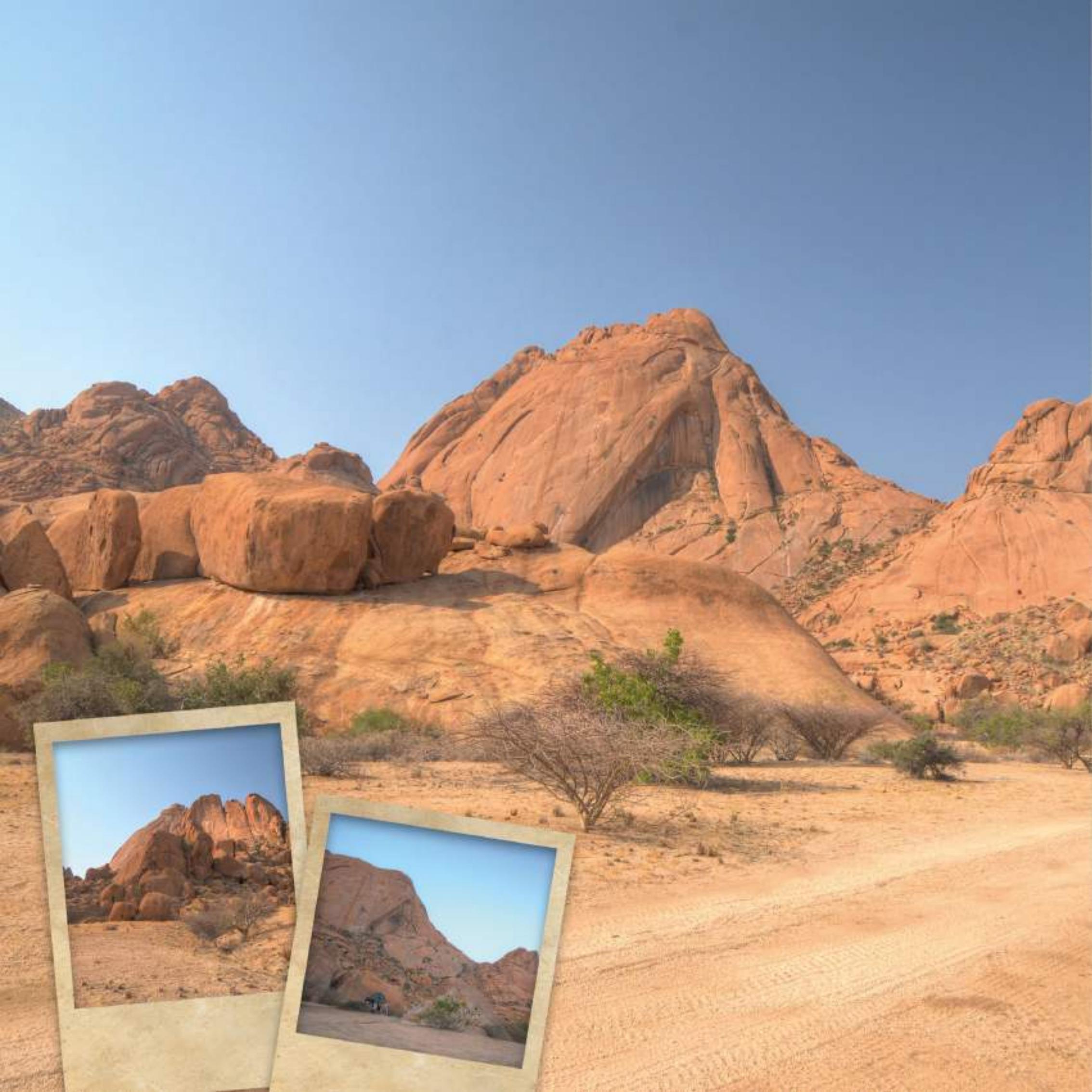
W

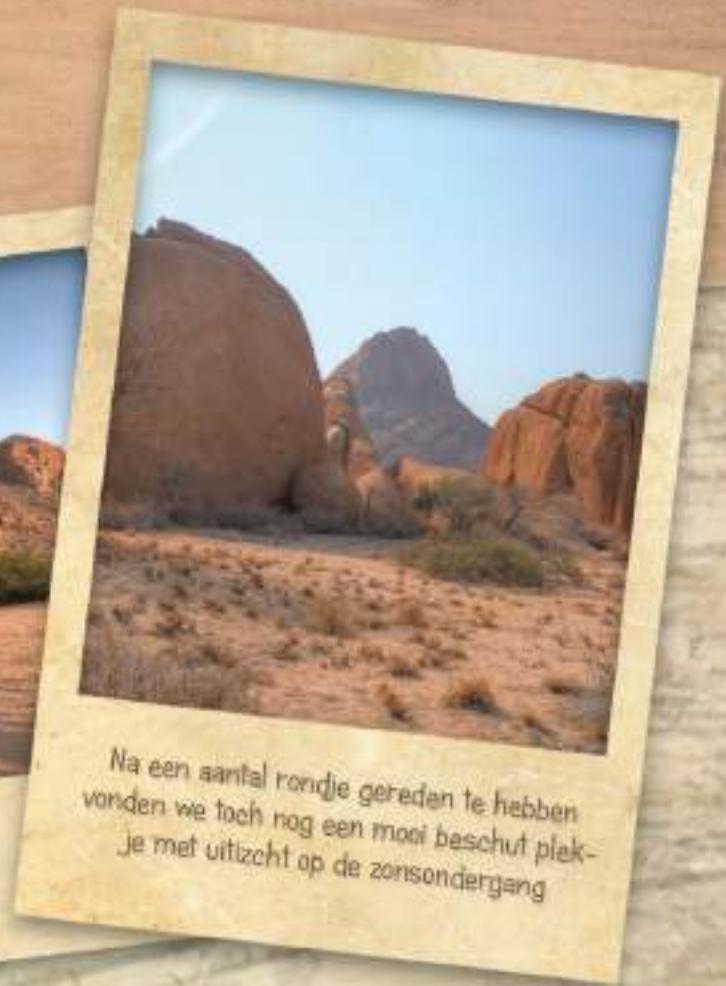
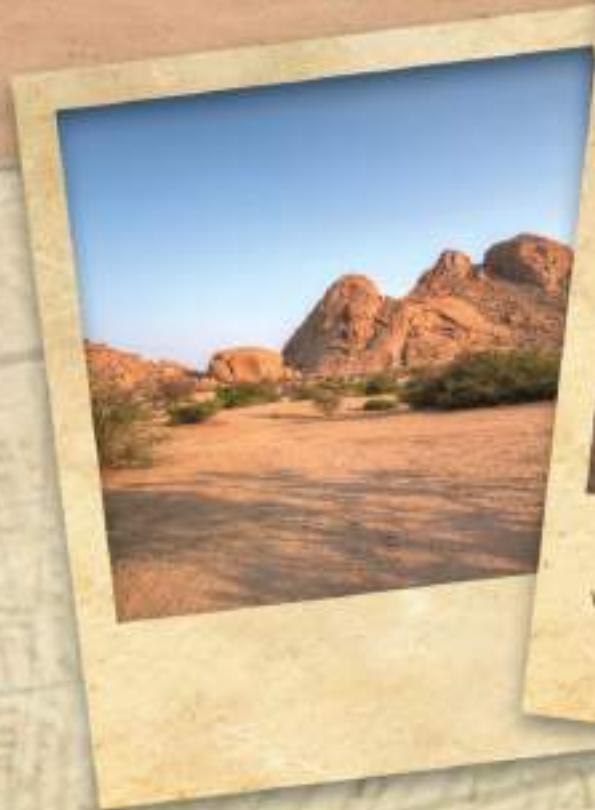
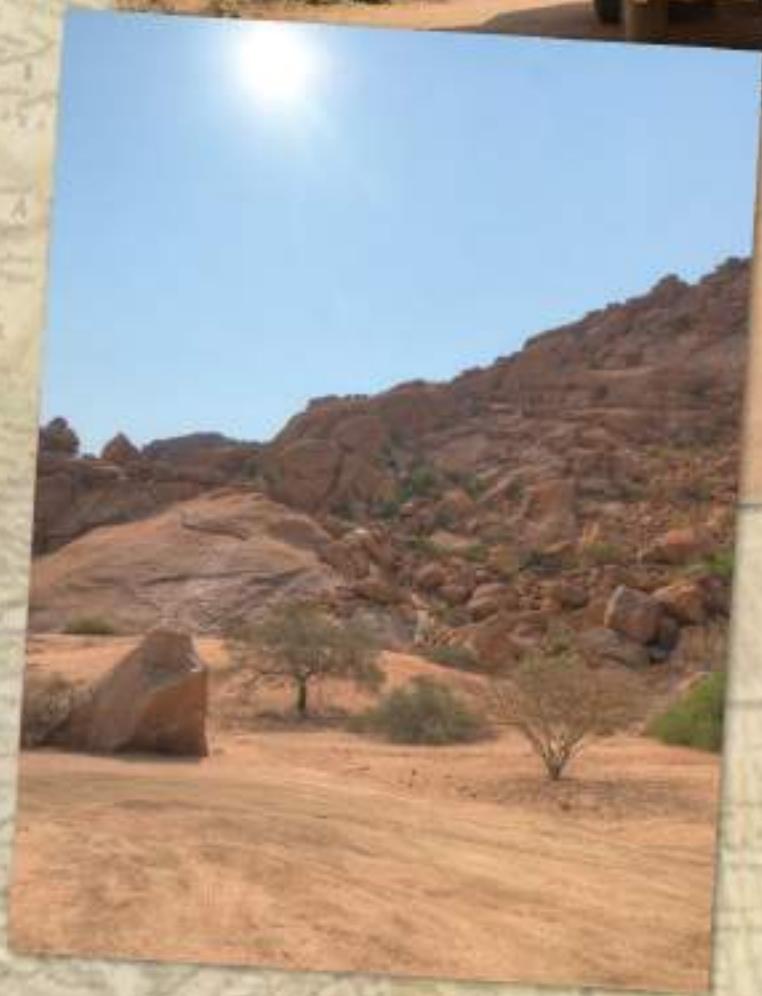
Op naar spitskoppe, fantastisch kamperen
zo in de natuur...

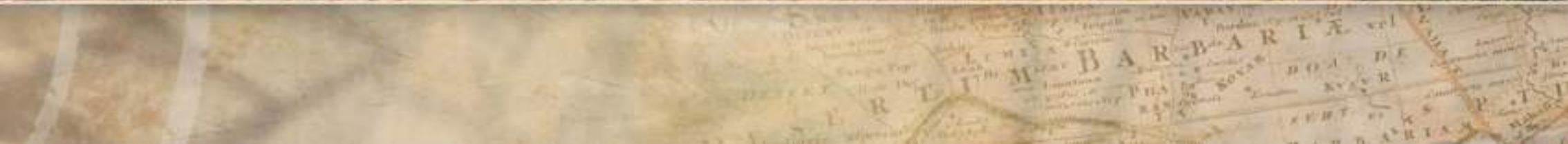

... dat betekende ook geen
douches en toiletten bij de campsite

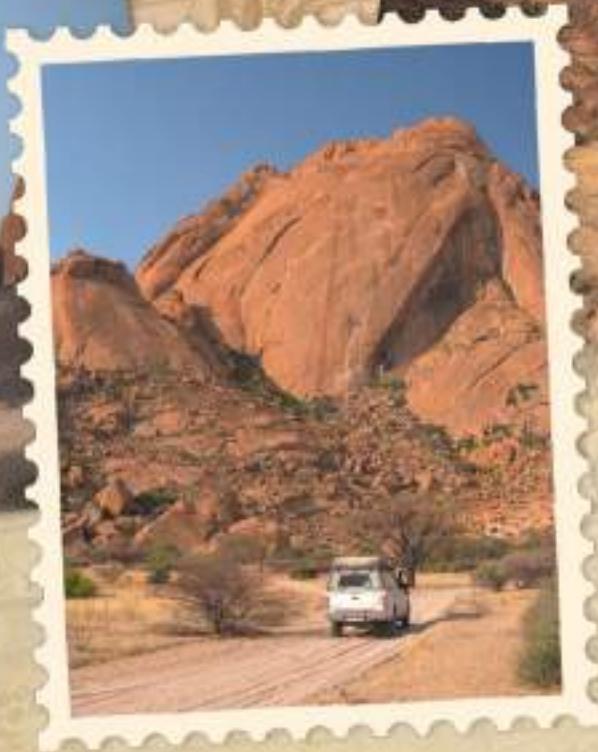

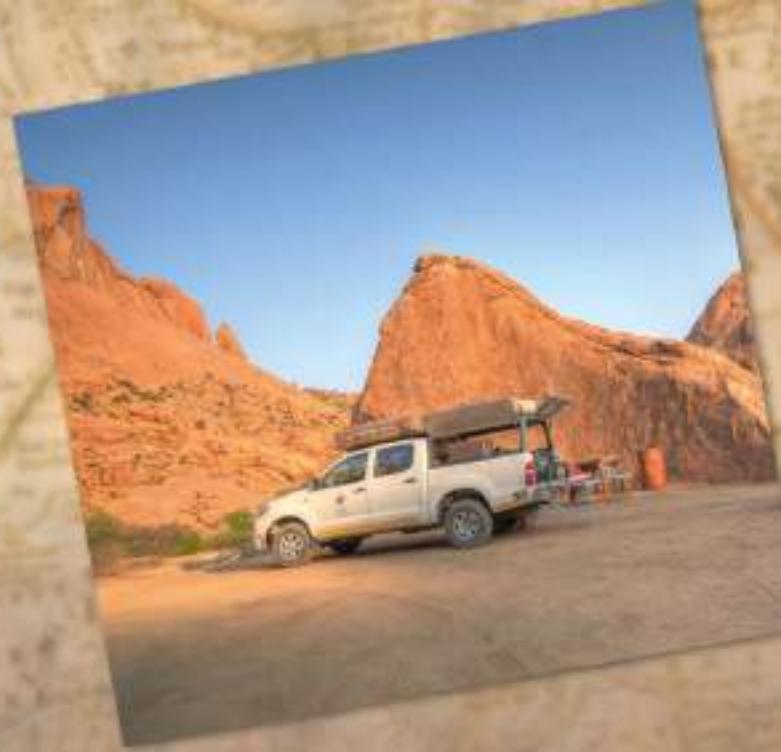
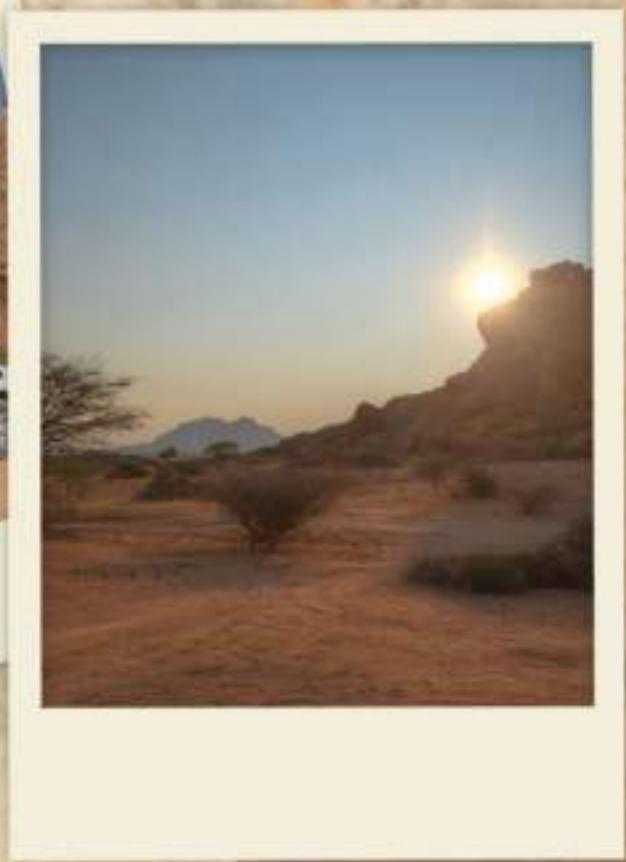
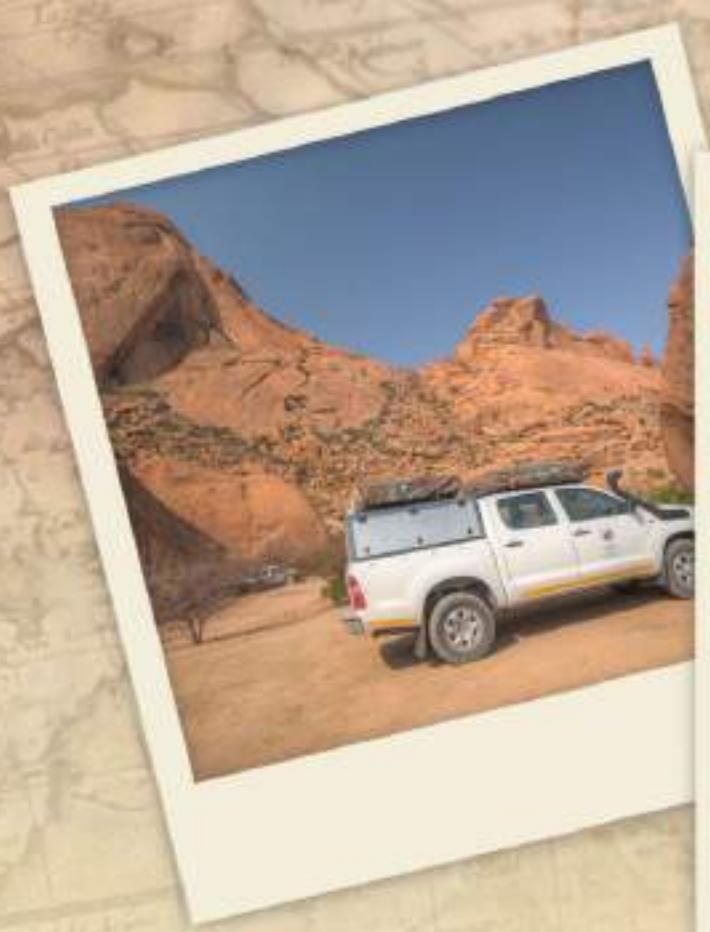

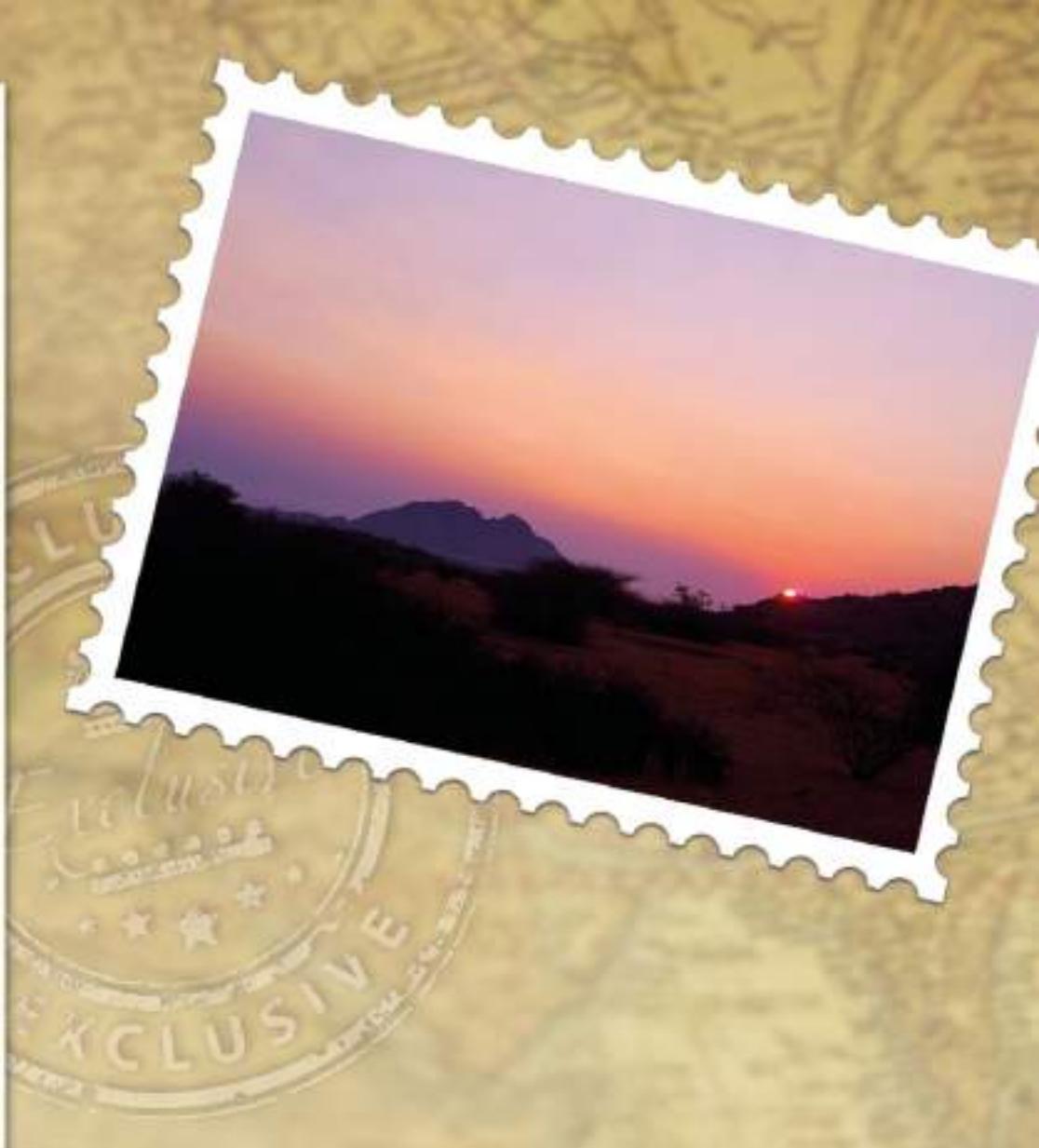
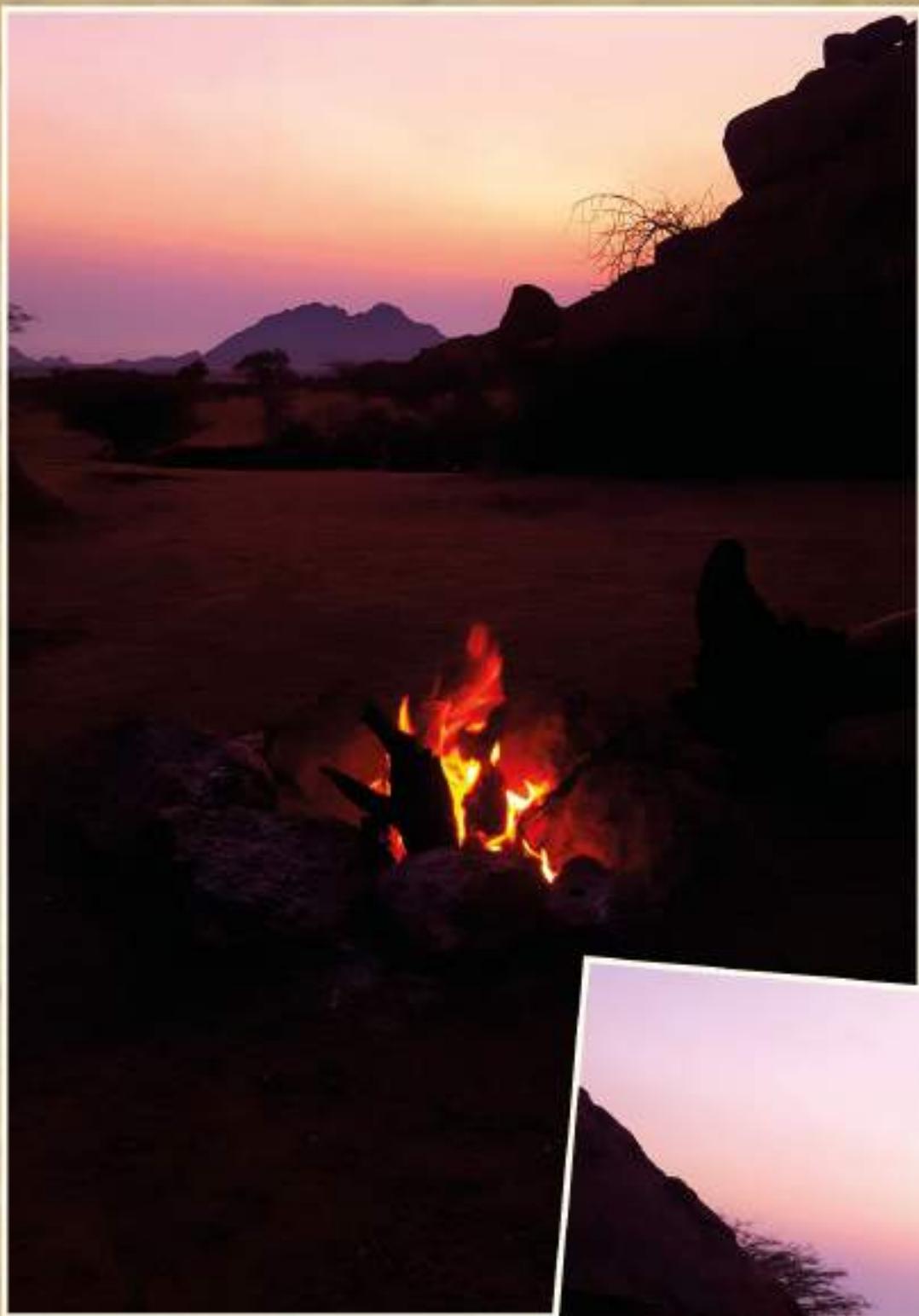

Verder is het wel behoorlijk stoffig in Namibië, en zien we aan de horizon continu een wazige lucht. Dit levert elke avond een mooie zonsondergang op omdat deze wazige stoflucht de zon knalrood kleurt. Geen straf om naar te kijken!

Inmiddels zijn we aangekomen in Swakopmund en slapen we vannacht in een hotel. Even tijd om te relaxen en genieten van wat luxe!

Na een heerlijk dagje chillen in het hotel konden we er weer tegenaan denken. Lekker in een zacht bed in plaats van op de harde 'matras' van de tent. We hadden voor de volgende dag de kayaktour tussen de zeehondjes afgezegd omdat we eigenlijk niet zoveel puff hadden na al dat gezeik met de auto en omdat we nog behoorlijk wat kilometers moesten rijden die dag, wilden we gewoon op tijd vertrekken zodat we niet weer vlak voor zonsondergang bij de camping aan zouden komen.

Aangekomen bij de auto begon de ellende al weer. Lokke band. Konden we eerst nog hollen waar de krik verstopt lag want dat hadden ze ons niet verteld bij het verwisselen van de auto. Met half gereedschap hebben we uiteindelijk de band verwisseld, maar dat het er beter van was geworden konden we niet bepaald zeggen. Er zaten inmiddels 4 banden onder, met 3 verschillende bandentypen. Ging weer perfect.

Wij naar een bandenhoer die moest beslissen of de lokke band gerepareerd moest worden of dat we een nieuwe band zouden krijgen (wel eerst zelf voorschieten, maar krijgen we als het goed is nog terug. Please.) Eerst werd het lek opgezocht, maar bij nader inzien bleek er niet zoveel profiel op de band te zitten als op een koekepan. Dus werd het een nieuwe band. De jess van het bandenzaak liep mee naar onze auto en zag tot zijn verbazing ook dat er 3 verschillende bandentypen en soorten onder de auto zaten (van een auto, van een fiets en van een winkelkarretje). Oke dat is niet waar, maar dit was natuurlijk niet goed voor de auto.

En daar gaaaaan we weer....

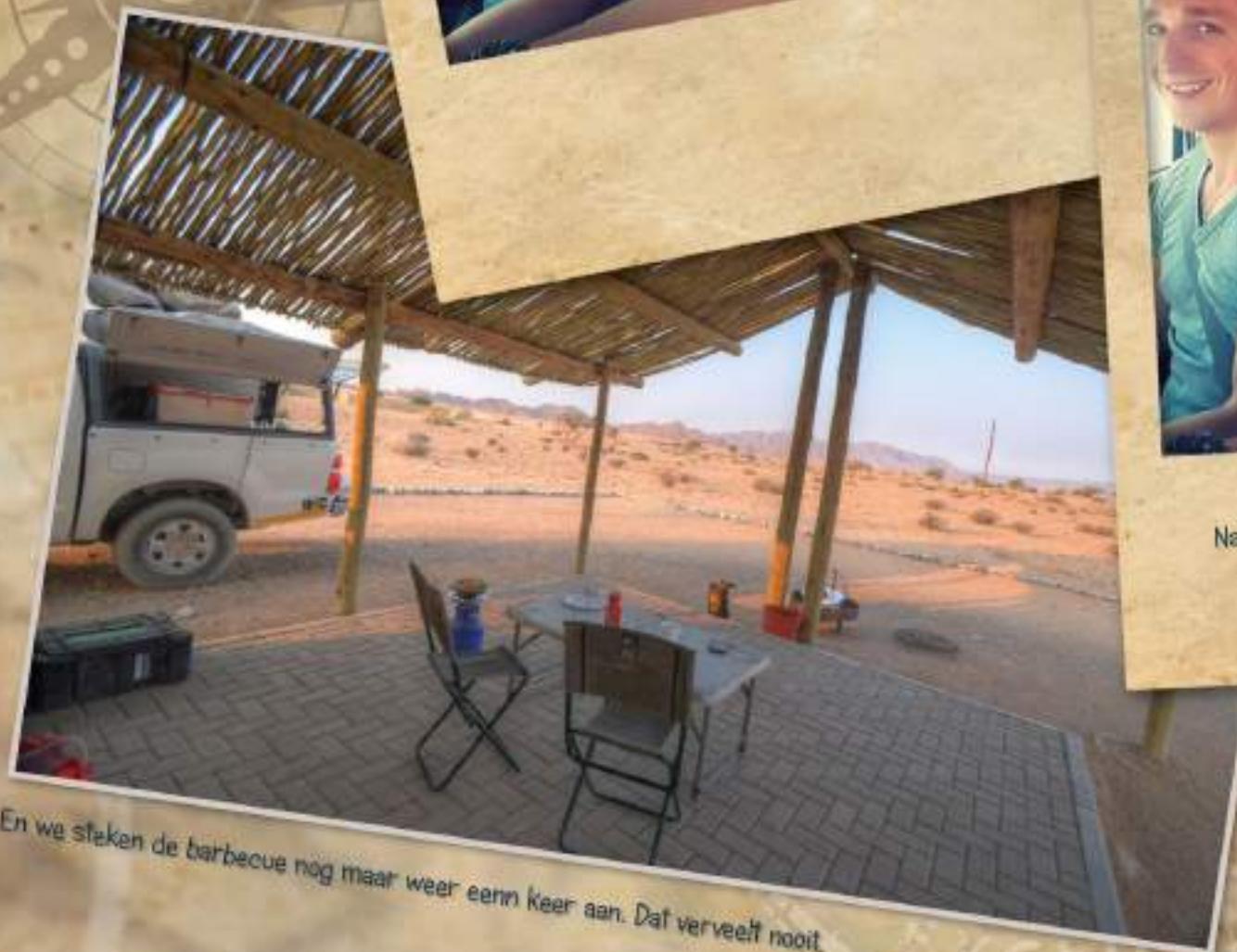
De baas belde met ons autoverhuurbedrijf maar volgens mij zijn die zo dom als het achterwerk van een varken, want die bandenbaas moest het even uitgebreid uitleggen dat dat niet zo hoort. Uiteindelijk kregen we 1 nieuwe band, en moest er kruislings banden verwisseld worden, zodat in ieder geval vooraan dezelfde maat op zat, en achterop de zelfde maat.

Maar nog steeds niet 4 dezelfde banden. Wat een geringe pisvlek is die man van het verhuurbedrijf ook.

Uitendelijk waren we weer een paar

Na al die uren in de auto weten we soms van gekkigheid niet meer hoe we ons moeten gedragen

En we steken de barbecue nog maar weer een keer aan. Dat verveelt nooit

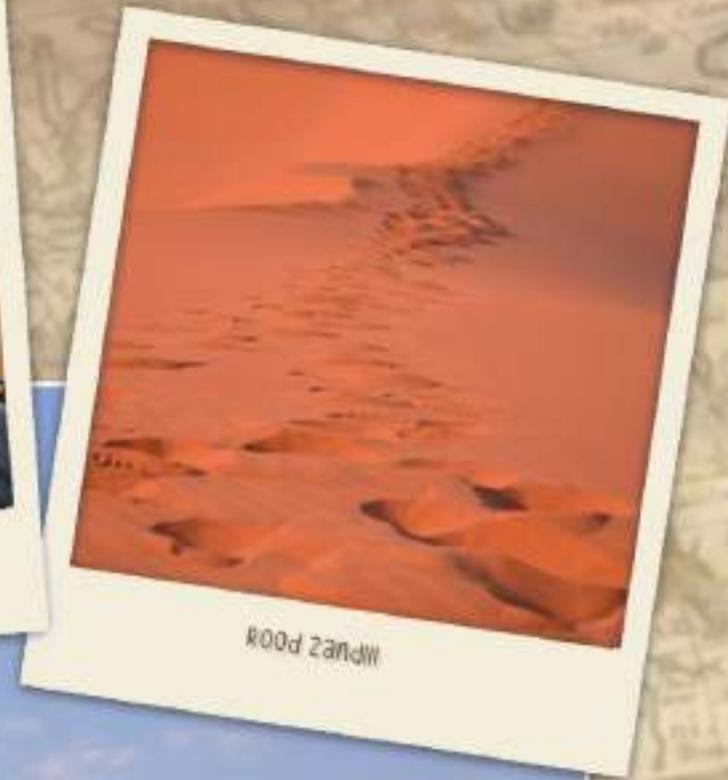
uur verder voordat we weer op pad konden, en maar goed dus dat we de zeehondentour geannuleerd hadden, anders konden we weer in het donker met onze camper naar de camping Krupen. Gelukkig kwamen we ruim voor

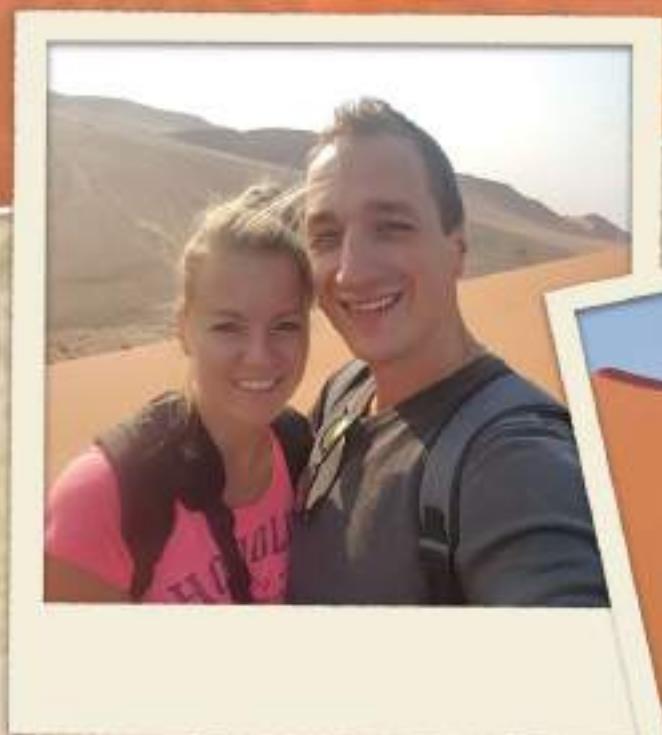
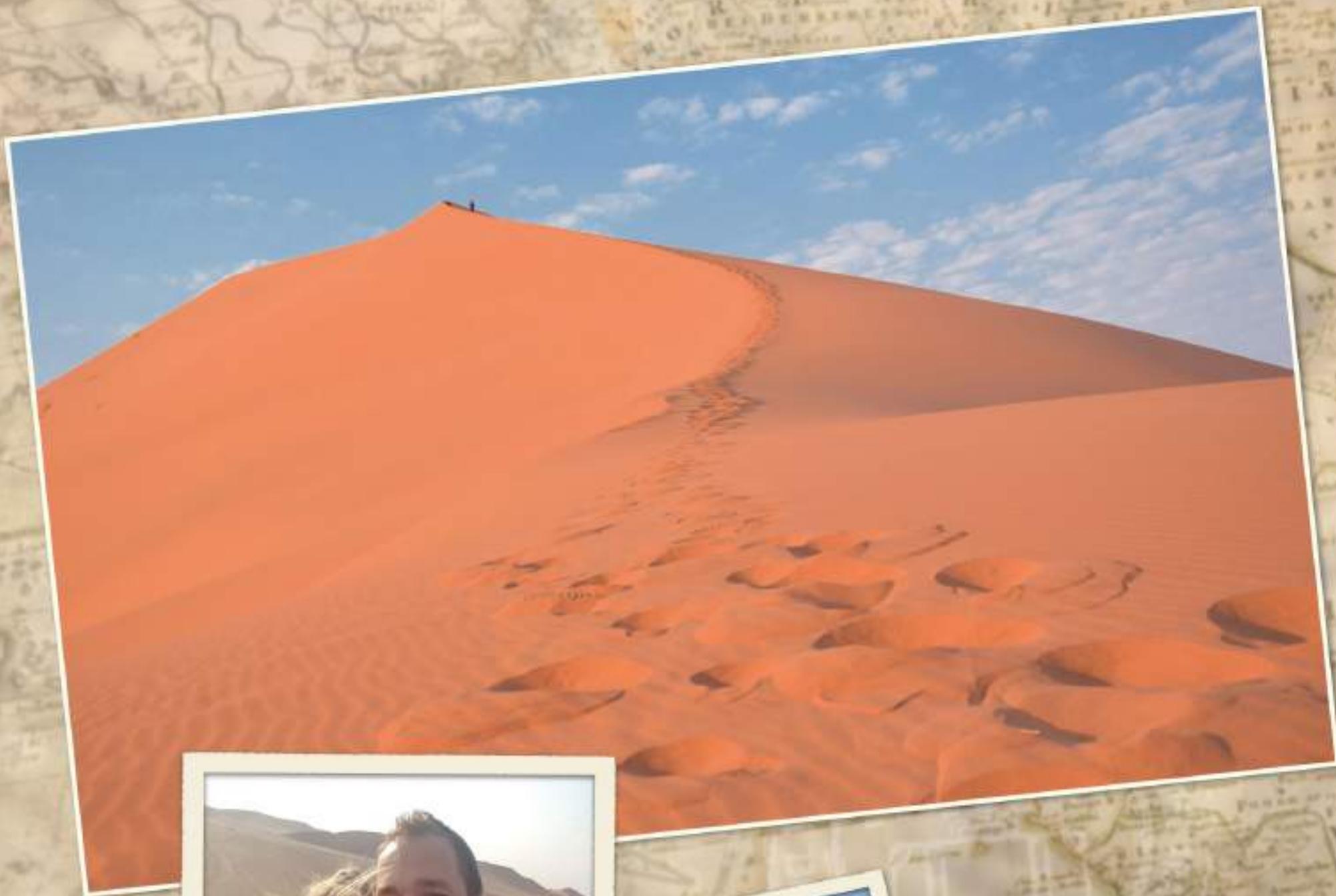
het donker aan bij onze campsite in de Namibische desert en hebben we gezellig de barbecue aangestoken.

's avonds toen we naar bed gingen zagen we dat de tent nog

meer naar de galemiezen was als dat we al dachten. Het houten balk van de bodem was gekraakt en de tent hing dus helemaal scheef. We volden snachts al naar elkaar toe en dachten dat het onze eigen fout was geweest en dat we de

auto dan gewoon scheef hadden geparkeerd (terwijl we hier elke keer erg alert op waren). We zijn dus uiteindelijk maar om gaan draaien zodat we niet met ons bovenlichaam boven het gekraakte deel van de tent lagen.

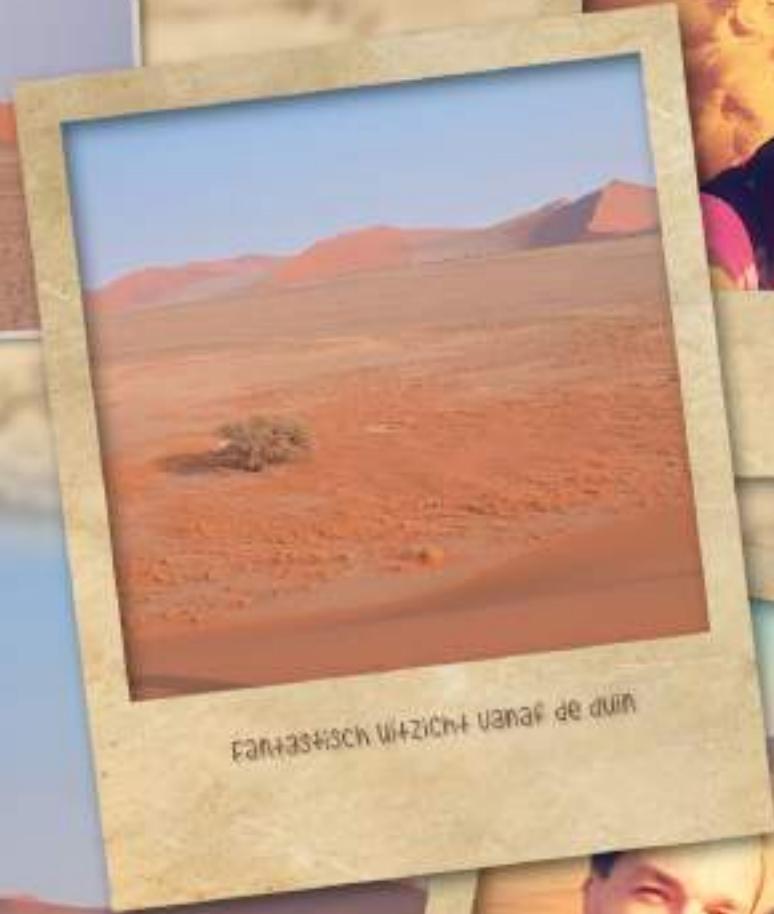

We besloten om omhoog te klimmen tegen een andere dune dan de beroemde dune 45. We hadden zo de dune bijna helemaal voor ons zelf.

Fantastisch uitzicht vanaf de duin

seize the moment tegen de zon in.
dit is een succes...

POST CARD

CARTE POSTALE

Communication—Correspondance

Address—Adresse

De volgende ochtend ging met zonsopkomst het Sossouviei nationaal park open. Het park is een populaire plek om de zonsopkomst te bekijken omdat de zon de inmens grote rode zandduinen die in het park liggen zo mooi verkleurt. We hadden wel verwacht dat het druk zou zijn, maar dat er zo'n lange rij zou staan hadden we niet verwacht.

Tegen de tijd dat het park open ging stond er een rij auto's van een paar honderd meter lang.

Er staan in het park grote duinen die je ook kan beklimmen. Het kost echter wel veel energie om in het malle zand omhoog te komen, maar het uitzicht is er erg mooi.

Sossusvlei National Park

Dune 45 is een beroemde duin om te beklimmen, deze duin wordt Dune 45 genoemd omdat ie op 45 kilometer vanaf de entree van het park ligt en het makkelijkst te bereiken is. Hier was het dan ook erg druk (de meeste mensen beklimmen deze duin wanneer ze er überhaupt 1 gaan beklimmen). Wij hadden geen zin om op de duin als een stelotje duinkoekers bij elkaar te lopen, dus wij kozen een andere duin. Deze duin had geen naam maar ik schat dat deze duin wel ongeveer net zo hoog als Dune 45 is, ruim 110 meter. Wij hadden de duin op een gegeven moment voor ons zelf, erg gaaf! Door de zandstormen en de wind verandert het duinlandschap continu.

We wilden ook nog beelden maken met de drone, maar omdat de app ineens geüpdate moest worden en er geen internet was konden we niet vliegen, we baalden hier echt als een stekker van.

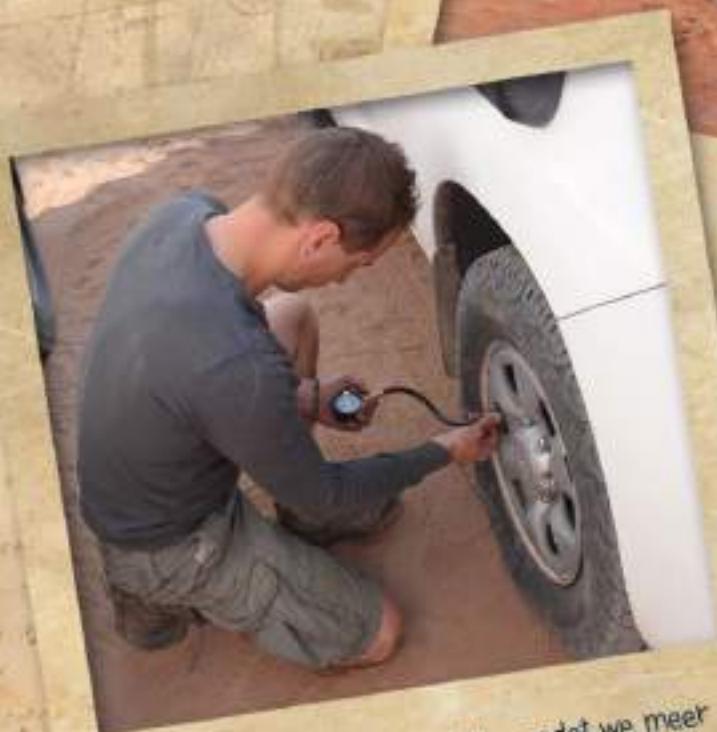
Een stuk verder in het national park zijn we naar Deadvlei gereden het laatste stuk was erg mul zand en hebben we wind uit de banden gelaten om wat meer grip te hebben. Op de terugweg zagen we ook een aantal auto's die muurvast in het zand zaten. Dan ben je toch elke keer maar weer bij

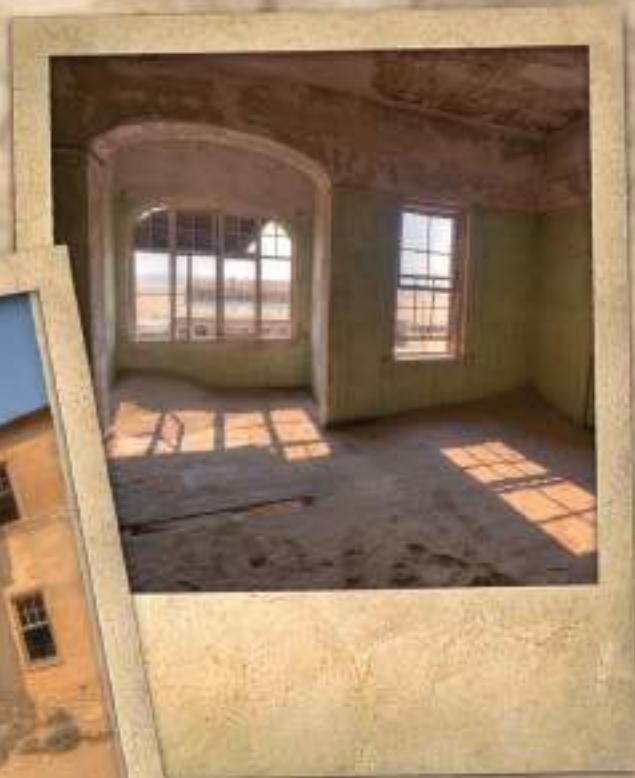
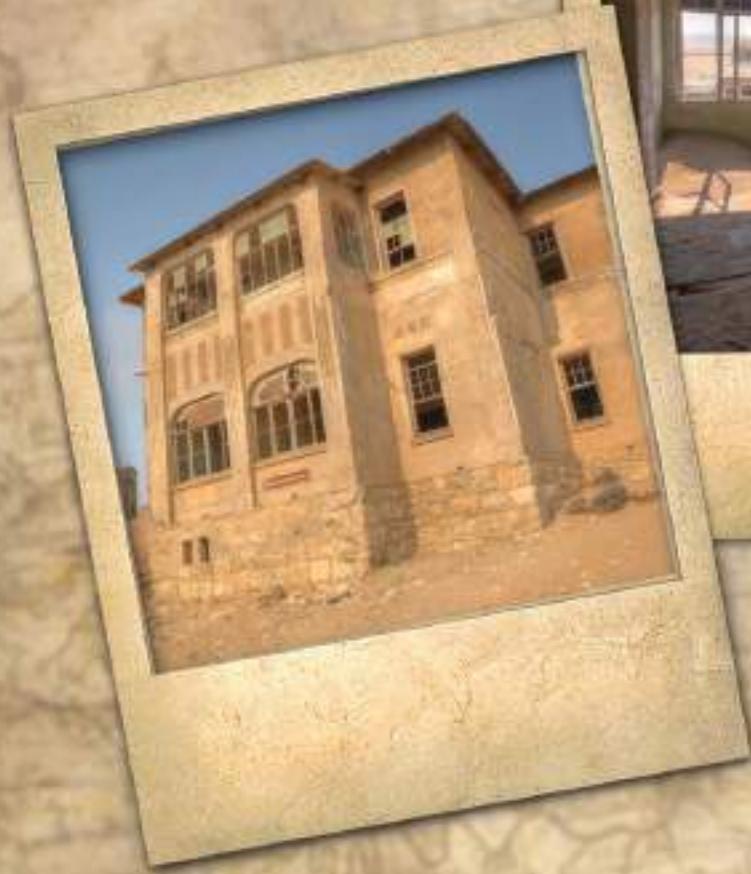
dat je zelf zonder kleerscheuren uit het zand weet te komen. Bij Deadvlei aangekomen moesten we nog een aardig eindje door het mulle zand lopen voordat we de kenmerkende witte zoutpan met dode bomen zagen.

Deze bomen zijn zwartgeblakerd door de zon en houden stand door de enorme droogte. Men denkt dat de bomen al zo'n 700 jaar dood zijn. De zoutpan wordt omringd door duinen die wel 300 meter hoog zijn.

Even lucht uit de banden laten zodat we meer grip in het mulle zand hebben en niet vast komen te zitten.

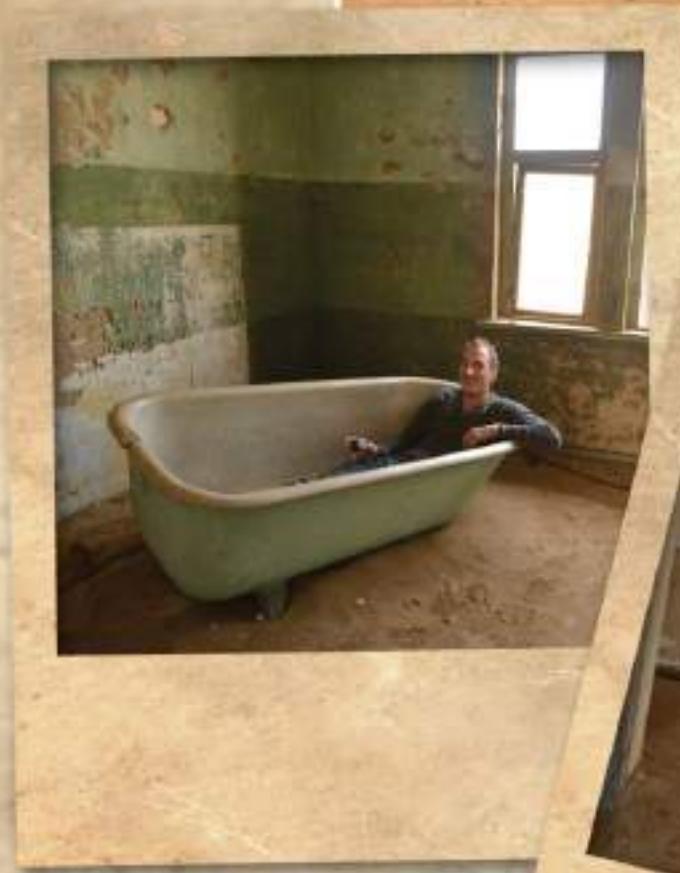

Na ons bezoek aan het national park zijn we in 6 uur door de middle of nowhere met onze supersoortisch snelle camper (gaat van o naar ico in 48 dagen...) naar het plaatsje Luderitz aan de kust gereden. Als je hier binnenkomt heb je het gevoel alsof je 50 jaar terug gaat in de tijd. Onderweg ging er een lampje op het dashboard van onze auto branden. 'Abnormal fuel system, go to dealer'. Onze broek zakte er vanaf en wij hebben dus maar weer het verhuurbedrijf gebeld om te vragen wat we moesten doen en gelijk alle andere gebreken van de auto genoemd. De verhuurder zegt dat we geen aandacht aan het lampje hoeven te schenken en zegt dat hij het idee krijgt dat wij gewoon alles afbreken. Nou, wij krijgen het idee dat die lui alleen maar troep leveren.

In Luderitz was het ook een stuk kouder, 's ochtends stozlen we nog in de warmte van de woestijn, en nu stonden we op onze campsite...

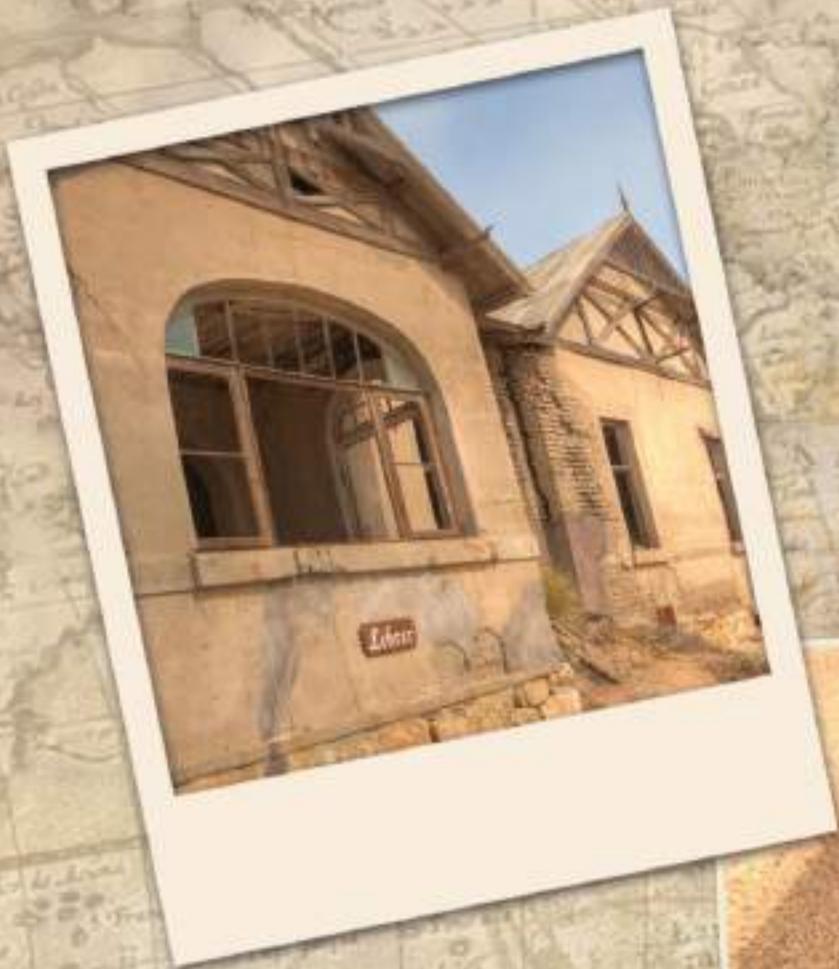

kolmanskop

Alle huizen helemaal gezandstraald en vanbinnen gevuld met zand

Spookdorp Kolmaniskop

... op 10 meter afstand van de zee in een lange broek met windjack aan, het was niet warmer dan een graad of 7. Gauw een pizza op het vuur gegooid en superknus in de auto opgegeten haha. Alles beter dan te klappertanden op een campingstoeltje in deze kou. Zodra de zon onder was trok er ook helemaal een mist vanaf de zee over het dorp. Het leek wel te veranderen in een spookdorp. 's Nachts liet de wind ook nog uitgebreid van zich horen. Over onze tent zit namelijk nog een tentdoek vast die je met een aantal pinnen om kan toveren tot een soort van zonnescherm rondom de tent. Alleen werken de pinnen (heel verassend) niet bij onze tent, dus loopt het tentdoek er maar een beetje bij aan te wapperen. De wind blies dan ook hard tegen de tent en het tentdoek aan waardoor het net leek alsof er een zeehond met zijn grote flappers urenlang tegen de tent aan zat te slaan, van binnenuit de tent gezien is dat dus op zo'n 20 centimeter van je hoofd. Slaapt echt fijn.

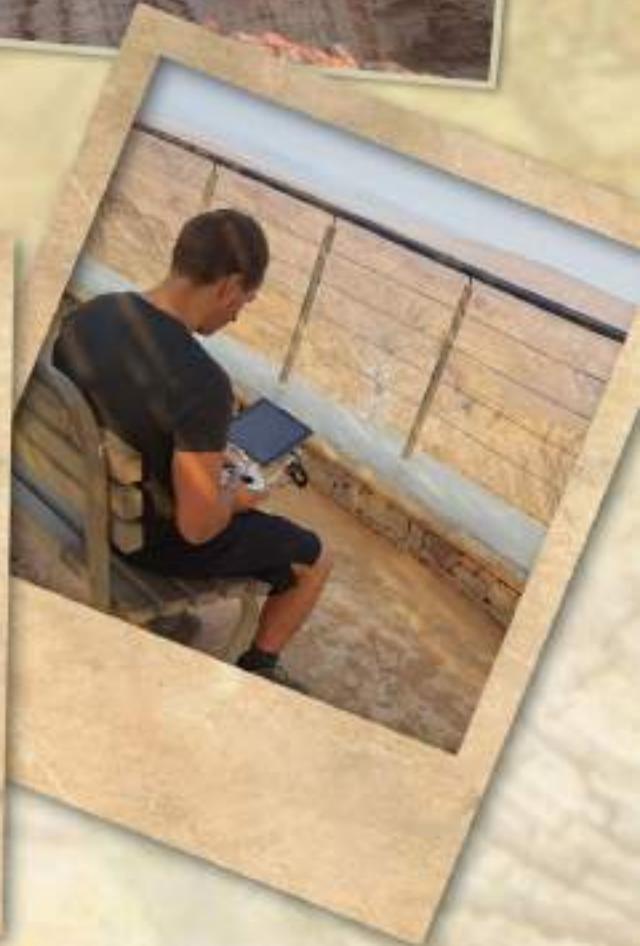
Dag 21
21 september

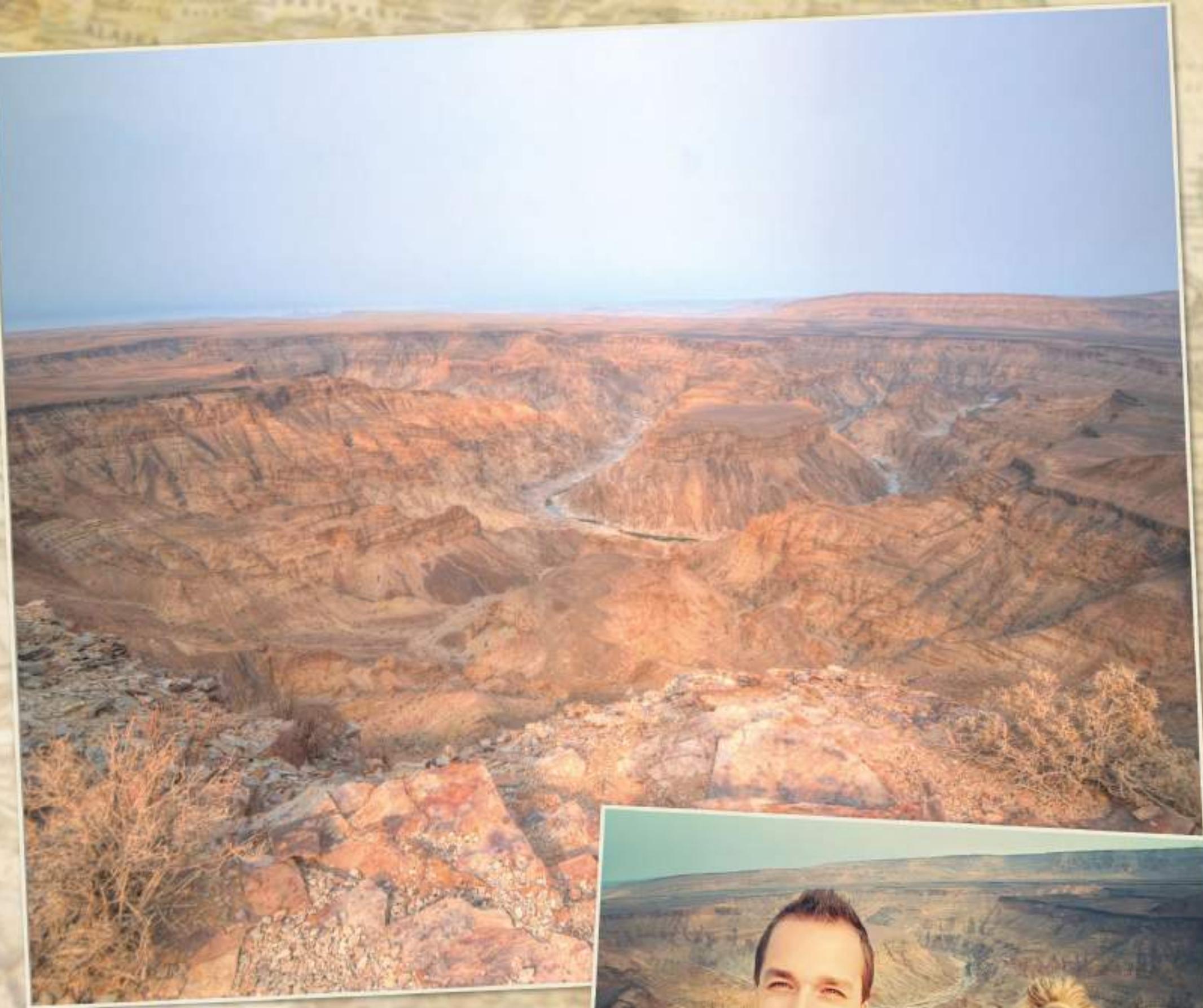

Fish River Canyon

Fish River Canyon
's werelds tweede grootste canyon

Fish River Canyon

's Ochtends gauw de hele zool weer ingeklapt en op pad gegaan. Nu op bezoek bij een écht spookdorp. Kolmanskop. Dit is een oud dorp in een diamantmijn die al jaren verlaten is. Alle gebouwen zijn gezandstraalt en binnen ook helemaal volgelopen met zand. We waren net te laat voor een tour, maar hadden hierdoor wel zelf de gelegenheid om in het verlaten dorp rond te lopen en foto's te maken. Echt apart en gaaf om te zien.

Daarna doorgereden naar Fish River Canyon. Dit schijnt (afhankelijk van hoe je het meet) de tweede grootste canyon van de wereld te zijn. We reden langs de verschillende uitkijpunten en het was erg indrukwekkend. Maar goed dat we deze punten vroeg in de ochtend bezochten aangezien het 's ochtends altijd helder schijnt te zijn, en de lucht in de loop van de dag helemaal dicht trekt.

We hebben inmiddels ook heel wat kilometers in het zuiden van Namibië erop zitten en we kunnen concluderen dat het er hier over het algemeen wat minder primitief uit ziet wanneer er huizen staan. Al staan er niet zo veel, het zuiden lijkt nog minder bevolkt dan de rest van het land. Namibië is het dunstbevolkte land ter wereld en dat merken.

Vervolgens doorgereden richting de grens met Zuid-Afrika op naar weer een paar nieuwe stempels in het paspoort en naar ons hotel. Echt fijn om de laatste nacht in een hotel te slapen zodat we even alles goed uit kunnen zoeken en onze tassen fatsoenlijk in kunnen pakken. Ook is een hotelbed meer dan welkom na een aantal nachten in de scheve tent geslapen te hebben. De grensovergang was wederom vreemd. Je moet langs 4 verschillende hokjes en nog even langs het politiebureau, superververwarrend want er staat nergens hoe en waar je naar binnen moet. En dan staan sommige officers er nog zo chagerijng bij te kijken alsof het raar is dat we het niet snappen!

Vandaag de laatste rijdag met onze auto gehad en zojuist de auto ingeleverd. Gelukkig ging dat zonder al te veel scheve gezichten en hebben Dick en ik ons netjes ingehouden met onze

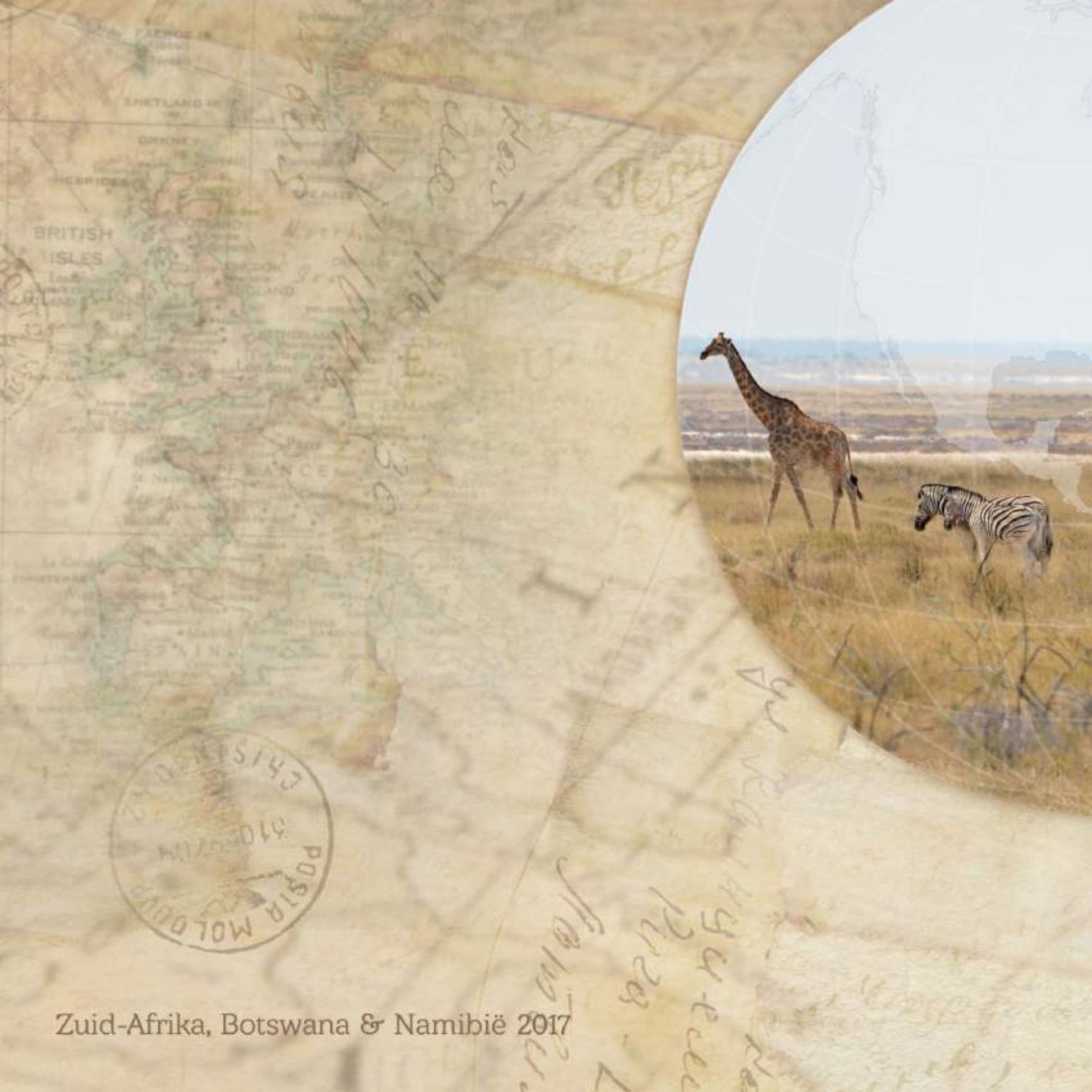
frutstraties, aangezien we nog 200 euro van ze krijgen haha. Zo inchecken, dan vliegen we richting huis en is er daarmee een einde aan dit avontuur gekomen.

Laatste avondmaal op het vliegveld, en nu weer op naar huis!

Zuid-Afrika, Botswana & Namibië 2017